

PROVOCĂRI LITERARE

NR 1/2024,
BRĂILA

*„ HAI MAI BINE DESPRE COPILĂRIE SĂ POVESTIM, CĂCI EA ESTE VESELĂ ȘI
NEVINOVATĂ ȘI DREPT VORBIND, ACESTA -I ADEVĂRUL ”*

CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ ION CREANGĂ BRĂILA

EDIȚIA A XVI-A

EDITURA ȘCOALA BRĂILEANĂ

CUPRINS

Clasele V-VI-

PROZĂ.....1-53

CLASELE V- VI POEZIE.....54-65

Clasele VII-VIII-

PROZĂ.....66-103

Clasele VII-VIII-

POEZIE.....104-113

PROZĂ V-VI

TUDOR G.B. FILIP
Clasa a VI-a
Colegiul Național "Ion Maiorescu"
Giurgiu, jud. Giurgiu
Prof. îndrumător Burcescu Venera
Secțiunea a II-a –proză scurtă

LOCUL NATAL

Mantia întunecată a nopții se retrage ușor de pe cerul nehotărât, lăsând câteva scânteii de lumină să apară la orizont. Poalele ei încep să fumege, apoi să ardă mistuindu-se în bătaia frunții abia apărute a soarelui. Văzduhul se înroșește, alungând și ultimii stropi negri de cerneală.

Mireasma îmbietoare a florilor de salcâm intra ca un oaspete important pe ferestruica larg deschisă, invadând fiecare părticică a odăii. Pe ramurilele prunilor tineri, pițigoii încălziți de lumină, se trezesc din ațipirea lor scurtă. Glăscioarele lor se risipesc prin luminiș, poiana se umple de veselie.

Mă ridic din așternuturile apretate de bunica, ce foșnesc ușor; miros a lămâiță. Străbat desculț camera bătrânească, apoi deschid ușa din lemn greu, de frasin. Ies afară, iar tălpile mi se afundă în iarba moale, ce cuprinde poiana și dealurile înalte din împrejurimi.

Acoperișurile de tablă ale satului din vale scîlipesc cu voioșie printre copacii înalți, ce sparg aerul. Câțiva nori pufoși își fac apariția de după munte, învăluindu-l în mister. Turla bisericuței de lemn se ridică deasupra cătunului răsfirat, împrăștiind evlavie.

Urc panta lină spre livada ce mă așteaptă cu dor de fiecare dată. Merg desculț pe drumeagul ce mă aduce tot mai aproape de livadă, de toți pomii pe care-i îndrăgesc. Ca printr-o bortă săpată între arborii imenși, băncuța din lemn de cireș, platoul plin de narcise și micșunele, perii ce-și încredințează petalele florilor adierii de primavară, albinele și stupii, totul imi umple inima de fericire.

Lacrimi imi curg pe obraji, dar râd; râd ca un copil micuț! Alerg după fluturi și îmi umplu buzunarele de flori. Caut frunzulițele fragilor bine ascunse în flora naturii.

Mâinile îmi bâjbâie după fructele acrișoare. Simt din nou pământul și trifoiul, furnicuțele se plimbă la poalele tulpinilor înalte. Ridic privirea...

Ochii încep să îmi scliffească de nerăbdare, iar pupilele mi se măresc. Ca în transă mă ridic, iar tălpile-mi desculțe mă poartă spre sălbăticie. Copacii noduroși și lăstării înalți se învârt în jurul meu ca într-un dans haotic. Deodată, ca un rege al naturii vii, mărul domnesc își pleacă ramurile spre mine, dăruindu-mi o cunună de flori dalbe. Ciocârlile își încep iarăși cântul, doar pomii nu mai mișcă. Toate-s mute, toate-s vii, dar moarte totodată.

Mă îndepărtez și las sălbăticia în urmă. Cobor spre sat, iar totul pare mai frumos. Țin cununa strâns în mână, parcă totul mă slujește. Gospodăriile de-o parte și de alta a drumului se arată liniștite și pline de oameni harnici.

Animalele pasc pe pășunea nemărginită de nimic , atâta viață mă-nconjoară!

Pe ulițele ce pleacă șerpuind din drum, copiii roșii în obraji se-aleargă râzând, ori chicotesc de pe băncuțele din fața porților joase, acoperite de mușchi. Dar eu merg , merg, deși aceștia mă strigă bucuroși. Ecoul vocii lor se-aude tot mai tare în mintea mea, apoi încetează brusc.

Țintirimul se zărește în fața mea, umbrit de pini falnici ce-i stau de pază, atingând cu brațele lor ramurile stejarului din curtea bisericiții. Trec pe sub cupola înaltă a frunzișului foșnitor. În zare, nicio casă nu mai este, nici picior de om ori animal, ci numai muntele alb, cu ale sale poale împădurite. Codrul negru cântă în bătaia vântului ce-ncepe să sufle din ce în ce mai tare.

Apăs pe clanța portitei și pătrund în curtea lăcașului sfânt. Ușa este larg deschisă, intru fără sfială.

Mirosul tămâiei, împrăștiat în toată biserica îmi trezește amintirea duminicilor în care mergeam prin tot satul spre biserică, încărcăți de coșuri pline cu daruri. Melancolia se revarsă-n mine, fiecare parte a mea o simte, prezența ei mă umple. Simt...

- Apropie-te, tinere!

Glasul părintelui mă trezește din visare, iar ochii îmi rămân pironiți pe silueta abia vizibilă din umbra icoanei Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.

Biserica era cufundată în tăcere, nimic nu se vedea prea clar, căci nicio lumânare nu era aprinsă.

Mă duc înspre el, pașii parcă îmi sunt mai grei. Ajung în fața lui, o rază jucăușă de lumină își face loc printr-un geamlâc, scoțând din întuneric pe preotul înalt, ce mă privea cu blândețe.

- Ce te-apasă, copile drag?

Și m-apucaii de-i povesti tot ce văzusem, iar la sfârșit i-am dăruit coronița din crenguțe de măr, întrebându-l cum de am văzut natura prinzând suflare omenească.

- Feciorul meu drag, Domnul te-a binecuvântat să-i simți și să-i vezi puterea. Totul are viața în mâinile Lui, totul ia la El când e nevoie. Arborii, plantele, iarba și-animalele sunt sub puterea Lui și a noastră, căci El ne-a pus cunună peste creație , ne-a făcut stăpânii lumii. Noi trebuie să o păzim, s-o cultivăm atunci când e nevoie. Și, da! Cu siguranță, tot ce ai văzut i-adevărat!
- Vă mulțumesc , Părinte! i-am spus ușurat.
- Domnul să te binecuvânteze! a spus acesta și mi-a înapoiat cununa.

Am alergat pe uliță până ce am ajuns la tovarășii mei de joacă, la prietenii ce mă așteptau. Am început jocul, veselia ne-a cuprins pe toți. Ne-am ascuns după copaci, am jucat șotronul, ne-am cățărat prin zarzări și am fugărit răsând puii voioși de pisică.

Seara se lăsa ușor, făcând loc pelerinei de negură a nopții. Ne-ndepărtam fiecare spre casele noastre, dar eu am rămas în mijlocul drumului să privesc apusul.

Mantia neagră acum peticită cu stele micuțe, ce abia se zăresc, aluneca peste văzduhul indecis.

Luna apare, un astru se desprinde de pe cer și-și împrăștie focul pe toată bolta.O clipă e lumină iar, încă o secundă din zi se pierde la fel de repede cum a venit. La orizont încă se mai zbat caii soarelui, în agonia plecării lor bruște.

Imi pun o dorință; mai privesc o dată cerul, apoi pornesc spre căsuța mea de sub nuc.

Picioarele îmi sunt julite și mă dor, dar casa nu-i departe, păduricea vuieste, câteva flori de cais plutesc pe lângă mine.

Adierea-mi ciufulește părul, îmi pun cununa pe cap: începe iarăși dansul pomilor.

Vânătorul de vise

Liceul „Vasile Conta”, Târgu-Neamț
Clasa a VI-a A
Profesor coordonator Oana Filip
Telefon 0744772839
Secțiunea a II-a Proză scurtă

Ploua, picăturile de apă se scurgeau pe fața mea obosită, ele fiind singurele care-mi spălau chipul în această dimineață friguroasă de toamnă. Cu un teanc gros de hârtii și documente îmi făceam drumul prin vântul violent care mă împingea înapoi pe drumul pe care mergeam. Oare ce

încercam să fac? Păi, am un proiect de făcut cu niște amici la psihologie pentru zilele următoare așa că ne strângem într-o cafenea.

Cu chiu, cu vai îmi fac prezența dezordonată în localul apropiat de campusul facultății. Atmosfera era plăcută și caldă, aproape că mă făcea să adorm. Mă uit împrejur, toată lumea era îmbrăcată elegant, făcându-mă să-mi bag capul în pământ de rușine deoarece eu nu arătam atât de bine ca ei. Ce să ceri de la un student care de-abia a dormit azi-noapte? Apoi îmi amintesc de ce mă aflu aici. Scot telefonul și tastez cu silă un număr de telefon a unuia dintre responsabilii cu care trebuia să lucrez.

-Mihai, unde-s ceilalți inclusiv dumneata? Adresez eu pe un ton nervos, tot uitându-mă prin cafenea.

-Oh hei, Apollo! Păi cred că nu mi-ai văzut mesajul de aseară...

-Ce mesaj? Mă uit acum la ce mesaj mi-a trimis. Toată figura îmi cade imediat cum citesc mesajul. Acesta spunea că Mihai și ceilalți sunt prea ocupați în zilele următoare și ar aprecia dacă le-aș munci și partea lor din proiect.

-Cum adică aseară?! Tu mi l-ai trimis la patru noaptea, lumea doarme la ora aceea, Mihai, plus ai și promis că tu și ceilalți o să facem proiectul împreună!

-Știi și tu ce greu este să-i convingi pe ceilalți, Apollo.

-Nu mă mai chema Apollo, spune-mi normal: doar Gabi! Mihai chicotește și-mi închide apelul. Iau telefonul de la ureche și ridic privirea, toată lumea se uita la mine cu mutre ciudate.

Aplecându-mă șoptesc niște scuze formale oamenilor din cafenea, totuși ridicasem câteva octave în discuția cu Mihai, și îmi caut un loc cât mai rapid.

Îmi pun teancul de documente pe masă și îmi odihnesc fața caldă de nervi pe suprafața rece de lemn a cafelei. Ce patetic, am fost păcălit de niște tipi cu bani care chiulesc mai mereu de la ore. Ce rușine! Dacă nu era așa crucial proiectul poate că aș fi putut și eu să fiu „ocupat”. Ridic capul, uitându-mă cu ochi obosiți la teancul gros de hârtii, întrebându-mă dacă o să le termin până la predare. Deodată tresar la ecoul unei voci:

-Bună dimineața, domnule! Ați dori să comandați ceva? Întrebă o chelneriță cu un carnetel în mână.

-O cafea neagră, vă rog. Răspund, uitându-mă cu colțul ochiului la ea.

Chelnerița pleacă, lăsându-mă singur cu gândurile mele. Ceva timp trece și domnișoara aduce cafeaua care o așează pe masa de lemn în timp ce eu lucrez la proiect. Îi mulțumesc și mă întorc la lucru. O jumătate de oră trece, atunci pleoapele mele încep să cadă una după alta așa că decid să iau o pauză de la haos. Îmi pun capul pe palme, privirea mea se fixează pe ceașca ivorie cu cafea. Doar câteva minute până la urmă urmei... Ce se poate întâmpla într-un pui de somn?

Închid ochii, tânjind să am parte de pace, lucru care îmi este posibil doar în vise. Ei bine dacă e să fiu complet onest, eu sunt cel care asigură pacea din tărâmul viselor. De fiecare dată când mergi la culcare și ai parte de un vis frumos mie trebuie să îmi mulțumești. Odată ce adorm superficial, pot să mă mișc cum vreau eu în vis. Mă ridic greoi dar îmi las trupul adormit în același loc din cafenea, asta e una din sperputerile mele. Pot călători prin vise!

- Ce urât arăt adormit în halul acesta... Spun pe un ton dezgustat, întorc privirea și zăresc reflecția mea în geam. Se pare că reflecția în sine era distorsionată așa cum se întâmplă în vise. Pun mâna mea pe geam, scoțând o suliiță lungă de doi metri făcută din sticlă și ornată cu pietre și mărgele, aceasta fiind arma mea de preț.

Brusc, înconjurul meu devine indescifrabil, toată mobila din încăperea parcă se topea, fețele oamenilor nu mai existau, totul devenind un vârtej, apoi un mix de sunete și culori. Încep să-mi simt corpul căzând în gol. Urăsc când îmi sabotez singur cariera de super erou, nebunia formelor

din vis era simplu de explicat, dormeam într-o poziție care nu era confortabilă, însă dacă mă trezesc acum nu pot să îmi duc la bun final menirea. Rânjesc și-mi corectez poziția trupului în timp ce țin sulita îndreptată spre mijlocul acestui haos.

- Uite că vin! Strig curajos, cu sulita strălucitoare țintită spre mijlocul vartejului.

La contactul cu vârtejul, sulita îl taie, făcând o gaură prin care trec și intru în zona viselor sau somnul REM. Zona era albă, pentru a intra într-un vis trebuie să tai acest material din care este făcută zona, dar cu grijă deoarece dacă fac o mișcare greșită pot lăsa să scape o ființă sau un obiect care nu are locul său în realitate, apoi v-a trebui să mă chinui și mai mult să-i prind.

Scot o foarfecă de la brâu și iau un loc jos, fredonând o melodie. Cu precizie tai materilul și sar în deschizătură. Oare ce fel de vis voi întâlni? Aterizez într-un necunoscut, observ împrejurul și-mi dau seama că este un vis viu pentru că este prea detaliat și realist. Sar repede de colo-n colo, căutând chiar și cea mai mică părțică de acțiune. Fără să mă uit în față mă bufnesc într-o față.

- Cine ești? Întrebă acea față, anxioasă.

- Păi - Fata era puțin înfricoșată de modul în care mă prezentam, însă din fericire cea de-a doua superputere a mea este faptul ca pot să îmi schimb forma în timpul viselor. Ce? Tu nu ai visat niciodată că ești un câine sau un pilot de avion? În timpul viselor des suntem cu totul altcineva sau altceva iar voi din păcate nu puteți să vă controlați înfățișarea dar eu pot. Dintr-un băiat cu părul negru neîngrijit devin rapid un copil micuț, blond.

- Bună, cum te cheamă? Întreb cu o voce simpatică.

- Catinca...

- Vrei să explorăm această zonă?

Fata dă din cap și mă ia de mână. După ceva timp, Catinca devine stană de piatră țintindu-și îngrozită privirea înainte. Confuz mă uit și eu, ceea ce o făcea să fie atât de îngrozită era o siluetă monstruoasă de bărbat. Găsisem coșmarul care nu îi dădea pace fetei să doarmă în liniște.

- Catinca, e totul în regulă, promit că o să fie frumos acest somn... Îi mângâi ușor mâna și mă întorc în forma mea originală, acoperindu-i ochii, apoi cu o suflare fata dispare de parcă a fost luată de vânt. Scot sulita, țintită spre bărbat. Creatura se întoarce și urlă:

- Unde este fata?

Zâmbesc, ignorând întrebarea și încep să alerg spre el. Sar, gata să-l lovesc făcându-l să se înfurie:

-TE-AM ÎNTREBAT UNDE ESTE FATA, BĂIETE! Din corpul lui iese o mazăgă ciudată, neagră și mirositoare. Înfig lancea în corpul lui, primind un țipăt asurzitor. Coșmarul se dă la o parte și cu brațele lui începe să mă lovească de parcă ele ar fi un bici, desigur le ocolesc grațios și mai fac și o eschivă printre ele, lovindu-l înapoi. Lancea îmi permite să nu mă apropi de el prea mult și să lovesc de la distanță. Mă dau în spate și îmi acopăr nasul, nemaiputând să rezist mirosului.

-Tu chiar ești puturos!

Pentru un moment, o văd pe Catinca apărând de nicăieri, uitându-se înfricoșată. Ah, am uitat... e lumea viselor, desigur că nu poți controla totul. Se pare că monstrul e unul creat din temerile ei sau chiar evenimente neplăcute așa că atât timp cât nimeni nu îl înfrînge coșmarul v-a sta lipit de ea. Dispar și de nicăieri visul se schimbă. Pofțim? Tu nu ai pățit să ai mult de un vis pe noapte? Majoritatea oamenilor visează mai mult de un vis pe noapte doar că dimineața nu își pot aminti mai nimic. Noul vis în care Catinca căzuse cuprindea o scenă gigantică unde multe femei ornate cu flori și haine elegante dansau lent, pare că acoperă ceva cu mâinile lor. Ele se dau la o parte și din mijlocul lor apar eu, cu sulita gata de aruncare creând o imagine de film fantastică.

- Uita-te la mine, am promis că-ți voi face somnul mai frumos. Șoptesc fetei cu un

glas plin de încredere.

Fata se miră, apărând stele în ochii ei, un scaun de teatru apăru brusc luând fețița cu el, El eram unul din protagoniștii visului ei. Multi alți spectatori fara față ies din spatele șcenei, o voce puternică anunță: „Actul final aș piesei de teatru stă să înceapă!”.

Acesta e semnalul meu, îmi arcuiesc spatele, aplaudat de Catinca și arunc cu putere sulita de sticlă, de parcă în sine mazdracul era o stea căzătoare. Petale de trandafir și pietricele semiprețioase făcute din zahăr încep să cadă din cer, aplauze și laude se aud în jur atunci când lancea se înfîge în coșmarul dezgustător.

Apollo explodează într-o grămadă de trandafiri roz. Două mâini gigantice apar din sol, cuprinzând monstrul rănit și făcându-l într-o grămadă de mîzgă neagră. Măinile erau chiar ale mele, îmi place să îmi aranjez mâncarea înainte să o înfulec. Ce gust bun au coșmarurile învinse.

- Arată greșos dar în realitate este delicios! Menționez mulțimii de spectatori fără mutre, care după ce m-au văzut că am înghițit visul urât au început să se panicheze încercând să evacueze sală de spectacol cât mai repede.

Uitându-mă prin jur, totul devenea mic în comparație cu mine. Se mai aud doar o singură pereche de chicoteli și aplauze. Fac o plecăciune în fața Catincăi, visul începea deja să fie unul mai frumos, nu mai era nevoie de mine și de aceea nu mai încăpeam.

Întors de unde am pornit, cu un ac și o ață încep să cos gaura din cortina REM, fără să las vreo urmă de scăpare lucrurilor ce trebuie doar visate. Sunt un croitor bun ceea ce e ironic căci în realitate am găuri în multe sosete. Nu apuc să termin gluma ca podeaua din vis dispare în același mod miraculos sub care a și apărut.

-Domnule, Domnule!

O zgâlțuitură și o voce panicată mă trezește, deschid ochi încet, uitându-mă dezorientat prin jur și zâmbesc. Chelnerița se uită mirată la mine, trecuse de ora închiderii.

-Am adormit, nu-i așa? Scuzați-mă...

Îmi iau documentele și l-as bani pe masă, făcându-mă nevăzut.

Ce este prietenia?

Elev: Simion Sophia Maria

Clasa: a V-a

Școala de proveniență: Colegiul Național „Unirea”

Localitatea: Târgu-Mureș

Județul: Mureș

Prof. coordonator: Pășcan Sabin

SECȚIUNEA I – clasa a V-a, proză scurtă

„O compunere despre prietenie... ce temă simplă”, se gândi Sara când domnul profesor a anunțat tema. „O voi termina în scurt timp.” Când a ajuns acasă însă, Sarei nu i se mai păru atât de ușor. „Ce aș putea scrie?” se întrebă ea. „Aș putea scrie despre două prietene care se ajută la greu.” Dar, câteva secunde mai târziu, ea și-a amintit ceva. „Nu, n-aș putea scrie asta! Tocmai m-am certat cu Ilinca, cea pe

care am considerat-o cea mai bună prietenă în toți acești ani... Cum am putut face o astfel de greșală, Ilinca nu e deloc de încredere! De fapt, nimeni nu e.”

Deznădăjduită, Sara se îndreptă spre grădina din spatele casei, unde se așeză pe iarba tocmai tunsă. Un miros proaspăt de verdeață îi invadează nările și își lasă gândurile purtate de adierea vântului. Gândul la colegi, la școală o readuse pe tărâmul responsabilităților și al temelor... mai ales compunerea aceea neterminată. „Prietenia... cine are nevoie de prieteni? Doar îți complică viața!” Sara decise că e prea obosită pentru a continua, așadar amână tema pentru a doua zi, când spera să fie mai inspirată și motivată.

A doua zi, însă, nu păru mai ușor. Sara stătea aplecată deasupra caietului de teme, privind parcă prin paginile goale. „Știu! O voi suna pe Ilinca să îi cer o idee!”, se gândi ea. În scurt timp realizează că se certase cu Ilinca și, deși ar fi avut nevoie de ajutorul ei, orgoliul o împiedica să facă acest lucru. Știa că ea fusese întotdeauna cea bună la matematică, iar Ilinca era talentată la română, mai ales la compuneri. Mereu îi dădea idei când aveau de scris texte sau compuneri, în timp ce ea o ajuta la rezolvarea problemelor grele de matematică.

Gândurile nu îi dădeau pace Sarei, care era acum și mai grăbită să termine tema, deoarece mai avea o zi până la predarea acesteia. „E doar vina ei”, se gândi, „Dacă nu s-ar supăra atât de ușor, nu am fi ajuns în această situație! Dacă nu eram prietena ei, acum aș fi avut o altă prietenă. Una care m-ar fi ajutat cu această temă imposibilă...”

În următoarea zi, Sara o văzu pe Ilinca în parc distrându-se cu alte fete. Simți un nod în stomac. „Să fie asta gelozie?” Nu putea accepta acest gând, care o măcina. Își aminti atunci de momentele în care au fost în prima lor tabără, au avut câteva partide memorabile de răs. Au făcut și boacăne, au organizat petreceri, au fost câteva momente distractive. Ieși în curte și în curând, Kitty, pisicuța ei veni să îi țină companie. Sara o luă în brațe și începu să o mângâie. O iubea foarte mult. Se gândi atunci că poate cel mai bun prieten nu trebuie să fie un om. Ea și Kitty trecuseră prin câteva aventuri împreună, așadar ar fi putu scrie despre asta, ar putea scrie povestea întâlnirii lor. Zis și făcut, în câteva zeci de minute, compunerea era gata. Era mândră de rezultatul muncii sale, așadar se oferă voluntară să o citească în fața întregii clase: „Era o zi de vară și mă plimbam cu bicicleta pe stradă, când, dintr-o dată, am auzit un mieunat. Era un pui de pisică.”

Era vineri, ziua preferată a Sarei din două motive: în primul rând, pentru că era ultima zi de școală din săptămână, în al doilea rând, pentru că ea și Ilinca obișnuiau să petreacă după-masa împreună. În funcție de vreme, mergeau fie în parc, unde savurau o delicioasă înghețată, fie mergeau la una din ele

acasă unde făceau o petrecere în pijamale nespuse de distractive. În cea zi însă, la terminarea orelor, Sara se simțea tristă. Fiind o zi însorită, cu siguranță ar fi ieșit în parc dacă nu erau certate.

În ciuda acestor gânduri care o nelinișteau, ea nu dorea să îi spună Ilinca cât îi este de dor de ea. Ar fi părut slabă, iar ea nu era slabă, ci era curajoasă și puternică, rațională, în timp ce Ilinca era emotivă, sensibilă, o fire poetică... „Ce aveau în comun, atunci?” se gândi brusc Sara. Un lucru era clar, iubeau pisicile. „Voi aștepta ca Ilinca să se întoarcă la mine să își ceară scuze”, stabili Sara în cele din urmă. Doar nu a greșit cu nimic, nu a făcut nimic care să fi produs supărarea prietenei ei. Când, deodată, își aminti. „Oh, nu! Am dansat dansul nostru special cu colega din clasa paralelă, cu siguranță ne-a văzut.”

Sarei îi păru rău că dăduse vina pe Ilinca. Își aminti că în certurile mărunte pe care le mai avuseseră, Ilinca era întotdeauna cea care făcea primul pas spre împăcare, pregătită să dea uitării neînțelegerile pentru a salva prietenia lor. Se hotărî să facă ea primul pas de data aceasta, lăsându-i Sarei un bilet pe masă la finalul orelor: „Vrei să vii la locul nostru special din parc, să vorbim?” În timp ce strecurase bilețelul pe banca Ilinca, o urmări cu privirea, așteptând reacția Ilinca, care încuviință înclinând capul.

Ajunse la locul stabilit, Sara fugi și își îmbrățișă prietena dragă, spunându-i cât de rău îi pare. Au povestit neîncetat ore în șir, iar, deși au fost câteva momente mai tensionante, cu reproșuri, au căzut de acord că a fost o discuție constructivă din care au avut multe de învățat. Au înțeles că prietenia nu înseamnă ca două persoane să își dedice timpul una alteia în totalitate, nici să îi fii fidel unui singur prieten. Prietenia este despre încredere, înțelegere, multe zâmbete, dar și despre tristețe, compromisuri și iertare. Fără prieteni, oamenii s-ar simți singuri, neajutorați. O prietenie adevărată este asemenea soarelui, ea încălzește inimile și luminează întunericul din viețile noastre!

Unde te poartă apa

Pop Francesca, clasa a V-a
Colegiul Național „George Coșbuc”
Cluj-Napoca, jud Cluj
Prof coord. Ignat Rebeca
Secțiunea a II-a, proză scurtă
„Nu toți cei ce rătăcesc sunt pierduți”.

Soarele veghea întreaga insulă. Nisipul cărămiziu se lipea de picioarele mele, încălzindu-mi întregul corp. M-am întins pe burtă, admirând frumusețea golfului, care proteja micuța insulă de toate primejdiile oceanului. Ambarcațiunii maronii se profilau pe albastrul apei. Știam de pe atunci că, într-o bună zi, voi fi eu unul dintre acei marinari, și voi desluși toate secretele adâncurilor. Pielea mea se transformă încetul cu încetul într-un roz putred, semn că soarele era torid în acea dimineață. Era atât de puternic încât dacă zăboveai mai mult de cinci minute în fața lui te întorceai acasă ars de soare.

Pielea mea era oricum destul de drăguță așa, asemenea unei flori de hibiscus într-o zi de toridă de iulie. Totuși mă ridicasem, simțind tot mai tare arsurile care îmi invadaseră pielea. Mă îndreptam înapoi în satul meu, mergând pe cărarea dintre stânci, când un pește uriaș, de circa cincisprezece metri, îmi atrase privirea. Făcu un salt athletic în fața mea și, intrând înapoi în apa cristalină, își lăsă coada, care avea o despicătură neobișnuită, să plutească pe aceasta, precum o frunză de cocotier, lungă și groasă. Era o imagine atât de frumoasă, de parcă acel animal voia să îmi spună un secret, pe care doar eu îl puteam auzi. Dar firește, eu nu prea vorbesc limba animalelor, așa că nu am înțeles nimic din sunetele neobișnuite pe care le scotea acesta, însă sunau atât de melodios...

Creatura se apropie tot mai tare de mal, iar eu, știind că ceva nu era în regulă cu ce se întâmpla în fața ochilor mei, m-am îndreptat nepăsătoare spre sat. Totuși ceva era ciudat, simțisem o adevărată conexiune între mine și orice ar fi fost creatura aceea, care mă fascina profund, și care nu îmi dădea pace. Trebuia să aflu cât mai multe despre acel animal.

Prima șansă s-a ivit într-o seară, când stăteam împreună cu bunica mea la umbra unui copac. Admiram apusul, care colora cerul asemenea unui pictor experimentat. Îmi ascultam bunica, care îmi povestea despre ocean. Despre cum a ajuns ea, împreună cu familia și rudele ei pe insula aceasta stâncoasă și au construit o adevărată civilizație. Adoram poveștile bunicii, dar, în acea seară nu mă puteam concentra deloc, o grămadă de gânduri îmi umpleau mintea cu întrebări, care mai de care. Trebuia să aflu cât mai multe despre creatura pe care am văzut-o nu cu mult timp în urmă. Gândurile îmi dădeau năvală, iar întrebările au ieșit ca un tsunami din gura mea. Copleșită de situație, bunica mea m-a liniștit. Privirea ei era atât de rece și de distantă încât nu am mai zăbovit mult, am propus să ne întoarcem în sat, cu pretextul că era deja prea frig de stat afară, însă știam că ceva o frământa pe bunica mea.

Ne întorceam înapoi în sat, unde luminile erau aproape stinse. Mi-am dat seama că nu era de ajuns să știu cum se numește acea făptură, trebuia să o văd cu ochii mei, trebuia să o simt, să mă uit în ochii ei și să îmi dau seama ce voia să îmi spună. Însă, planul pe care aveam să îl pun la cale era pe atât de măreț atât de periculos, trebuia să ajung cumva în larg, și să văd totul cu ochii mei.

Săptămânile următoare am stat tot cu nasul în cărți. Căutam desene, descrieri și orice informație care mă ducea mai aproape de ea. Ajunsesem să îmi fac o bărcuță, cu care să plec în

larg, de una singură. Gândul acesta era atât de terifiant încât am renunțat rapid la el. O idee dezamăgitoare își făcu loc în mintea mea. „Dar dacă creatura nu se mai întorcea, dacă era doar în trecere? Dacă nici nu dorea să îmi spună ceva? Sau mai rău...dacă lăsase în urma ei doar tăcere?”. Totuși faptul că aceasta era în golf, unde nu se aflau niciodată animale mai mari de două kilograme mă liniști puțin, dându-mi totuși niște speranță.

Zilele treceau iar eu așteptam cu nerăbdare ziua în care plecau iarăși corăbiile, ziua în care tinerii iscusiți ne părăseau pentru săptămâni întregi, plecând să își azvârle năvoadele în mare. Mă întrebam, cum ar fi să mă trezesc cu o coada alungită care are o despicătură în mijloc, asemenea aceluia pește uriaș, în propria farfurie?

Stăteam într-o seară la lumina lămpii, studiind o carte despre vietățile marine, în căutarea de informații. Dădeam paginile nepăsătoare, când în fața ochilor mei a apărut o schiță a unui pește neobișnuit de mare. Nu semăna foarte tare cu ceea ce am văzut eu dar era tot o apariție neobișnuită. Sub schițe erau scrise diferite nume, pe care nu le puteam pronunța. Cuvântul „balenă” era scris cu litere mari, de tipar într-un colț al paginii. Citind mai multe despre balenă m-am entuziasmat foarte tare. Dar nu era destul, trebuia să o văd cu ochii mei, în apă.

Era o dimineată ca toate celelalte, un zvon zbură până la casa mea, care zicea că ambarcațiunile urmau să plece din nou, pentru a aduce pește. Încercam să îmi arăt amărăciunea, dar în sufletul meu doar eu știam ce urma să se întâmple. Trebuia să ajung cumva pe una din acele bărci.

Toată lume plângea, toți știam foarte bine că bărcile erau șubrede și furtunile atât de dese încât cele mai multe bărci se răsturnau. Erau șanse ca pescarii să nu se mai întoarcă, erau șanse să se înece într-o furtună. Eu nu aveam timp să mă gândesc la asta, dacă murea cineva, aceea eram sigur eu, deoarece nu știam să înot. Nu intrasem în apă mai sus de genunchi în viața mea, însă îmi doream foarte tare. Marinarii își umpleau bărcile cu diferite unelte, care mai de care. Eu așteptam. Dacă doream să ajung în barcă nevăzută trebuia să urc în aceasta chiar înainte de plecare. Mi-am umplut buzunarele salopetei cu diferite prostii, care, credeam eu că mă vor ajuta în cazul unei furtuni. Îmi luasem o bluză neagră, care să nu mă scoată în evidență, însă o fetișcană care patrulează în jurul unei bărci e cam greu de neobservat.

Așteptam în spatele bărci, liniștită. Știam ce aveam de făcut, și trebuia să o fac cât de repede posibil. Când nimeni nu se uita, am urcat silențios scara, și m-am pitit într-un colț al acesteia, unde era mai multă umbră. M-am așezat pe lemnul rece și am așteptat. În fața bărcii erau duzini de oameni care plângeau. Un sunet mai puternic m-ar fi adus înapoi în odaia mea, unde aș fi fost mai întâi certată și apoi lăsată acolo, reîntorcându-mă la viața mea plictisitoare de elevă.

Când mă așteptam mai puțin barca s-a mișcat. Porneam. Aș fi țipat de fericire, dacă aș fi fost cu adevărat primită pe aceasta barcă. Pentru moment eram clandestină, sau poate nu chiar, în orice caz nu trebuie să îmi umplu mintea cu literatură, care nu îmi folosea la momentul de față.

Priveam golful, pe care îl lăsam încet în urmă, printr-o gaură micuță. Cerul se închidea, iar un vânt puternic cutreiera barca. Un sentiment de anxietate puse stăpânire asupra mea, speram să nu plouă, căci asta mi-ar fi îngreunat foarte mult călătoria. Am ațipit tocmai când începea furtuna.

Am fost trezită de o izbitură, însă era prea târziu, oamenii părăseau barca unul câte unul, eu însă eram prinsă fără scăpare, între cutii și plase. M-am mișcat repede printre acestea, încercând să urc scara care ducea pe punte, cutiile pluteau deja pe apa tulbure, care înainta spre mine. Într-o fracțiune de secundă am urcat scara, sandalele îmi erau deja îmbibate de apă, dar măcar eram pe punte. Dar, cum se spune, binele aduce câteodată și rău. Puntea începea și ea să se scufunde, auzeam țipete de băieți care erau puțin mai mari ca mine. Auzeam pescăruși, care făceau imaginea scoasă dintr-un film de groază. Un val uriaș acoperi cu totul barca, care se scufundă cu încetinitorul. Am încercat tot ce am putut să nu mă scufund însă faptul că nu știam să înot mă îngreuna mult, mă zbăteam, în momentul în care un curent puternic mă împinse la suprafață, ochii îmi erau destul de roșii, nu puteam vedea prea bine dar știam sigur că fusese ea, mă ajutase!

Am dat din picioare atât de tare încât am ajuns la suprafață, însă mă dureau foarte tare. În ciuda faptului că picuri de ploaie se prelingeau pe pielea mea, am rămas atentă, mi-am îndreptat ochii în partea în care aceasta dispăru și așteptam. Undeva în depărtare o coadă lungă delimita orizontul. Avusesem dreptate. Soarele apăru timid din spatele unor nori iar eu plângeam. Plângeam de fericire, nu numai că văzusem balena, ci că aceasta mă văzuse pe mine și mă salvase de la înec. În spatele meu venea o luntre, probabil una de salvare. Doi bărbați mă luară pe sus, ca și cum nu se întâmplase nimic mă așezară cu grijă pe lemnul ud. Eram prea copleșită de situație, așa că am adormit imediat.

Întoarcerea pe insulă a fost mai rea decât întâmplarea în sine. Am fost certată și dojenită zile întregi, de toate persoanele cunoscute pe care le întâlneam. Totuși asta nu m-a oprit, căutam orice informație care puteam să mă ducă mai aproape de balene, care putea să îmi arate puțin din viața lor. Mergeam în fiecare seară lângă golf așteptând, în speranța că avea să se întoarcă. Eram sigură că, dacă mă întorceam pe barcă, aveam să fiu pedepsită grav. Faptul ca acea ființă, care este doar un animal ca toate celelalte, mă salvase de la înec mă fascina. Aș fi dorit să îi mulțumesc într-un fel sau altul dar, captivă pe insula asta, era mai greu să ajung la ea. Fiecare informație pe care o auzeam despre aceste mamifere incredibile mă făcea și mai apropiată de ele, dorindu-mi și mai tare să găsesc una.

Bărbații mergeau în fiecare lună să prindă pește, pentru aprovizionarea satului. Îmi făcusem un orar, și știam în ce zile plecau aceștia, și, după spusele acestui program pescarii aveau să plece mâine, iar eu va trebui să plec cu ei.

Mă simțeam vinovată, îmi părea foarte rău că trebuia să îmi părăsesc din nou familia. Dar balenele mă așteptau, erau ca niște prietene pe care nu le avusesem niciodată, cu care am legat o

prietenie silențioasă, dar frumoasă. Totuși incidentul de ultima dată mă marcaseră, așa că, în cazul în care pățeam ceva, am scris o scrisoare.

Măcar un lucru adevărat despre mine - aveam un scris superb, de pus în ramă. Mama se lăuda mereu cu caligrafia mea perfectă. Însă ceva în legătură cu acele litere prea perfecte mă deranja. Mă ascunsesem mereu după note perfecte și frumusețe, și nu lăsasem la suprafață cine sunt cu adevărat...păcat că doar acum realizasem. Am pus scrisoarea perfect scrisă într-un plic pe care am scris numele meu, „Amana”, cu litere rotunjite. Într-o traistă am pus un cristal, care îmi adusese noroc de mică, și cartea despre vietățile mării, cu o frunză uscată, pe post de semn de carte la pagina despre balene.

Am deschis cu grijă ușa de lemn a casei și am ieșit pe verandă. Vântul bătea destul de puternic, semn că călătoria mea nu avea să fie ușoară. Lumânări colorate erau aprinse pe fiecare pervaz al caselor, pentru a le ține de noroc marinarilor. Mă simțeam mândră.

Drumul până la golf nu a durat mult, m-am pitit lângă un copac și am așteptat, vedeam băieți care cărau în spate cutii grele și undițe, cu care să poată pescui. Mă simțeam prost pentru ei, munceau pe gratis, iar noi mâncam mâncarea pe care ei au făcut-o cinstit. Aceștia erau pe picior de plecare. Am alergat silențios. Nisipul încă fierbinte îmi ardea picioarele. Am urcat în barcă. Am așteptat destul de mult până să pornim. Apa era destul de liniștită, așa că am rămas relaxată, din păcate nu pentru multă vreme...

La început mintea mea s-a încețoșat, nu am știut ce urma să se întâmple, dar răspunsul a venit rapid. La fel ca în multe alte dăți, barca se răsturnă. Auzeam țipete, dar eram prea amețită să îmi dau seama de unde vin, îmi doream să mă întorc acasă. Am reușit să ies din pivnița bărcii însă pentru mine era prea târziu, luntrea se îndepărta deja. M-am prins de o scândură de lemn, pentru a mă sprijini. În depărtare puteam distinge ceva, care se apropia. Îmi doream să fie balena, încă o dată. Mi-am aruncat traista peste bord, în speranța că aceasta o va prinde. Știam că este imposibil dar, dacă voiam să îi dăruiesc cuiva acel cristal, atunci precis doream să îl dăruiesc ei, să îl poarte cu ea, în adâncurile mării, pentru noroc..

Cernu, satul copilăriei mele

Pavel Alessia-Elena, clasa a VI-a C
Școala Gimnazială „General Nicolae Șova“ Poduri
Comuna Poduri, județul Bacău
Profesor îndrumător Dobrea Elena
Secțiunea a II-a (proză scurtă)

MOTTO: „Ajungând om mare în lume nu trebuie să uiți de unde îți sunt rădăcinile. Oricine n-ai fi, cine n-ai deveni în viață, toate au pornit cândva de la satul natal, de la părinți, de la școala natală, de acolo – locul cel mai drag pe lume.“

Lucian Blaga

Și ce dacă această compunere durează câteva minute bune pentru a fi citită cu atenție? Merită, deoarece conține o comoară cu adevărat valoroasă sufletului meu: descrierea satului copilăriei mele.

Satul meu Cernu se află în comuna Poduri, județul Bacău, lângă satul Bucșești unde învăț acum. În zare se văd munții Berzunți cu ieșire spre Onești. Ca să ajung la școală am două opțiuni: vin cu microbuzul școlar, dar când zilele sunt însorite, o iau pe o scurtătură ce unește cele două sate. Scurtătura e o pantă abruptă în dreapta căreia se află o pădure mirifică – pădurea Cioanca. Când ajungi sus, în vârful pantei, și te întorci, în zare, jos, la poalele pădurii Cioanca observi draga mea școală unde am frecventat grădinița și clasele primare. O priveliște superbă! Casele le vezi de sus cum ai vedea Brașovul de pe Tâmpa!

Aici, în satul meu natal, niciodată nu lipsesc oamenii minunați ce îți fac ziua mai frumoasă, chiar dacă mai sunt și unele excepții: nu toți sunt respectuoși sau gospodari, dar... nimeni nu e perfect... Peisajul acestui sat este parcă furat din basme și adus în Cernu. Pădurile arată ca și cum ai pătrunde într-un portal, într-o altă dimensiune unde te bucuri de concertul păsărilor, iar vitele pasc nestingherite iarba de smarald. Împrejurimile, repet, sunt uluitoare! Munții cu frunțile lor întunecate și gânditoare și dealurile cu livezi pline de flori formează o notă armonioasă parcă după un cântec misterios auzit doar de cei ce știu să asculte freamătul naturii. La marginea satului sunt și două iazuri cu pești.

Curtea bunicilor mei este plină de pomi ale căror fructe, toamna, sunt culese cu grijă în coșulețe de diferite mărimi. Iubesc acest ritual la care particip și eu mereu. Este imposibil ca majoritatea sătenilor să nu se ocupe cu agricultura! În acest sat se află oameni harnici și talentați, unici și loiali în felul lor. În fiecare dimineață te trezești cu muzica cocoșilor ce cântă balade de iubire pentru întreaga zi ca să-ți meargă bine.

Pe ulițele de aici întâlnești căsuțe curate și îngrijite, unele cu etaj. Aceste căsuțe sunt colorate și au la fiecare fereastră câte o floare veșnic verde, proaspătă și înflorită. Aceste ulițe sunt amenajate cu milioane de pietricele mici și mari. Am mulți vecini loiali, prieteni devotați și săritori. Voi începe cu vecinul meu din partea stângă, nenea Radu, care are două pisicuțe și un câine tare rău. Urmează casa mea ce are o formă ciudată, dar încăpătoare. De cum intri pe ușă, vezi bucatele pregătite de mama. În gospodăria noastră creștem multe păsări și animale: cinci vaci, patru oi, opt capre, 15 găini, două bibilici, două curci și nu în cele din urmă, trei căței ce vor să te joci mereu cu ei. Lângă mine locuiește vecina mea preferată care, atunci când i se întoarce soțul din Germania, îmi dă tot felul de dulciuri. Lângă ea stă Mădălina care e mereu plecată în Spania. Lângă nenea Radu locuiește nenea Nicu care este un vecin... cam ciudat așa spune eu. În stânga lui urmează tanti Salonica și da, chiar așa se numește. Aceasta ar părea că este bogată, dar de fapt nu este așa, în schimb este o persoană serioasă care are uneori niște glume foarte bune. Vecina ei se numește Silvia, este a doua vecină preferată, pentru că are o voce liniștitoare și este și foarte frumoasă.

Revin la școala mea cea dragă, o școală micuță, dar cu mulți copii silitori, dornici de a învăța lucruri noi și de a călători. În curtea acestei școli a fost și sala de sport ce a fost dărâmată pentru a se construi una mai mare și mai bine dotată. Școala cea veche cu arhitectură de tip Spiru Haret a fost dusă Muzeul Țăranului Român din București la inițiativa doamnei primar cu care ne mândrim enorm. În locul ei a fost amenajat un părculeț de joacă. Tot datorită dânzei avem și drumuri asfaltate și poduri bine consolidate.

Satul Cernu are doar o singură biserică cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“ unde în fiecare duminică mă duc să ascult sfânta slujbă și să mă împărtășesc atunci când e nevoie. Avem și cămin cultural.

Eu îmi petrec timpul în multe locuri: în grădina din spatele casei, la buncii, la pădure, pe dealuri, dar am un colț de natură preferat. În spatele casei mele sunt trei nuci – unul de 102 ani și ceilalți, de 14 ani. Mă joc doar printre ramurile celor tineri, ba chiar le-am dat și câte un nume: Albinuța și Dulcinel. Câteodată vorbesc cu ei, le citesc povești sau teme la română.

Tradițiile și obiceiurile pentru mine sunt foarte importante. Mai ales cele de Crăciun, deoarece sărbătorile de iarnă din comuna mea au poate ceva mai special. Dimineața, oamenii se trezesc devreme pentru a pregăti masa de Crăciun, iar copiii ies la joacă sau să se dea cu sania. Așteptăm cu nerăbdare pomul împodobit și cadourile de la Moș Crăciun.

Paștele în Cernu cred că nu diferă față de celelalte localități. Oamenii se trezesc devreme pentru a face prăjituri, ouăle sunt vopsite înainte cu trei zile de ziua cea mare. Atmosfera pregătirii diferitelor bucate este magică și uluitoare, te face să te simți de parcă ai intra pe ușa viselor, doar că visezi cu ochii deschiși.

Privit de undeva de sus, de pe coama dealurilor, satul Cernu are forma unui balon cu ață ce pare că zboară în sus și jos, purtat de aripile vântului de primăvară!

Locul natal

Muscă Dan Mihai, clasa a VI-a
Colegiul Național „George Coșbuc”
Cluj-Napoca, jud Cluj
Prof coord. Ignat Rebeca
Secțiunea a II-a, proză scurtă
„Mulțumește pentru ce ai!”

Uite. Uite că am ajuns aici. Povestesc. Povestesc cel mai greu lucru care poate fi povestit. Unde am început, acolo sunt și acum. Războiul dintre amintiri și prezent, dintre lacrimi și dorința mea de a deveni un bărbat.

Mic, un copil într-un oraș. Unul dintre cele mai mari și frumoase orașe din țară.

Este ianuarie. Tatăl, fratele mai mare, bunicul, și toată familia cu excepția mamei, stăteau. Stăteau afară, în frig, pe o bordură, așteptând. Mama se chinuia să aibă o fericire, nu o fericire oarecare ci, fericirea vieții : să ai un copil. M-am născut. O mică creatură apărută din propriul corp, fără păr, cu palmele, tălpile și urechile mai mari decât normale – doctorii spuneau că sunt semen de geniu. Eu - fericirea absolută pentru mama.

Mama îmi tot povestește despre ziua respectivă, de urletele mele de la naștere, dar și de soarele strălucitor ca diamantul care a apărut brusc , în acea iarnă geroasă. Îmi povestește mai ales de fericirea tuturor. De când m-am născut, mama mă trezește dimineața cu trei cuvinte care vor rămâne mereu în sufletul meu „Bună dimineața, soare!”

După câteva zile, am ajuns într-un loc nou, total diferit, mai frumos O căsuță micuță, colorată cu galben și roșu. În față cu o grădinuță, acoperită de zăpadă imaculată – peste câteva luni, aveam să descopăr că această grădinuță se transformă într-o feerie de culori și mirosuri: flori. În casă m-a cuprins o stare de liniște și bine, fără să-mi dau seama din ce motiv. Era cald, mirosea a prăjitură și am auzit râsete și veselie: era fratele meu mai mare, care, împreună cu bunicii, se bucurau că am ajuns acasă. Locul meu, locul de unde îmi încep aventura.

În căsuța cu grădinuță am trăit mare parte din primii mei trei ani din viața mea-perioada în care nu făceam nimic, doar mâncam, mă bucuram de zâmbetele și iubirea celor din jurul meu și ascultam în fiecare seară cum mama îmi povestea, liniștit cu glas duios, „CAPRA CU TREI IEZI”. Am spus „mare parte” fiindcă vara mergeam la țară, în satul unde a copilărit bunica mea. M-am îndrăgostit imediat de acest loc: căsuța are o curte mare, plină de iarbă moale pe care îmi place și acum să alerg desculț. Este sub un deal pe lângă care trece un râu unde făceam zilnic baie. Acolo am învățat aproape tot ce știu: să fac pe oliță, să mă dau cu bicicleta, să merg, să înot, să stau fără tehnologie și să mă joc toată ziua afară și lista poate continua. Dar cel mai mult îmi plăcea seara, când stăteam cu familia și vecinii în povești pe pod și așteptam, vacile să vină de la pășune. Iar apoi să mergem după lapte și să bem lapte proaspăt muls. O dată am muls și eu vaca, lucru care, deși la început mi-a fost frică, mi-a plăcut foarte mult. Așa am realizat prima dată că, chiar dacă te temi de ceva, nu vei regreta dacă îți faci curaj și faci acel lucru.

Acum ne reîntoarcem acasă, la oraș. Unde urmează să-mi continui aventura.

După acești trei ani ne-am mutat la bloc – o casă doar pentru familia mică : eu, fratele meu părinții. Acolo a început totul...sau s-a continuat ..sau ..atunci am realizat mai multe... Începutul micului meu creier. Care, pe atunci, bine-nțeles că nu era aproape deloc dezvoltat, dar asimila rapid și cu nesaț fiecare experiență și fiecare trăire. Noua casă a devenit rapid locul meu de suflet. Acolo mi-am făcut primii mei prieteni. La creșă. Într-un bloc de lângă noua casă, cu loc de joacă afară și plin de copii care aveau aceleași activități ca și mine: să meargă de-a bușilea și să se joace. Când veneam de la creșă, tata ne scotea în parc (mai ales sâmbăta), ca mama să poată să facă curat în casă. Seara făceam toți expediții. Era o tradiție. Ne luam lanterne și ne plimbam pe aleiute întunecate, dealuri, încercam să descoperim cât mai multe. E ceva ce nu voi uita niciodată! Întuneric beznă, dar în siguranță deoarece părinții ne protejau. Mai ieșeau câini din când în când, dar nu ne făceau nimic. Și râsetele noastre se auzeau peste hotare...Când ne

întorceam mâncam toți împreună, iar la culcare mama ne citea povești. Iar în final, adormeam...m-aș fi putut obișnui cu asta. Dar...

Am mers la grădiniță. Lucru care nu a fost foarte diferit căci, acolo eram jumătate din cei care ne cunoșteam la creșă. Au apărut alte prietenii, a apărut sportul și germana în viețile noastre. Fratele meu era la grădinița de lângă, dar aveam aceeași sală de sport, deci ne mai întâlneam.

Primul an a trecut foarte repede cu atâtea schimbări...pe lângă astea, părinții au decis încă o schimbare – ne-am mutat din nou. Aveam doar patru ani dar, și acum îmi amintesc cum mama m-a trezit că, am ajuns la noua noastră casă.

Îmi era dor după vechea mea cameră, după parcul de lângă bloc...am crezut că toată bucuria și dragostea de acolo vor dispărea. Dar nu a fost așa. Nimic din toate astea nu s-a schimbat...s-a schimbat doar casa, noi nu: cititul poveștilor seara, joaca în parc, râsetele din timpul cinei ...toate s-au păstrat.

Eram și mai aproape de restul familiei, și asta era minunat. Iar iarna mergeam să ne luăm ciocolată caldă. Ce fericit eram!

Cu cât creșteam, cu atât parcă timpul trecea din ce în ce mai repede. A venit timpul să merg la școală. La început era frumos. Dar, cu timpul a început să fie mai greu și să am mai puțin timp de joacă. Mama venea după mine la școală și ne petreceam împreună toată ziua. Tata a cumpărat doi câini –unul pentru fiecare. Ne distram cu ei de minune.

Din păcate a venit pandemia ...câinii au dispărut amândoi, eu cu mama și fratele meu ne-am mutat din nou, tata a plecat din țară la lucru, să facă bani ..așa îmi place să cred, dar din păcate nu este așa...A fost bine și în pandemie, dar, nu ca și până atunci. Vara tata venea după noi și, împreună cu fratele meu, ne duceam în expediții.

Și s-a terminat și pandemia...timpul a trecut...și uite că am ajuns aici, pe un scaun povestind despre cel mai greu lucru pe care îl pot povesti : mutările și plecarea lui tata. Acum, stau din nou cu bunicii – ne-am reîntors de unde am început, de la căsuța galbenă cu roșu... Ne ajutam reciproc în toate, în fiecare seară ne jucăm tot, cinăm împreună, râdem și povestim...ca și până acum...

Și în timp ce scriu aceste rânduri mi-am dat seama: locul natal nu e de fapt locul nașterii mele, unde am apărut pe lume și unde cresc, nu e un oraș sau un sat, nu e un apartament sau o casă...locul natal, pentru mine, este de fapt locul unde sufletul meu a învățat să iubească din primul moment, unde am învățat să râd, să citești povești, să cred în vise și Moș Crăciun, este locul care m-a făcut ceea ce sunt azi ...este locul care întotdeauna va fi cu mine, indiferent unde ne va duce viața: este **FAMILIA MEA**. În ea te naști, în ea crești și mereu ea va fi ceea ce a fost de la început. Familie.

O prietenie nu se uită niciodată

Mihăilescu Sarah Maria
Clasa a V-a
Colegiul Național "Nicolae Iorga", Brăila, județ Brăila
Profesor îndrumător: Ion Laura Elena
Secțiunea a II-a: proză scurtă- tema:prietenia

Totul a început acum cinci ani, când micuța Maia a primit în dar un ursuleț de pluș. Era de culoare maro și pufos precum vata de zahăr. Acesta a adus în sufletul Maiei magia de care avea nevoie pentru a trăi într-o lume fantastică. Fetița i-a ales un nume special:Tedi.

Astăzi, Maia are opt ani și , oriunde merge, îl ia pe Tedi cu ea. Micuța are o imaginație bogată, inventând fel de fel de jocuri la care ia parte și Tedi, este plină de viață, bucurându-și părinții și este foarte inteligentă. Din păcate, ea este ignorată de către colegii de la școală din cauza plușului care o însoțește peste tot. Unii copii sunt chiar invidioși din cauză că fetița este extrem de isteată, obținând numai rezultate extraordinare. Dar Maia nu ia în seamă aceste mici răutăți. Cât timp ursulețul îi este alături, lumea ei este roz.

Urma vacanța de vară, atât de mult așteptată de către toți copiii. Micuța își imagina câte momente frumoase va petrece alături de familia sa. Urmau să meargă în Grecia.

Ajunși în capitala Greciei, Maia împreună cu părinții ei au vizitat templul zeiței Atena. Fetița adoră istoria, chiar dacă încă nu o studiază la școală. Pasiunea ei este hrănită cu diverse documentare și cărți istorice. Bineînțeles, Tedi nu a fost lăsat în camera de hotel, fiind nedrept ca ea sa vadă un loc nou, iar el să rateze această oportunitate. Explorând templul, cei doi au intrat într-o cameră învăluită în magia anilor. Zidurile, atinse de mângâierea pierdută a secolelor,

păreau să ascundă secrete milenare. Din neatenție, micuța s-a lovit de un perete. Imediat, a fost teleportată într-o cameră ciudată. Un pergament îngălbenit de timp i-a atras atenția. Îl studie și înțelese că era planul de atac al atenienilor asupra spartanilor. Dar, așa cum intuia, acesta nu fusese pus în aplicare.

Maia a alergat într-un suflet până la părinții ei și i-a anunțat că trebuia să vadă ceea ce descoperise. Aceștia au fost surprinși să afle că era nevoie să se lovească de un zid pentru a ajunge în camera secretă, dar, fără să stea prea mult pe gânduri, s-au rezemat de perete, ajungând astfel în locul misterios. Uimiți de descoperirea făcută, cei doi adulți au anunțat autoritățile. Acestea i-au felicitat și medaliat pe cei trei. Maia era în extaz! Fusese o vacanță incredibilă!

Razele palide ale soarelui revărsau lumina în tot văzduhul. Miresme puternice de toamnă se puteau simți pretutindeni. Era un nou început pentru fetița de numai opt ani. Clinchetul zburdalnic al clopoțelului anunța începerea unui nou an școlar plin de provocări și de clipe memorabile.

Maia păși sfioasă în sala de clasă. Doamna învățătoare a primit-o cu o îmbrățișare caldă. Fetița se îndreptă spre locul ei și fu plăcut surprinsă să observe că avea o colegă de bancă. Se numea Anca și era nou venită în clasă.

Cele două fetițe s-au împrietenit și au început să petreacă mult timp împreună. Anca o plăcea mult pe Maia, admirând-o pentru istețimea și bunătatea ei, simțindu-și sufletul aureolat de speranța unei prietenii frumoase.

Într-o frumoasă zi de toamnă, în care covorul foșnitor de frunze aurii, arămii și ruginii îmbrăcase tot ținutul, micuțele împreună cu familiile lor au plecat într-o drumeție. Norii pufoși, ca de bumbac, acopereau cerul senin, călăuzindu-i. În timp ce străbăteau potecile întortocheate, fetițele se opriră pentru a culege câteva flori. Mare le fu uimirea atunci când auziră o voce misterioasă. Privind în jur cu atenție, observară o broască țestoasă. Carapacea acesteia, spartă într-o parte, părea magică. Prietenele s-au privit întrebătoare, nevenindu-le să creadă că vocea pe care o auziseră mai devreme era a broaștei. Țestoasa le povesti că era vrăjită și le rugă să îi aducă Floarea Fericirii de pe muntele Prieteniei care se afla în apropiere. Doar două prietene adevărate puteau să ajungă pe acel munte, să culeagă floarea și, astfel, să rupă vraja. Micuțele și-au rugat părinții să meargă spre muntele Prieteniei care se afla la o distanță mică de locul în care erau, păstrând secretă întâlnirea cu broasca. Dorind să le facă pe plac, se îndreptară toți spre minunata destinație. Maia și Anca erau în culmea fericirii deoarece puteau fi de ajutor.

Stânca muntelui, scaldată în razele sidefii ale soarelui, aștepta demult două persoane pe unite printr-o prietenie adevărată. Ajunse la destinație, fetițele profitară de o clipă de neatentie a părinților și începură să escaladeze muntele cu multă prudență. Atunci când observară, adulții înghețară de spaimă. Imediat, cei doi tătici se grăbiră să urce după copii. O forță venită parcă din munte îi împinse înapoi. Aceștia reîncercară să pună piciorul pe stâncă, dar, de fiecare dată, erau respinși de piatra milenară. Poate vă întrebați de ce. Legenda spune că pe acel munte puteau urca doar prietenii adevărați.

În tot acest timp, micuțele reușiră să ajungă la Floarea Fericirii. Când o descoperiră, rămaseră fără cuvinte. Fiecare petală era pictată într-o culoare a curcubeului și avea un alt parfum misterios. Fetițele își uniră mânuțele și rupseră floarea. Ca prin minune, o pulbere aurie plină de steluțe care păreau să cânte o melodie seculară le înconjură. Steluțele presărară peste fete darul prieteniei eterne. Fiind extrem de fericite, copilele săriră de bucurie. În acel moment, Anca se dezechilibră și căzu de pe stâncă. Din fericire, reuși să se agațe de colțul acesteia. Maia se repezi spre ea și o prinse cu putere de braț, trăgând-o înapoi pe munte. Prietenele se îmbrățișară, apoi porniră la drum pentru a-i duce floarea broscuței.

În timp ce coborau, țestoasa le apără în cale. Aceasta le mulțumi și le felicită pentru curaj. Imediat, se transformă într-o frumoasă zână cu părul bălai. Le povesti că, de fapt, ea nu fusese vrăjită, dar își dorise ca ele să își întărească relația de prietenie. De asemenea, le spuse că doar oamenii însoțiți de prietenii lor adevărați puteau urca pe munte, atât timp cât floarea se afla acolo. După ce au cules-o, oricine se putea bucura de priveliștea încântătoare pe care o oferea muntele. Chiar ea reușise să urce tocmai datorită fetelor, care culeseră floarea. Tot zâna liniștise părinții, povestindu-le despre ce era vorba. Aceștia le așteptau ca pe niște eroine.

Ajunsă acasă, foarte obosită, dar și încântată de tot ce trăise în acea zi, Maia adormi imediat. În vis, i se arătă Regina Noptii, Luna, însoțită de străjerii ei strălucitori, stelele. Aceasta o felicită pentru curajul de care dăduse dovadă și pentru prietenia frumoasă pe care o legase cu Anca. Apoi, îi spuse să nu își uite niciodată prietenii. Imediat, fetița s-a trezit, s-a dus la dulap și l-a luat pe Tedi, vechiul ei prieten. I-a povestit tot ce trăise alături de Anca și îi ceru scuze pentru că îl abandonase, deși el îi fusese mereu alături. Îi promise că nu-l va mai uita niciodată și că totul va reveni la normal.

De atunci, Anca, Maia și Tedi au fost de nedespărțit. Au trecut prin multe încercări, dar prietenia lor a rămas la fel de sinceră și de frumoasă.

Tip și micul Tofu

Martinescu Claudia Maria, clasa a V-a, Liceul Teoretic „Traian Vuia” Făget, Timiș
Prof. David Elena Eugenia; A.2. Secțiunea a- II-a: clasele V-VI

A fost odată un băiețel pe nume Tip, de fapt numele lui întreg era Tippetarius, și locuia într-un sătuc, pe o uliță pietruită, într-o căsuță în care anii și-au lăsat amprenta.

El era un copil orfan, deoarece părinții lui dispăruseră cu mult timp în urmă și nimeni nu a mai aflat nimic de ei, de parcă i-a înghițit pământul. De asemenea, Tip nu-și amintea mai nimic de aceștia, dar singurul lucru pe care îl avea de la ei era un ceas stricat de argint și o mică poză de familie învechită de ani și pătată de cafea.

Însă Tip nu locuia singur, ci cu bătrâna Mombie sau vrăjitoarea satului. Mulți oameni o ocoleau și încercau să o ignore, pentru că le era teamă de ea. Deși îi era interzis să facă vrăji, Mombie continua să înșele oamenii și să le ofere în schimbul mâncării, al lemnului și al hainelor poțiuni care nu dădeau roade.

După cum spuneam, Tip locuia într-o casă mică, doar cu două camere și o bucătărie. Camera cea mai mică din casă îi aparținea lui Tip. Încăperea era întunecoasă, cu un pat și o noptieră, cu geamuri înguste, cu priveliștea spre pădurea înfricoșătoare și fără pic de culoare. Nici nu bănuiai că în ea locuiește un copil! Cea de-a doua cameră era a lui Mombie și era foarte spațioasă, dar totodată atragătoare și curată, chiar dacă era a unei vrăjitoare. Ultima încăpere din casă era bucătăria, care semăna mai mult cu un loc de cumpărat poțiuni. Bătrâna păstra pe rafturile învechite tot felul de elixiruri cu etichete îngălbenite pe care nici nu se mai vedea scrisul.

Mombie uita mai mereu să îl hrănească pe Tip și îl puneă tot timpul să lucreze: să curețe camerele, să hrănească puținele animale pe care le avea, să planteze semințe în grădină, să facă focul; sărmanul băiat nu ajungea niciodată să se joace cu ceilalți copii.

Tip era un băiat foarte cuminte și asculta spusele vrăjitoareii, dar și un sârguincios, fiind printre cei mai buni elevi din școala sa. El mergea la școala „Ghilichinezilor” și se descurca grozav de bine la fiecare materie. Deși mergea la școală, el nu avea vreun prieten, doar vecina sa, micuța Cathy și tatăl ei, care îl hrăneau pe Tip ori de câte ori îl găseau înfometat. Tatăl fetei,

fiind pilot, era destul de bogat și avea o casă imensă cu multe camere la care Tip se uita ore în șir, doar atunci când avea prilejul.

Chiar dacă băiețelul îi avea pe acești doi oameni minunați care să aibă grijă de el uneori, tot simțea un gol imens, se simțea trist, simțea că nu-l iubește nimeni. Nu a înțeles niciodată de ce părinții lui au dispărut fără urmă și l-au lăsat în grija bătrânei. O ura tareeee mult și își dorea din tot sufletul să plece din casa aceea.

Zilnic mergea la școală. Când se întorcea, își mânca coaja de pâine, făcea treburile prin ogradă, apoi își rezolva temele și când Mombie era prea ocupată de magia ei, el se ducea să se joace cu Cathy. La venirea serii mergea în cel mai întunecos colț al camerei și plângea. Plângea cu lacrimi amare. Ochii lui căprui se înroșeau, iar lacrimile de cristal curgeau lent pe obrajii înfocați. Părul creț devenea zbârlit și umed de atâta transpirație. Îl întreba pe Dumnezeu de ce i-a făcut una ca aceasta, de ce trebuie să locuiască cu o vrăjitoare rea și de ce nu stătea cu părinții lui. Ce s-a întâmplat? Într-un târziu adormea plângând, cu lacrimile care se prelingeau pe obraz, iar la ivirea zorilor începea din nou aceeași viață anostă și tristă pe care o ducea.

Într-o zi, pe când se întorcea de la școală a auzit, când a intrat în ogradă un lătrat de câine, mai degrabă un urlat lung și plin de tristețe. Speriat, Tip se gândea la ce e mai rău. S-a ascuns în tufiș și s-a gândit că poate Mombie l-a transformat pe unul dintre vecini în câine sau poate i-a făcut vocea să semene cu a unui cățel. Cât timp băiatul era pierdut în gândurile lui, ceva umed și catifelat i-a atins fața și l-a trezit din visare. Privind atent, observă că este cu adevărat un cățel, un pui de haski.

Puiul era alb ca spuma laptelui, pe coadă avea puțin negru, iar urechile îi erau scurte, lăsate în jos și negre ca abanosul. Picioarele erau albe și scurte, iar lăbuțele erau negre. Se uita curios împrejur și părea speriat. Abia mergea, pentru că avea cel puțin o lună. Ochii îi erau albaștrii, cristalini, mici cât o boabă de neghină. Boticul îi era pregătit pentru a-l mirosi pe Tip, iar gurița lui sotea sunete ciudate care se asemănau cu plânsul unui bebeluș și dinții îi erau albi ca și brânza tofu.

Tip și puiul de haski se apropiară ușor unul de altul, parcă le-ar fi fost teamă unul de celălalt. Tip îi întinse mâna și îl scărpină după ureche, iar acesta, supus, se așeză lângă picioarele băiatului, dar încă îl privea suspicios.

Chiar dacă niciunul dintre ei nu știa ce se petrece, simțeau ceva care îi atrage. Poate că amândoi aveau nevoie de afecțiuneși ei se potriveau de minune.

Nu după puțin timp Mombie interveni între ei și îi spuse cu o voce aspră lui Tip:

- Îți poruncesc să ai grijă de această potaie, sunt sigură că o să-mi fie de folos cândva.

Tip aflase că Mombie a făcut afaceri cu un om dubios din Alaska care a venit să cumpere semințe de legume din satul lor. Bătrâna vrăjitoare i-a dat în schimbul cățelușului o poțiune care face plantele să crească mai repede și mai mari, desigur asta l-a făcut să creadă. De fapt i-a dat supă de brocoli pe care o face Mombie de obicei, însă care arată oribil și miroase îngrozitor.

Imediat, Tip s-a dus și a pus într-un bol puțin lapte, care îl furase fără să observe Mombie, și i-a adus haski-ului. Acesta dintr-o sorbitură l-a băut pe tot și încă îi era foame. Băiatul nu avea ce să îi mai dea de mâncare. La venirea serii îl duse pe haski la el în odaie și îi pregăti un pat moale. Era foarte încântat că o să aibă un prieten cu care să se distreze. Știa că viața lui avea să se schimbe. S-a așezat în patul lui, când, deodată, a simțit ceva pufos la picioarele lui. Era puiul de cățel. Ei doi au dormit împreună, iar Tip a simțit în sfârșit că acel gol pe care îl avea în suflet dispăruse.

Dis de dimineață câinele l-a trezit pe Tip și i-a dat o bucată mare de carne. Băiatul a știut că a furat-o de la vecini, însă îi era foarte foame și nu a mai stat pe gânduri și a mâncat-o dându-i un sfert și prietenului său.

Când au ieșit în ogradă, micul haski alerga biete la găini prin toată curtea. Tip a încercat să îl oprească, însă și-a dat seama că puiul nu avea un nume și nici nu era dresat. Tip a hotărât să îi pună numele Tofu de la dinții lui albi ca brânza tofu. Băiatul a sărit îndată gardul și a adus-o pe vecina sa Cathy să îi vadă noul prieten. Toată ziua cei doi copii s-au jucat cu Tofu.

Tip nu fusese niciodată așa de fericit. Acel cățeluș nu numai că i-a umplut inima de bucurie, ci l-a făcut din nou copil. Din ziua în care s-au cunoscut, Tip a uitat de toate răutățile pe care i le-a săvârșit Mombie și a ieretat-o, deoarece ea l-a adus pe Tofu și, în final, Tip și-a găsit liniștea.

Zilnic puiul de haski îl aștepta în fața școlii și mergeau împreună spre casă.

Într-o zi, după ce Tofu l-a condus la școală pe Tip, acesta nu plecaseră acasă așa cum făcea de obicei, ci rămase în fața școlii, de parcă avea o presimțire. În recreație, doi băieți s-au apropiat de Tip, l-au prins de guler și când să-l bată, Tofu a sărit din tufiș și a început să latre așa cum nu mai lătrase până atunci. Un mârâit fusese de ajuns și cei doi băieți fugiseră speriați. Încântat de apariția prietenului său, Tip l-a strâns puternic în brațe și l-a scărpinat la urechi.

După ce au ajuns acasă, Tip a împărțit cornul pe care îl primise de la Cathy dându-i jumătate lui Tofu, iar cealaltă jumătate a păstrat-o el. Erau cei mai buni prieteni.

În seara aceea, Mombie a plecat de acasă până în satul vecin pentru a culege tot felul de plante pentru poțiunile sale ciudate și cei doi au rămas acasă pentru a avea grijă de ogradă. După ce a terminat treaba pe care a trebuit să o facă, a intrat în casă, a stins lumânarea și s-a așezat în pat. Cam pe la miezul nopții niște pași se auziră în bucătărie. Mombie nu avea cum să fie, întrucât era plecată pentru două zile. Câinele haski se repezi la ușă dorend să vadă ce se petrece, însă Tip l-a luat în brațe și s-au îndreptat tiptil către bucătărie. Deodată, ușa de la dulap a scos un scârțâit. Un tropot a tulburat și mai rău tăcerea nopții. Tip înghețase de frică, era sigur că în bucătărie se afla un hoț. „Dar ce dorește, căci noi suntem săraci și nu avem nimic de valoare în casă”. Tofu sări dintr-o dată din brațele băiatului și se aruncă la persoana din bucătărie. Îl mușcă pe hoț de picior, iar apoi, dorind să-l muște și de mână, o voce groasă de bărbat l-a oprit.

- Te rog, lasă-mă în pace!

Tip aprinse lumânarea și îi ceru lui Tofu să îl lase pe hoț în pace. Acesta era un sătean care venise să se răzbune pe Mombie, pentru că i-a dat bătrânei trei galbeni în schimbul unei poțiuni care de fapt era nefolositoare. El a dorit să ia o altă poțiune din dulap și astfel, să-și răscumpere paguba produsă de vrăjitoare, apoi să plece. Omul și-a cerut iertare și l-a rugat pe Tip să nu-i spună nimic bătrânei, ceea ce băiatul a acceptat.

A doua zi, Mombie s-a întors mai devreme decât trebuia pentru a vinde cele trei găini pe care le aveau, deoarece trebuia să plătească niște datorii mai vechi. Pe zi ce trece, Tip observa că dispăreau lucruri din casă.

Odată, când Tip a ieșit de la școală, a băgat de seamă că Tofu nu-l mai aștepta în fața școlii ca de obicei. Băiatul a mers grăbit acasă, dar când a ajuns, cățelușul nu era nici acolo. Copilul îl strigase toată ziua și încă luni bune la rând, dar câinele haski nu a mai apărut. Deodată, tot ceea ce îl făcuse fericit, dispăruse. El deveni din nou băiețelul care la venirea serii se așeza în cel mai întunecos colț al camerei și plângea. Nici nu a avut curajul să o întrebe pe Mombie ce se petrecuse și cum a dispărut Tofu la fel ca și părinții săi.

Acum plâgea mai cu foc, iar golul din sufletul lui reapăruse și nici Cathy nu-i putea alina suferința. Cel mai bun prieten al lui dispăruse. Trecuseră ani buni și Tip împlinea 16 ani, dar încă nu uitase pe Tofu, amicul său.

Pe când adolescentul se întorcea acasă de la studii, a văzut-o pe vrăjitoare vorbind cu un domn dubios. Când s-a apropiat, să audă ce vorbeau și-a dat seama că discutau despre haski. Se părea că Mombie având disperată nevoie de bani l-a vândut pe Tofu înapoi omului care i l-a dat

în schimbul unui elixir. Tofu s-a întors în Alaska la baza Cornwall, cea mai renumită bază militară. Plin de ură, băiatul a început să se gândească cum a putut să-i fure bătrâna vrăjitoare singura ființă dragă.

Tip s-a dus la dulapul cu elixiri și a furat pe cea care transformă orice în dovleac. Acesta s-a îndreptat către Mombie și a amenințat-o, dându-și seama că ea le-a făcut ceva și părinților lui, că, dacă nu-i spune adevărul, o va transforma în dovleac. Bătrâna vrăjitoare speriată îi mărturisește adevărul afirmându-i că i-a transformat părinții în statui de marmură trimițându-le în Alaska.

Mânios și extrem de furios pleacă de acasă căutând alinare în brațele lui Cathy. Îi vine ideea de a-l ruga pe tatăl ei să-l ajute în căutarea celor dragi. Tip l-a rugat ore în șir, iar până la urmă, tatăl fetei i-a înțeles nevoia disperată și a acceptat să-l ducă cu elicopterul până în Alaska.

A doua zi, dis de dimineață, cei trei au plecat în călătorie spre Alaska. Tip avea atâta speranță că-și va găsi părinții și pe Tofu, încât îi mulțumea mai mereu lui Cathy care i-a fost alături în tot acest timp.

După multe zile de mers, au ajuns în Alaska aproape de baza militară, însă au fost nevoiți să aterizeze pentru că au rămas fără combustibil. Ei au mers pe jos până la venirea serii, când s-au simțit înconjurați de o mulțime de ochi. Sperți că ar putea fi lupii, stăteau ghemuiți unul lângă altul. Unul dintre presupușii lupi se apropie de Tip și-l privea intens. După schimbul de priviri, adolescentul și-a dat seama că era Tofffu... O bucurie imensă l-a cuprins pe Tip, dar ceva încă lipsea și anume părinții. Câinii i-au condus la baza militară, unde au fost primiți cu căldură și ceai fierbinte. Povestindu-le pentru ce au venit, unul dintre soldați a spus că el știe unde se aflau cele două statui de marmură. Inima lui Tip a început să bată cu putere.

A doua zi au plecat cu toții spre locul descris de soldat. Acolo au găsit cele două statui de marmură. Locul aparținuse unui vrăjitor înrudit cu Mombie, care fusese învins de soldați. Statuiile păreau învechite de ani, dar când s-a apropiat Tip de ele, acestea au crăpat făcându-se pulbere și din acea pulbere au apărut doi oameni zvelți și arătoși. Băiatul i-a îmbrățișat fiind foarte emoționat.

Întorcându-se la baza militară, acestora li s-a propus să lucreze pentru ei, inclusiv tatălui lui Cathy. S-au mutat cu toții acolo, iar copiii și-au continuat studiile la bază, urmând să trăiască toți ca o familie.

În cele din urmă, Tip a primit ceea ce și-a dorit și anume o familie adevărată, căsătorindu-se cu Cathy și trăind fericiți alături și de Tofu. În schimb, bătrâna vrăjitoare a primit ceea ce a meritat, fiind asuprită de săteni pentru faptele comise.

Un sprint către tine...

Lazăr Natalia, clasa a VI-a

Liceul Montessori, Timișoara, județ Timiș

prof. îndrumător, Lăcrămioara Bercea

Secțiunea a II-a, proză scurtă

Înainte ca roua să se așeze pe iarbă, înainte ca soarele să răsară, înainte ca luna să se culce, m-am furișat afară din micuța colibă a familiei mele – unica noastră avere – pornind la drum spre uriașul oraș unde locuia prietena mea cea mai bună.

Poate vă întrebați cum pot două ființe din lumi diferite să fie prietene... Ei bine, răspunsul este simplu: împărtășim aceleași pasiuni și visuri. Cu ceva timp în urmă, pe când mă antrenam pentru un concurs școlar de atletism am cunoscut-o pe Maira. Am dat buzna pe ușa vestiarului, blocându-ne în toc, fiindcă eram deja în întârziere. Printre hohote de râs, ne-am schimbat și am ieșit, pe rând de data aceasta, pe pista de alergări, căci eram două întârziate. La finalul acelei zile, gâfâind, ne-am declarat prietene pe viață.

Am ajuns la marginea satului când am auzit-o pe doamna Otilia, strigând după mine:

-Iar te duci în gura lupului? Știi prea bine că în orașe se ascunde răul mascat! m-a atenționat ea. Întotdeauna a avut o problemă cu orașele. Era considerată ciudata satului, căci avea impresia că toți orașenii sunt niște prefăcuți care ne privesc cu superioritate. Cunoscând discursul, i-am răspuns pe un ton liniștitor:

-Mă duc doar să o vizitez pe Maira, înainte să plece.

Nu am mai așteptat un răspuns din partea ei și mi-am continuat drumul. Peste câteva minute am ajuns la periferia orașului unde locuia prietena mea. Am sărit gardul – lucru pe care părinții ei îl detestă – și am bătut de trei ori în geam, cu umbrela de sub fereastra Mairei – acesta era felul nostru de a verifica: „Hei! Ești acasă?”. Preț de o clipă, cele mai negative gânduri îmi

perindau prin minte: dacă a plecat?, dacă m-a lăsat în urmă?, dacă n-o s-o mai văd niciodată? Toate aceste gânduri veneau și plecau... În cele din urmă am auzit cum s-a deschis ușa de la intrare. În pragul ei stătea Maira; aceleași șuvițe rebele ce-mi aminteau de un lan de grâu uscat îi încradrau chipul, dar ceva era diferit la ea. Privind în ochii ei, am simțit că mă înec. Albastrul calm, de odinioară, devenise un ocean înghețat – frica și tristețea formau straturi groase de gheață sub care lumina se stinge, pâlpâind încetul, cu încetul ca o lumânare bătrână.

-Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu, neștiind ce altceva să fac.

-Mi-au interzis să... să... să mai vorbesc cu tine. De parcă nu era de ajuns că mă mută de aici și oricum nu ne mai vedem.

Răspunsul tremurat al Mairii era de așteptat. Părinții ei, niciodată, nu au privit prietenia noastră cu ochi buni.

-Plec peste câteva minute, mi-a șoptit ea. Ar fi bine să pleci și tu, înainte să te găsească părinții mei, adăugă ea cu o voce spartă.

Atunci a fost momentul când privirile noastre s-au întâlnit pentru ultima dată, căci am plecat fără să îmi iau la revedere... Nu m-am uitat în spate, dar am auzit cum s-a închis ușa în urma mea. S-a terminat cu verile însorite, cu glumele prostești, s-a terminat cu lumea pe care am creat-o împreună, cu zilele frumoase...și, gândindu-mă la aceste idei, am intrat în sat, unde m-am așezat pe iarbă, sub castanul cel bătrân – auzeam bătăile inimii mele sau poate erau ale pământului? Eram supărată și eu și el, căci Seattle e departe, iar de mine se apropia doar furtuna.

Peste șapte mări și șapte țări, undeva la celălalt capăt al curcubeului american, se află Maira, dansând cu un spiriduș irlandez, trăindu-și viața, departe de mine, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. E la o școală nouă și, la cum o cunosc, probabil are deja o mulțime de prieteni noi. Nu puteam să nu mă simt tristă. Niciun semn de la ea; măcar un telefon, pe ascuns, să știu că e bine. În schimb, doar tăcere – la asta se rezuma, acum, prietenia noastră.

Peste câteva săptămâni, în sfârșit, o veste bună. În orașul învecinat se organiza un concurs național de atletism. Câștigătorii ar fi primit o bursă de studiu în America. Era uimitor; am simțit un gol în stomac, căci a câștiga însemna că ajungeam în Statele Unite ale Americii, că aveam șansa de a mă reîntâlni cu Maira. Gândul că aș putea locui în același oraș cu ea, chiar și pentru câțiva ani, nu-mi dădea pace. A mai rămas doar o săptămână de pregătire intensă, de drumuri dus-întors până la stadion și de sfaturile antrenorului meu, care îmi răsunau constant în minte.

În dimineața concursului am plecat mai repede decât de obicei, spre stadion, unde am dat peste o mulțime de oameni – exact ce încercasem eu să evit. Cronos nu prea era prietenos cu mine în această dimineață, căci timpul trecea mult prea încet. În sfârșit, ceasul meu îmi indica ultimele șapte minute până la începerea probei de 800 de metri. Ne-am adunat cu toții la linia de start, în așteptare. Pocnetul pistolului, m-a inundat de emoții, iar picioarele mele au început să alerge nebunește, de unele singure. Am dat tot ce am putut în acele momente, căci era o ocazie unică de a ajunge în America. Mă aflam urmărit la umăr cu adversara de pe locul al treilea; a o depăși însemna a călca pe podium. Peste câteva clipe am trecut linia de sosire, drept vicecampioană, lăsând în spate ceilalți alergători. Mi-a luat o jumătate de oră să conștientizez că o voi putea întâlni pe Maira, moment în care distanța dintre noi, oceanul dintre noi nu mai păreau de netrecut.

Tot ce-mi mai amintesc acum este momentul în care am primit biletele de avion și momentul în care mi-am făcut bagajele, trimițându-i Mairii o scrisoare care anunța venirea mea în America...

PRIETENIA

Iancu Maria-Claudia
Clasa a V-a B
Liceul Teoretic „George St. Marincu”
Poiana Mare-Dolj
Profesor îndrumător Tîrziu Mihaela-Georgeta
Secțiunea a II-a - clasele V-VI

Strânge degetele toate la un loc, în formă de pumn! Cam atât de mare să fie. Tot încap acolo în ea. Milioanele de priviri calde ca soarele de august, iubirea timidă de început, iubirea curată și puternică pe care timpul o construiește și pe care nimeni, niciodată, n-o poate murdări ori rupe, forma de loialitate pe care omul n-o cunoaște încă, bucuria de a te bucura de orice. De absolut orice. În două cuvinte simple: *Inimă de câine.*

Început de prietenie nemuritoare.

Plouă bine de vreo trei zile. E încă devreme, abia trecut de ora răsăritului. Mă îndrept spre școală. Merg ușor, cu capul plecat și ochii întredeschiși. Cunosc bine drumul, să-l tot fac de vreo șase ani încoace. Case mici, cu pereți crăpați. Case care stau să cadă, fără talpă de om în ele de ani de zile. Case mari, impunătoare și strașnice, din care se aud voci gălăgioase.

La colț de stradă, același om. Cu aceeași pălărie cenușie pe cap, mâncată pe margini de timp. Zi de zi, la aceeași oră, vinde brânză proaspătă. Stă pe scaun, sprijinit de-un arac, cu bucățile de brânză așezate pe-o masă de lemn, acoperită cu folie. Nu cere niciodată preț fix. „Dă, tată, cât poți!”, zice. „E brânză bună, de capră, te ține sănătos.”, continuă. Cei mai mulți îi dau binețe și își văd de drum. Să se oprească vreo trei, patru, până la apus de soare.

Prin dreptul lui mă opresc și eu când aud schelălăit. Subțire, disperat, urlet de moarte. Ușor, cu pași mici, cu ochii larg deschiși și cu tot aerul strâns în piept, mă las ghidat de sunet. La rădăcină de tei bătrân, sacoșă cu viață în ea. E cât palma, ud flească. Are parcă două afine în loc de ochi și-un nas negru cauciucat. Îl iau la subraț. „Vezi tu acum, bucățică de brânză bună ce-ți dau!”, îi zic. Scot banul din buzunar, unul și nici ăla mare, și cer cât se poate de el. „Ține-ți banul și ia de aici două bucăți, că tot viață e și el!”, zice omul. Și-așa apare Haiduc în viața mea.

Când prezentul pare intangibil.

Haiduc se făcu mare și frumos. În soare, blana-i neagră și stufoasă strălucește. Cum dă cu ochii de mine, cum începe să sară și-un metru în sus. De cum răsare soarele și până apune, Haiduc e-n urma pașilor mei. Mă duce la școală, mă ia de la școală. „Hai, Haiduc!”, strig, las ghiozdanul să-mi cadă de pe umăr și-o iau la goană. El prinde ghiozdanul cu dinții, ține strâns de el și alergăm în tandem. „Bucatele de pe masă nu-s pentru câine!”, zice mama. Dau aprobator din cap, zâmbesc pe sub mustăți, cu o mână duc bucătura la gură și cu alta, pe sub masă, îi dau lui Haiduc. Înfulecă și apoi îmi linge degetele. E semn de mulțumire.

E vară, sfârșit de iulie, suntem pe margine de baltă. Concert mare dau insectele. E aproape oră de apus, noi ne tragem sufletul. Un băț ne-a fost jucărie și ne-am alergat până ce puterile ne-au lăsat. Haiduc își sprijină capul pe mine și mă privește lung.

E toamnă, început de octombrie. De ploaie nu fugim și-n bălți sărim. Norii de pe cer și murdăria de pe hainele mele și de pe blana lui au intrat în joacă cu noi. Din pământul moale și apa rece ce cade din cer se nasc amintiri fără de moarte.

E iarnă, ninge de zile bune, alb peste tot. Umplu pumnul de zăpadă, o frământ bine până ce bulgăre mare iese. Arunc cu el cât pot, Haiduc vine din urmă în viteză și-l prinde numaidecât. Facem vreo zece repetări pe puțin. Eu sunt roșu-n obraji, iar el stă cu limba pe afară și râde cu ochii.

Martie a venit. Cerul senin ne ține mai mult departe de casă. Cutreierăm dealurile și pădurile. Când eu în față și el în spate, când el în față și eu în spate. Ne bucurăm de toți cei care s-au trezit la viață, el adulmecă, iar eu observ culorile cu care primăvara a venit.

La capăt de viață. Prietenie infinită.

Ființele obolesc. Toate de pe Pământ. Obolesc și vor să plece să se odihnească. Inima lui Haiduc n-a obosit niciodată să mă iubească și cu mine să trăiască. Dar oasele lui, din tari ca piatra s-au făcut moi, au căpătat durere în ele. Nu mai aleargă, abia merge, nu mai vede, ci doar simte. L-aș lipi de mine, o putere magică de-aș avea, să nu plece să se odihnească înaintea mea. Cine a stabilit unde e linia de final și cine o trece primul? Viața însăși, probabil, care ne dă lecții peste lecții, fără să aibă răbdare să ni le însușim bine.

Haiduc a închis ochii. Și nu i-a mai deschis. A plecat și nu a luat nimic cu el. Mi-a lăsat mie tot. Toate zilele de vară, toate zilele de toamnă, de iarnă și de primăvară. Toate momentele care ne-au făcut din om-câine prieteni pe viață. Unde se duc câinii când se duc?

Plecarea lui Haiduc mi-a făcut inima bucăți, dar amintirea prieteniei cu Haiduc a construit-o la loc, i-a dat putere să meargă mai departe, să se maturizeze, să aleagă mai bine binele de rău. 12 ani de prietenie cu Haiduc sunt, de fapt, ani infiniți de-un frumos ce nu poate fi descris în cuvinte de mână de om, ci doar trăit.

Toate inimile de câini sunt mari. Toate iubesc la fel de mult și-n toate încape tot binele din lume. Ce-i rău și intră-n inimă de om, în inimă de câine nu poate izbuti.

Primii mei pași în viață

Colegiul Național Gh. Munteanu Murgoci, Brăila
prof. Bercariu Tatiana- Daniela
de Gutui Alexandra Manuela

Într-o zi de primăvară, când pomii înmugureau maiestuos și razele calde ale soarelui lansau lumini strălucitoare în geamul maternității, a venit pe lume un ghemotoc de fetiță pe nume Alexandra.

Din spusele mamei, de la început eu nu prea am știut să plâng, poate dacă mă gândesc mai bine, eu cred că de mică nu am vrut să deranjez prea mult.

Zilele treceau și ghemotocul creștea câte puțin.

Apartamentul în care locuiam era la parter și dădea cu geamul direct într-un părculeț de copii, înțesat de copaci verzi, printre crengile cărora ciripeau fericite. pe mai multe tonuri, o varietate mare de păsări.

Cât era ziua de mare, copiii chiuiau de fericire, se jucau fără oprire până când erau dovediți de oboseală.

Dimineața, ghemotocul se trezea în chiotele copiilor și parcă nu mai avea răbdare să fie pregătit pentru a se aventura într-o explorare totală a mediului printre copiii plini de entuziasm.

Fiecare dimineață era ca o adevărată aventură pentru mine, din dorința de a aduna cât mai multe gărgărițe și conuri de pin.

Aici s-au legat primele prietenii chiar dacă eu eram cea mai mică din parc.

Una dintre amintirile cele mai dragi este aceea a serilor de vară târzii în care ne aventuram, ne strecuram printre tufișuri și ne piteam în ascunzătorile noastre secrete, simțindu-ne liberi ca păsările.

Fiecare zi era o nouă aventură plină de descoperiri și surprize.

Timpu l a zburat și , deodată, ghemotocul a trecut la următoarea etapă, cea de a merge la grădiniță.

Nu știu de ce, dar mami a hotărât să mă înscrie la o grădiniță care nu era în apropiere sau măcar în zona în care locuiam și ..... uite-mă pe mine singură, cu noi colegi și program prelungit, trebuind să dorm acolo.

Îmi aduc aminte primele zile la grădiniță, când îmi era frică să îmi las părinții să plece de lângă mine, așa că a trebuit să îmi înving acea „frică”.

Aici m-am acomodat foarte repede și mi-am făcut și o mulțime de prieteni grozavi!

Zilele au trecut cât ai clipi, parcă m-am culcat în grupa mică și m-am trezit, la sfârșitul anului, în grupa mare.

În acea perioadă, părinții au hotărât să ne mutăm la curte într-o zonă plină de istorie unde poți găsi liniștea străzilor umbrite de copaci ce domină clădirile vechi.

Spre norocul meu, ne-am mutat în apropierea grădiniței, unde mi-am putut păstra prietenii legate la grădiniță.

Aici, în serile lungi de vară, pe băncuțele de pe bulevard, depănăm cărțile pe care le-am citit intrând într-o lume fascinantă în care fiecare dintre noi își lasă imaginația să zboare alături de aventurile lui Harry Potter, prietenia dintre Winnie The Pooh și Piglet și de înțelepciunea lui Mowgli din „Cartea Junglei”.

Prima zi de școală a fost o mare bucurie pentru mine, mi-am cunoscut noii prieteni și colegi printre care erau și o parte dintre colegii de la grădiniță și pe doamna învățătoare.

Temele au început de la bastonașe, adunări, scăderi până la ridicarea la putere și fracții.

Aceste amintiri sunt ca niște fluturi multicolori care zboară liberi către văzduh. Ele sunt o parte din povestea mea, iar fiecare moment petrecut și pe care îl voi petrece în lumea copilăriei mă va modela și ma va face să devin adultul de mâine.

La pas prin Brăila interbelică

Motto: „Miroase aici a oraș în care, altă, mișunau de-a valma căruțe încărcate cu saci de grâu, hamali cu umerii grei de atâta muncă în port și copii care băteau mingea din cârpe pe macadam.”

(Panait Istrati, **Codin**)

Goglinache Ioana
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”
Brăila
Profesor îndrumător Stroe Daniela
Secțiunea II_proză

Mă aflam pe o stradă pietruită care ducea înspre un mic petec de iarbă netedă, la umbra unui bătrân stejar. Acela era oaza mea de liniște, unde toate gândurile mele, grămădite pe parcursul zilei în cuibarul rațiunii mele, se risipeau ca foile îngălbenite ale arborilor, toamna, purtate într-un vals nebun de copilul ei zburdalnic, vântul. Încet, încet, liniștea naturii le alunga așa cum soarele face să dispară norii de pe cer când furtuna s-a terminat. De asemenea, purtam pe al meu umăr stâng un coșuleț în care aveam o carte despre domnitori ai Țării Românești. Îmi plăcea să simt adierea Dunării în părul meu ondulat, căci micul meu colț de Rai se afla în apropierea malului său.

Treceam în drumul meu pe lângă casele boierilor și mă întrebam adeseori cum puteau acești oameni să nu se plictisească fără să aibă o grădină sau animale în ogradă, dar o latură întunecată a mea își dorea să trăiască doar în lux și bogății.

M-a trecut un fior la acest gând, așa că am început să îmi netezesc poalele rochiței mele roz cu fundițe albe, care o costase pe mama o avere.

Atrasă de dantelăria arhitectonică a clădirilor, nici nu am băgat de seamă că am ajuns pe faleza frumosului meu oraș, Brăila, care încă se refăcea după sângerosul război ce-mi întorsese cu susul în jos viața de zi cu zi. Chiar dacă războiul se sfârșise acum zece ani, efectele lui încă se vedeau, dovadă fiindu-mi clădirile distruse, pe care primarii nu reușiseră să le reconstruiască încă. M-am așezat pe iarba de smarald, având grijă să nu mă murdăresc. Mi-am scos cartea de istorie din coșuleț și am încercat să citesc, însă am fost furată de peisajele extrem de încântătoare și de mrejele gândurilor.

Vedeam doamne plimbându-se pe alei, îmbrăcate elegant, la fel cum se îmbrăca și mama odinioară, vapoarele acostate în port sau plutind pe valurile Dunării care cântau în clinchete cristaline atunci când întâlneau micile broderii de stofăriș de pe maluri, îngemănându-și culorile de parcă cineva anume voise să-mbrace în verde albastrul de safir al bătrânului fluviu.

De când tata fusese declarat căzut pe front, nimic nu a mai fost la fel. Mama a trebuit să vândă casa mare pe care o aveam, lângă teatru, și am cumpărat una ceva mai mică chiar lângă faleză. Spre deosebire de casa din centru, aceasta avea și o mică grădină, în care mama plantase câteva legume, aveam și un coteț cu câteva găinușe.

Anul acesta, în clasa a șaptea, am fost mutată la altă școală, iar copiii râd de pistruii care îmi brăzdează fața, spunându-mi că pe chipul meu a avut loc o ninsoare, dar cu fulgi de culoarea cafelei. Încercând să găsec o scuză pentru purtarea lor, în clipele mele de iubire infinită pentru oameni îmi spuneam că invidia lor se născuse și pentru că eram bună la învățătură, luam doar note de opt și nouă. Excelam la materii precum limba română, limba rusă, biologia, dar consideram și că desenam drăguț.

O pisicuță neagră cu dungi a venit lângă mine și i-am dat de mâncare, deoarece începuse să miorlăie. Nu am putut să mă concentrez asupra cărții mele, deci am decis să plec la plimbare. După aproximativ un sfert de oră, după cum arăta și ceasul cel albastru, am ajuns în centru. Străzile erau pline de negustori care vindeau fel de fel de fleacuri și vechituri. În fața mea era și clădirea Teatrului „Maria Filotti” de dimensiunile unui mic palat. M-am gândit că am fost prima dată înăuntru acum trei sau patru ani și mi-am amintit brusc că atunci nu îmi putusem dezlipi ochii de la vitraliile extravagante. Asistasem la premiera unei piese numite „Tache, Ianke și Cadâr” și mă îndrăgostisem de lumea de dincolo de cortina vișinie. Din acel moment, cea mai mare bucurie a mea a fost să asist la reprezentațiile actorilor care aduceau un strop de magie în viața mea atât de banală. Ce păcat însă că lipsurile materiale mă împiedicau să dau frâu dorinței mele de a merge la teatru în fiecare săptămână!

Destul cu gândurile negative! În scurt timp, vremea s-a făcut rece și apăsătoare, anunțând sosirea Lunii pe văzduhul ce s-a prezentat deosebit de senin.

Când am deschis poarta casei, am văzut că mama spălase rufe și le agăța pe frânghie.

- Bună, Melisa! Mă bucur să văd că ai venit chiar acum acasă, abia am terminat de făcut mâncarea. Hai, du-te să mănânci până nu se răcește, m-a întâmpinat mama.

Casa noastră nu este una mare, ci are doar patru camere, un hol și o terasă. Pereții sunt vopsiți într-o nuanță de portocaliu ca de piersică, cu mici detalii în formă de spirale albastre, asemenea gardului.

Prima dată am mâncat, așa cum m-a sfătuit mama să fac, apoi m-am îmbăiat, mirosul de săpun făcut în casă de către mătușa Vali imprimându-mi-se în piele. După ce mi-am pus cămașa de noapte cu danteluță în jurul mânecilor, mi-am desfăcut codițele și m-am așezat în pat.

Mereu mi s-a spus că semăn cu mama, dar nu am aceeași părere. Părul meu este roșcat, aducând aminte de jăraticul incins, iar ochii mei verzi arată ca frunza unei plante înflorite. Aceste trăsături mă fac să mă gândesc la tata și la câte am trecut din cauza războiului, chiar dacă eram doar o fetiță când a început. Dintotdeauna mi-am dorit să devin cercetătoare, căci mi-a plăcut de mică să descopăr orice amănunt, să-i dau un sens, dar mama îmi zice pe un ton tăios că acest lucru nu este posibil, că nu este o meserie pentru femei și că ar trebui să devin învățătoare, ca ea, sau să stau acasă și să am grijă de copii, de gospodărie.

În această noapte însă, m-am culcat cu gândul că poate mâine va fi mai bine și că, orice s-ar întâmpla, nu ar trebui să mă abat din drumul meu niciodată. Înainte de a adormi, în minte mi-au răsunat cuvintele unui personaj drag sufletului meu, profesorul Miroiu din „Steaua fără nume” a lui Mihail Sebastian, hoinar ca și mine prin orașul cu salcâmi:

“MIROIU: Sunt seri când tot cerul foșnește de viață... când pe ultima stea, dacă asculți bine, auzi cum freamătă păduri și oceane – fanstastice păduri și fantastice oceane – seri în care tot cerul e plin de semne și de chemări, ca și cum de pe o planetă pe alta, de pe o stea pe alta, ființe care nu s-au văzut niciodată se caută, se presimt, se cheamă...”

NECUNOSCUȚA (încet, cu teamă): Și se găsesc?

PROFESORUL: Niciodată.

NECUNOSCUȚA: De ce?

PROFESORUL: Pentru că nimeni n-a trecut niciodată de pe o stea pe alta. Pentru că nici o stea nu se abate niciodată din drumul ei.”

“Câtă dreptate !” - mi-am spus, înainte ca somnul să mă învăluie în aripile sale.

Era toată prăfuită și zgâriată, iar creștăturile lemnului erau adânci. Cu siguranță trebuia schimbată.

- Mamă! strigă fata, ațintindu-și privirea pe ușa care dădea către holul principal.

S-au auzit pași și sunetul unui întrerupător ce era pornit. Mama fetei păși în cadrul ușii și îi adresă o privire întrebătoare.

- Am putea schimba rama acestui tablou? E tare veche și uzată, se auzi din nou glasul lui Florence, spărgând gheața ce începuse să plutească în scurtul moment de tăcere.
- Desigur! Chiar aveam o ramă albă căruia nu-i găseam întrebuintare. O aduc imediat, cred că îți va plăcea! veni răspunsul, aruncat peste umăr și însoțit de alte sunete de pași în timp ce mama fetei părăsea camera.

Lui Florence nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aștepte. Studie cu o privire ageră tabloul. I se părea ei sau pe pânza fragilă erau încrustate cuvinte?

Nu a avut timp să se gândească prea mult la acea neobișnuită idee, căci mama ei se ivi cu o ramă de un alb orbitor în mână. Desfăcu ușor partea din spate, dar nu mai avu ocazia să scoată peisajul. Telefonul sparse tăcerea așternută cu sunetul său obișnuit. Mama lui Florence se grăbi către camera alăturată fără să-i mai spună nici măcar un cuvânt fiicei sale.

Rămasă din nou singură, fata se hotărâ să încerce să mute singură tabloul. Îl ridică cu grijă. Inima i-a stat în loc pentru o clipă atunci când ceva se prelinse pe covor. Oare stricase tabloul în încercarea ei de a ajuta?

Aruncând o privire mai atentă, putu să vadă că pânza era intactă. Uitându-se la hârtiuțele care căzuseră, își dădu seama cu surprindere că erau două scrisori! Ce căutau niște scrisori în rama tabloului primit de ziua ei?

Ridică una dintre hârtiile îngălbenite și o despături cu grijă. Suprafața ei se simțea aspră și uscată de parcă s-ar fi putut transforma în praf dacă o strângeai prea tare.

Un scris de mână frumos, dar înghesuit și greu de citit o saluta de pe marea de alb pătat de galben închis, și un fel de maroniu spre margini. Florence nu reuși să descifreze fiecare cuvânt în parte, dar înțelesese că era vorba despre tabloul pe care îl avea în față.

Se părea că peisajul montan fusese pictat de autorul scrisorii pentru niște rude îndepărtate. Cum se făcea atunci că tabloul ajunsese la familia fetei? Din câte înțelesese ea, acel tablou fusese dat din generație în generație, nu chiar ca o moștenire de familie, ci ca o amintire. Cu toate acestea nici un membru din familia ei nu-i cunoștea istoria exactă.

Florence își aținti privirea către ultimele rânduri ale textului. Se încheia cu o rugămintă din partea autorului care consta în a-l asigura dacă munca sa ajunsese cu bine la destinație.

Scrisoarea era, de asemenea, semnată de o fată pe nume Grace. Sub semnătură era scrisă data cu cifre micuțe.

Ochii cititoarei se măriră. Scrisoarea era datată cu peste o sută de ani în urmă.

După ce lăsă să-i cadă din mână hârtia, luă cealaltă scrisoare și o despături. Nu era chiar o scrisoare, deși avea formulă de adresare, dată și semnătură, ci mai mult un colaj format din frunze și flori, acum uscate și extrem de sfărâmicioase.

Neavând ce face, Florence se gândi că ar fi distractiv să răspundă la scrisoarea înfăptuită cu atât de mult timp în urmă.

Fata se așeză la birou și începu să scrie. În final, alcătui o scrisoare scurtă dar la obiect, asigurând pictorița că tabloul ei ajunsese fără nici o fisură la destinația încă necunoscută de autoarea textului proaspăt scris.

Florence se semnă în partea de jos a foii cu scrisul ei frumos, plin de înflorituri și bucle. Își puse propria scrisoare lângă cele două pe care le împăturii la loc și le îndesă în spatele pânzei. După ce montă rama de un alb orbitor, agățată, mulțumită, tabloul pe perete deasupra biroului său.

Două zile au decurs normal. Fata aproape că și uitase de scrisorile misterioase ascunse chiar de către ea în spatele tabloului cu pisica albă ce o privea întrebătoare.

Până într-o seară călduroasă. Copacul înmugurit de la fereastră arunca umbre lungi pe masa ei de scris, îndemnat de soarele ce se topea ușor în orizontul arzător.

Florence stătea rezemată de spătarul scaunului, cu privirea pierdută ațintită pe cartea ce era deschisă în fața ei. Se gândea la o binemeritată pauză de la teme de obositoare.

Fata se ridică brusc, poate un pic prea brusc. În mișcarea sa, se lovi cu capul de tabloul ce era suspendat de un cui firav. Acesta căzu cu un pocnet pe birou iar rama sa se desfăcu.

Din ea își făcură apariția două scrisori. Doar două? Unde se afla a treia?

Fata o căută din priviri. Încurcată desfăcu o foaie la întâmplare, poate că vechiul colaj se ascunsese înăuntrul altei hârtii.

Confuză, începu să citească. Pe foaia ridicată de ea erau scrise alte cuvinte decât pe scrisorile precedente. Un răspuns. Ținea în mână un răspuns la rândurile pe care ea le scrisese doar așa, în joacă.

Din ce în ce mai nedumerită, cu neliniștea crescândă înăuntrul ei, Florence apucă în grabă o ciornă și scrisese doar patru cuvinte: “Cum de mi-ai răspuns?” . Aruncă foia printre celelalte și înșurubă înapoi spatele ramei.

Se învârti câteva minute prin camera în care se făcuse aproape întuneric. Ceva nefiresc se întâmpla.

Într-un final curiozitatea prinse contur în jurul fricii, înghițind-o mai apoi cu totul. Fata apucă tabloul și verifică scrisorile. Așa cum se așteptase, o nouă scrisoare zăcea în adâncurile întunecate. Zicea doar atât “Ce vrei să spui?” alături de nume și dată.

Florence a început să pună pe hârtie o explicație învăluită în ceață și greu de crezut, dar cât se poate de adevărată despre ce se întâmplase, pentru această misterioasă Grace. După ce o termină, repetă procesul. Împăturit. Așezat în tablou. Așteptare.

Răspunsul veni, după care alt răspuns plecă. În scurt timp, cele două fete, Grace și Florence, legară o strânsă prietenie în aceste neobișnuite circumstanțe.

Obișnuiau să vorbească pe înserate, atunci când ambele își terminau treburile de zi cu zi. Aveau multe subiecte de dezbătut.

Florence află în scurt timp că noua prietenă locuia într-un sătuc mititel și că cel mai mult îi plăcea să picteze și să facă colaje din ce găsea ea pe afară, dovada acestor plăceri fiind chiar tabloul ce-i servea lui Florence drept cutie poștală spre trecut și florile și frunzele înghesuite pe primele scrisori.

Grace îi povesti pe îndelete tot ce știa despre vremurile ei, dar cel mai fascinant pentru ea erau poveștile noii ei prietene din viitor.

La școală, Florence își folosea timpul liber din pauze pentru a-i descrie fetei cu care ținea legătura prin corespondență toate invențiile cât de cât recente și toate schimbările care au avut loc în Epoca Contemporană.

Pentru a-i întoarce favoarea în privința informațiilor care o fascinau atât de mult, Grace îi trimitea colaje și chiar se oferise să-i facă portretul. Florence i-a dat informațiile necesare bucuroasă.

Prietenia lor indestructibilă a durat multă vreme. Se contactau una pe alta într-un mod tare neobișnuit, dar asta nu le oprea nicidecum să rămână apropiate.

Totuși, a ajutat la ceva să facă cunoștință una cu cealaltă, în afară de dobândirea strânsei legături dintre ele? Răspunsul este, cu siguranță, da.

Grace a devenit o pictoriță cunoscută pentru operele sale moderne și neobișnuite. Pictase toate lucrurile despre care prietena sa făcuse tablouri literare atât de migăloase și i le trimise.

Florence a devenit o scriitoare renumită pentru cărțile ei cu personaje din vechime. De asemenea a ajutat la multe descoperiri ale secretelor ascunse de întortocheata istorie.

Până la urmă, prietenia adevărată nu cunoaște granițe și este veșnică!

Rădăcini...

Danea Rebeca, clasa a V-a
Colegiul Național „George Coșbuc”
Cluj-Napoca, jud Cluj
Prof coord. Ignat Rebeca
Secțiunea a II-a, proză scurtă

NIHIL SINE DEO

„Prezentul e întotdeauna un moment prea scurt, chiar când plenitudinea lui face să ni se pară etern. Când iubești viața, iubești trecutul, fiindcă acesta este prezentul așa cum a supraviețuit el în amintirile oamenilor. Ceea ce nu înseamnă că trecutul ar fi o vârstă de aur: ca și prezentul, el este deopotrivă neîndurător, superb sau brutal ori pur și simplu oarecare” (Marguerite Yourcenar, „Les yeux ouverts”

EU SUNT FIICA TA...

Într-un fel sau altul, rădăcinile noastre ne vor trimite iar și iar, în toate trăirile pe care le-am adunat și le ducem cu noi, în drumul nostru lung pe acest pământ.

Căci ne-am născut, purtând deja în noi destinele celor dinaintea noastră, a celor care ne-au făcut un drum frumos și lin, asemenea unui zbor de îngeri.

Primele raze de soare alunecă ușor, pe sub draperiile grele din catifea vișinie, iar eu le prind și le așez sub pleoapele mele, încă adormite. Căldura lor mă învăluie și mă aduc treptat într-o nouă zi de vară, în casa rădăcinilor mele.

Orice aș privi mă leagă de voi, dar în special de tine, căci tu ai pus până și în zidurile acestei case, asemenea meșterului Manole, al cărui nume l-ai și purtat de altfel pe acest pământ, atâta viață, dragoste, dăruire și context.

Nimic din ce privesc nu îți este străin, de la lucrurile mari, la cele mici. Știu că ai iubit mult cărțile și școala, dar cumva nu ai putut să zbori, asemenea copiilor care aveau părinți.

Cu toate acestea ai strălucit într-un fel, în care doar cei cu destine alese pot lumina în această lume.

Mă ridic și mă așez la masa de scris, dintr-o nevoie primară de a le povesti celorlalți despre tine.

Coala albă de hârtie așteaptă în tăcere, în timp ce mintea mea caută cuvinte potrivite pentru tot ce a fost viața ta, tainica și prețioasa mea rădăcină. Stiloul pe care mi l-ai lăsat poartă în el cerneala ce va făuri cercul vieții familiei tale. Exact așa cum ți-ai dorit mereu. Căci saga noastră începe cu tine...

TU EȘTI TATĂL MEU...

Copilul privea speriat prinde scândurile vechi și roase ale vagonului de marfă, în timp ce ușor, ușor locurile arse de seceta cumplită rămâneau în urmă. Căldura nimicitoare înghițise, în câteva luni, oameni și animale. Simți cum lacrimile îi alunecă ușor pe obrajii arși de căldura dogoritoare. Soarele pârjolea totul în calea lui, de parcă războiul nu fusese de ajuns. Pe lângă el, întinși pe jos, pe podeaua murdară a vagonului, alți copii agonizau...

Plecaseră spre locuri de care auzise numai în poveștile de pe ulița lui, de la bătrânii care stăteau seara pe la porți. Închise o clipă ochii, să uite de foamea și de setea care îl mistuiau. O clipă se trezi pe prispa casei mici, făcută din lut și paie, alături de frați și de surorile lui mai mici, gemenele familiei. Privirea mamei era plină de îngrijorare. Avea ochii plânși și privea parcă prin ei. Bărbatul îi murise pe front, iar durerea ei era atât de mare, încât îi încremenea inima. Dar nu putea să își jelească mortul, îngropat în pământurile străine, într-o groapă comună, căci soarta lor era, din nou, la mâna destinului. Și de parcă războiul care îi răpise omul iubit și tatăl copiilor ei nu ar fi fost destul, seceta cumplită adusese cu ea foametea și molima. Ziua alerga prin păduri, adunând ierburi sălbatice și le făcea fierturi, cu apa din fântâna ce seca pe zi ce trece. Avea de hrănit șase copii, iar ea era singură pe pământ. În fiecare seară, când în casa mică și sărăcăcioasă, îngerii ei adormeau, femeia aprindea candela și se ruga să nu-i moară și ei copilașii de molima nemiloasă, care bântuia satul. Dar temerile ei se adevăriră curând...

Fetele au murit primele. Erau atât de mici când Dumnezeu a hotărât să le ducă în cer, încât inima ei de mamă s-a prefăcut într-un munte înalt de piatră. Și din tăria acestui munte, a înțeles că trebuie să își salveze, cu orice preț, copiii rămași în viață. Auzise că o parte din copii se vor duce în locuri mai bune, până ce va trece prăpădul. Nu a avut voie să trimită decât un singur copil. Și l-a ales pe el...

Băiețelul slăbuț deschise o clipă ochii. Trenul înainta încet, iar el privea cum viața lui mică și tot ce fusese în ea rămâneau în urmă. Crâmpie din vise se perindau în fața ochilor lui. Alerga alături de surorile lui mici, pe câmpul plin de maci...Din când în când se opreau răsând, să îmbrățișeze cu brațele lor micuțe florile ce se legăneau duios în bătaia vântului. Brusc cerul se întunecă și fetele se pierdură. Speriat, copilul începu să le strige. Febra îi mistuia corpul tot mai firav, întins pe paiele de pe podeaua vagonului. Zilele se împleteau cu nopțile, într-un șir ce părea fără sfârșit, în agonia ironică a unei călătorii spre viață. Într-un timp care nu mai conta oricum, trenul se opri. Căldura dogoritoare se transformase într-un ger cumplit. De parcă Dumnezeu se supăraseră pe oameni, pe războiul lor, pe tot, și hotărâse să îi pedepsească așa...Pe cei care supraviețuiseră i-au dat jos din vagoane. Ajutoarele umanitare din America sosiseră și pentru ei. Ajunseseră mult prea târziu și aveau doar îmbrăcăminte de vară, cu care nu puteai înfrunta o iarnă cumplită ca cea care se așternuse. Băiețelul tremura, încercând să răzbească frigul cumplit. Lipit de el, în întreaga lui călătorie spre viață, cu zâmbetul pe față, prietenul lui se

stinsese, strângându-l ușor cu mânuța firavă și lăsându-i cojocelul, de parcă ar fi vrut să îi dea lui dreptul de a trăi...

Timpu l s-a oprit în loc pentru copiii nimănu și el a primit o nouă viață...

A renăscut asemenea unei păsări Phoenix, din cenușa propriilor hăinuțe mizere, arse în mijlocul unei curți de oameni înstăriți din Ardeal. L-au ales pe el, cel mai mic dintre copiii supraviețuitori, pentru că soldatul care stătea lângă foc le-a spus că băiețelul știe să cânte atât de frumos, aidoma unui înger. Astfel a trăit o vreme în casa unor oameni care i-au salvat viața și i-au marcat destinul plin de strălucire...

TU EȘTI REBECA...

Doi ochi cafenii, umbriti pe jumătate de cărlionții rebeli ce îi cădeau pe frunte priveau apa scânteietoare ce curgea foarte grăbită în albia pâraiașului de munte. Picăturile ce săreau când apa se lovea de pietrele verzi și albe, păreau mici diamante, în bătaia soarelui. Se așeză cuminte pe păturica moale, alături de ursulețul de pluș care o privea curios, cu ochii lui mici și negri. O adiere de vânt o făcu pe mica făptură adorabilă să tresară ușor. Frunzele verzi, din coroana înaltă până aproape de cerul albastru, păreau un tablou în care puteai să pășesti.

- Să nu îți fie teamă de nimic, mai ales să visezi și să crezi în visele tale...

Fetița privi nedumerită în jur, dar nici urmă de făptură omenească. Pricepu de îndată că mesteacănul ei bătrân, cu coroana sa înaltă până la cer putea vorbi, când frunzele sale verzi se unduiau în bătaia vântului călduț de vară.

- Rădăcinile tale sunt în inima ta mică și bună. Și pentru că ai cele mai frumoase rădăcini pe care le-am văzut vreodată într-un copil, lumina lor va străluci mereu, în ochii tăi cafenii. Tu ești locul natal al tuturor strămoșilor tăi....

Iar apoi a fost doar tăcere.

SATUL MEU NATAL – O POVESTE A RĂDĂCINILOR

CRAȘOVEANU MIRUNA-ȘTEFANIA, CLASA A VI-A,
ȘCOALA GIMNZIALĂ MALOVĂȚ, COMUNA MALOVĂȚ,
SATUL MALOVĂȚ, JUDEȚUL MEHEDINȚI,
PROFESOR ÎNDRUMĂTOR – COLIBĂȘANU MONICA,
SECȚIUNEA A II-A

Pentru fiecare dintre noi, locul natal lasă o infinită amprentă asupra sufletelor noastre. Acesta nu este un simplu cuvânt rostit cu ușurință, ci reprezintă o bulă protectoare și de dezvoltare a copilului de azi, ce devine adultul de succes de mâine. Locul natal nu înseamnă doar clădiri și peisaje frumoase; înseamnă oameni minunați, prieteni devotați și familie. Pe lângă toate acestea, locul natal semnifică un refugiu în care te retragi atunci când simți că lumea devine prea agitată. Este locul în care se găsește liniștea interioară și inspirația necesară pentru a continua construirea propriului viitor. Acest colț de lume este esența inconfundabilă a identității fiecăruia dintre noi.

Satul meu natal, o bijuterie răsfirată pe dealurile blânde ale copacilor înverziți și câmpiilor aurii, este o carte deschisă a tradițiilor și a vieții autentice. Este acel colț de lume în care fiecare stradă are o poveste de spus, iar fiecare loc își păstrează amintiri ale timpului trecut și ale oamenilor care au trăit aici. În fiecare dimineață când soarele își face simțită prezența pe cerul senin, satul meu natal prinde viață. În curțile mici ale caselor rustice, oamenii își încep ziua cu munca la câmp sau cu treburile gospodărești. Sunetul clopotelor de la biserica veche răsună în aerul liniștit, chemând credincioșii la rugăciune și aducând un sentiment de pace și armonie asupra satului. Fiecare casă are povestea ei, cu pereți îmbătrâniți care au ascultat râsete de copii și povestiri de laudă ale bunicilor.

Câmpurile din jurul satului sunt adevărate pânze de tablou, colorate în nuanțe vii de verde, auriu, galben, în funcție de anotimp. Fiecare bucată de pământ este cultivată cu grijă și mândrie, iar recoltele aduc bucurie și prosperitate în casele noastre. Plantele de grâu se mișcă în bătaile vântului, dezvăluind o simfonie a naturii în mijlocul unei liniști adânci. Peisajele măiestrit conturate ale locului meu natal se schimbă în fiecare anotimp, de la splendoarea culorilor toamnei la farmecul alb al iernii. Cu fiecare anotimp, acest loc prinde contur într-un mod unic, formând tablouri desprinse parcă din basme.

Satul în care am crescut și am copilărit până acum, mă învață că frumusețea locului nu stă doar în peisaj, ci și în oamenii care îl populează. Este o bucățică de pământ binecuvântată cu farmec rustic și oameni primitivi. Fiecare întâlnire pe stradă este o ocazie de a schimba un zâmbet sau o vorbă caldă. Trăind în mediul rural, am comparat puțin viața de la țară cu cea de la oraș și pot spune că mă simt norocoasă pentru faptul că am fost crescută și formată aici. La țară, timpul trece altfel, parcă te simți ca în *Amințirile din copilărie* ale lui Ion Creangă, totul are gust, miros; parcă îți oferă o clipă de eternitate. În satul meu, există foarte multe persoane vârstnice, cum îmi place mie să le zic: bătrâneii satului, cu ochii calzi și blânzi, pe al căror chip se văd cum au trecut niște ani grei de muncă. Deși, aceștia au trecut prin foarte multe vremuri grele, sunt un exemplu viu că vârsta nu te oprește din a munci, iar atâta timp cât ești sănătos, nimic nu îți poate pune piedică.

Locul meu natal este foarte bogat, datorită atât oamenilor valoroși de aici, cât și în privința Mamei natură. Avem pământuri întregi pe care locuitorii satului cultivă diverse bunuri ce pot constitui o sursă importantă de venit precum: porumb, grâu, viță-de-vie, dar pe de altă parte, există și oameni care se ocupă cu îngrijitul și creșterea animalelor. Locuitorii satului meu sunt niște persoane foarte harnice care nu se lasă la greu niciodată și plini de ospitalitate mai ales, ceea ce ajută la formarea unei comunități tinere și prospere. Oamenii sunt uniți prin legături strânse de sânge și de prietenie, iar solidaritatea este o valoare prețuită.

Râul care străbate satul este o sursă de viață și un martor al schimbărilor de-a lungul timpului. Apa sa limpede odinioară reflectă cerul senin, iar malurile sale sunt umbrite de copaci seculari, sub care am petrecut ore întregi citind sau pur și admirând frumusețea naturii. Întotdeauna, în zilele toride ale verii, îmi plăcea să mă răcoresc și să mă bălăcesc împreună cu prietenii în acesta. Biserica veche, construită cu atâta migală și dragoste de strămoșii noștri, stă mândră în centrul satului. Clopotul său bătut de vânt și icoanele vechi își îndreaptă privirea spre cer, reprezentând legătura strânsă dintre spiritualitate și viața de zi cu zi a comunității. În fiecare duminică, satul se adună în jurul bisericii pentru a împărtăși credința și pentru a întări legăturile dintre vecini.

Casa părintească, construită cu multă dragoste și răbdare de generații întregi, emană o caldă ospitalitate. Podelele de lemn scârțâie sub pașii mei, iar pereții păstrează ecoul veseliei și a poveștilor spuse în jurul focului de seară. Fotografii îngălbenite și tablouri create de bunica mea

atârnă pe pereți, capturând momente de bucurie și împlinire în familie. Fiecare colț al casei ascunde secretele unor vremuri apuse, dar totuși vii în amintirile noastre. Când deschid poarta, simt cum trecutul se contopește cu prezentul. Aerul este îmbibat cu mirosul dulce al florilor de primăvară și cu mireasma fânului proaspăt cosit. Grădina, plină de flori multicolore și legume sănătoase, îmi aduce aminte de zilele în care mâinile mele neîndemânatic încercau să planteze semințe de flori sub privirea atentă a bunicului. În fiecare dimineață, răsăritul soarelui inundă camera mea mică cu o lumină blândă. De la fereastra mea, pot observa câmpurile verzi întinse și pot auzi ciripitul armonios și vesel al păsărilor care zboară neîncetat. Când deschid ușa camerei mele, întâlnesc zâmbetul cald al mamei pregătind micul - dejun în bucătărie. Aromele îmbietoare ale pâinii proaspete și ale cafelei mă fac să îmi aduc aminte de diminețile în care întreaga familie se aduna la masă pentru a împărți bucuria unui nou început de zi. Mesele lungi, încărcate cu bunătăți tradiționale, sunt prilejul perfect pentru a celebra legăturile strânse dintre noi și pentru a depăna povești și amintiri pline de căldură. În amintirea mea, copilăria petrecută în satul natal este o perioadă de neuitat. Zilele lungi de vară erau dedicate aventurilor în aer liber, explorării pădurii învecinate și jocurilor cu prietenii de-o viață. Pe pajiștile împânzite de flori colorate, alergam desculți simțind adierea ierbii sub tălpile goale, iar serile se transformau în mici povești sub cerul înstelat care părea să ne asculte cu atenție. Peisajul rural din jurul locului natal este întruchiparea frumuseții naturii neatinsă de agitația urbană. Festivalurile locale adună comunitatea laolaltă, iar dansurile populare și cântecele tradiționale spun povestea locului și a oamenilor care îl populează. Mâncarea tradițională preparată cu dragoste și mare atenție, îmbină aromele autentice ale pământului și ale tradițiilor gastronomice locale.

În ciuda frumuseții idilice a locului natal, nu pot să uit că trecerea timpului a adus schimbări inevitabile. Casele vechi își pierd treptat strălucirea, iar unele tradiții par să se piardă în uitare. Oamenii, cu toate că păstrează un spirit puternic de comunitate, încep să își dorească comoditățile vieții moderne. Cu toate acestea, indiferent de schimbările din jur, locul natal rămâne ancorat în sufletul meu ca un templu al amintirilor și al rădăcinilor mele. Este un loc care îmi oferă mereu un sentiment de apartenență și siguranță, un refugiu în care pot găsi alinare în mijlocul agitației vieții cotidiene.

Locul meu natal este o călătorie în timp, o călătorie în care fiecare piatră, fiecare floare și fiecare zâmbet își spun povestea. Este aici, în această bucațică de lume, unde m-am format și

am crescut. Îmi simt inima bătând în ritmul pașilor pe străzile bătătorite de generații întregi, iar privirea mea se pierde în verdeața infinită a dealurilor care mă înconjoară.

Astfel, locul natal nu este doar o simplă porțiune de pământ pe harta lumii, ci un colț de univers care mă leagă de rădăcinile mele și mă ajută să îmi găsesc drumul în lumea vastă și tumultoasă în care trăim. Este o comoară neprețuită care mă învață să apreciez simplitatea și frumusețea lucrurilor mărunte și să nu uit niciodată de unde vin și cine sunt!

Locul meu de suflet

Numele și prenumele: Paula Cernicica
Clasa: a VI-a F
Liceul Teoretic „Grigore Moisil”
Localitatea: Timișoara, județul Timiș
Profesor coordonator : Țunea Floarea-Ana
Secțiunea a II-a : clasele VI-VII,
proză scurtă, tema : locul natal

M-am născut într-un oraș foarte mare din vestul țării. Este vorba despre orașul Timișoara, „orașul florilor”, devenit Capitală Europeană a Culturii în anul 2023, un oraș vibrant și plin de istorie. Timișoara se mândrește cu parcuri mari și bine întreținute, precum Parcul Central sau Parcul Rozelor, oferind locuitorilor și turiștilor spații verzi plăcute pentru plimbarea din timpul liber. De asemenea, grădinile botanice și diversele evenimente culturale, contribuie la peisajul cultural divers.

În plus, Timișoara are o comunitate artistică activă, galerii de artă contemporană și teatre care adaugă valoare la atmosfera creativă a orașului. Străduțele pietonale din central vechi sunt pline de cafenele și restaurante, creând un mediu prietenos pentru socializare.

Când eram mai mică am perceput acest oraș ca fiind un oraș cald, cu lume care mă iubește și plin de copii. Obişnuiam să cred că este cel mai frumos oraș din lume. Lucru pe care îl susțin în continuare.

Fiindcă am crescut la bloc, într-o zonă plină de vegetație a orașului, în zilele de weekend ieșeam afară și mă jucam cu prietenii mei din vecini. Ne adunam în curtea blocului și desenam pe asfalt cu creta, ne jucam badminton, șotron și multe alte jocuri. Împărțeam o pungă de pufuleți, făceam baloane de săpun, iar râsetele noastre se auzeau în tot blocul.

Era tare frumos! De dimineața până seara se auzeau chicotele cristaline ale copiilor. Acum, că am crescut văd lucrurile diferit... Copiii nu mai ies afară să se joace, iar orașul îmi pare mult mai mare și agitat. Dar, totuși, este un oraș în care poți să te dezvolți foarte mult, fiind unul dintre cele mai importante centre universitare din țară.

Am multe amintiri plăcute în acest oraș. Eram prin clasa a II-a sau a III-a când am mers pentru prima dată într-o excursie în Timișoara. Am fost la Muzeul Satului Bănățean. Pe cele 17 hectare pe care se întinde poate fi observant traiul vechi al cătunelor bănățene și nu numai. Aici se află case tradiționale și ale altor etnii, precum slovaci, germani, maghiari, etc. M-am plimbat pe acolo timp de două sau trei ore. Totul fiind foarte frumos, oboseala nu se simțea așa puternic. La un moment dat, mă pierdusem de părinții mei. Nu știam unde sunt. Nu aveam nici hartă și niciun telefon ca să-i pot suna. Singurul lucru ce îl aveam la îndemână era un ceas de mână. „La ce mă ajută chestia asta?” mă întrebam în momentul acela. Am luat hotărârea să fac un fel de steag din crengi foarte mare și să îl flutur, poate așa mă vor zări. Trecuse jumătate de oră de atunci și nici un om nu venise la mine. Am zis că așa nu merge...Am luat rucsacul ce îl aveam în spate și am început să fug printre pietre și să fac salturi destul de înalte peste gropile ce mi se iveau în față. Am dat până la urmă de o doamnă și am rugat-o să îmi împrumute telefonul ei pentru a-mi suna părinții. Doamna mi-a oferit telefonul. Am tastat numărul mamei de telefon și am sunat-o. I-am explicat ce s-a întâmplat și i-am zis unde mă aflam la momentul respectiv. Atunci am fost speriată, dar acum toată întâmplarea mi se pare haioasă.

O altă întâmplare este cea în care eram la grădiniță și mi-am făcut primul prieten. Veniseră copii de la altă grădiniță la noi în vizită. Era acolo o fetiță nouă, pe nume Miruna. În ziua aceea eram cam supărată. Am mers totuși și am făcut cunoștință cu ea. Miruna m-a salutat plină de entuziasm. Mi-a spus că îi place foarte mult grădinița noastră. Se uita foarte frumos la mine, cu ochii ei albaștrii cristalini îmi încălzea sufletul. M-a întrebat ce-i cu mine. Fără să stea pe gânduri m-a luat cu ea în spatele căsuței din copac și mi-a dat un lănișor căreia i se schimbă culoarea în funcție de cum te simți. Mi-a spus să nu ajung la culoarea roz, roz fiind o culoare ce o dădea lănișorul când persoana respectivă era tristă. Am întrebat de ce nu am voie să ajung la acea culoare. Răspunsul ei m-a emoționat. Mi-a spus că ea nu acceptă ca eu să fiu tristă, dacă eu sunt tristă va fi și ea. De atunci, am devenit prietene. Ea s-a mutat la mine la grădiniță, ne susțineam și ne apăram una pe alta.

Odată cu transformarea orașului în Capitală Culturală, Timișoara a fost într-un continuu festival. Au fost aduse în Timișoara operele lui Brâncuși și expuse publicului. Am avut marea onoare să văd și eu minunatele exponate. Tot în Timișoara au fost aduși numeroși artiști consacrați atât național, cât și internațional. În fiecare săptămână, răsunau străzile din centrul orașului cu melodiile lor. Orașul a devenit foarte animat, dar totodată și foarte aglomerat. Plin de turiști din toată lumea.

Locuitorii timișoreni sunt primitivi, ospitalieri și foarte prietenoși, ceea ce face ca orașul să fie cu adevărat special.

Stilul arhitectural al Timișoarei îmbină stilul baroc cu cel modern. Ca un simplu locuitor, când mă plimb pe străzile orașului mă las cuprinsă de muzica clădirilor și ritmul vibrant al culorilor.

Când este primăvară, acest oraș te îmbrățișează cu lumină și cu mireasma răcoritoare a florilor. Prin parcuri, florile se arată ca o cascadă de culori.

Dar, pentru mine, Timișoara nu este numai locul natal sau un oraș minunat. Este locul unde am interacționat cu oamenii pentru prima dată. Locul unde părinții m-au crescut cu iubirea lor și învățat ce este bine și ce este rău. Locul unde am învățat ce este iubirea adevărată. Pentru mine, aici este ACASĂ.

Tocurile roz

Bahnean Teodora Emanuela

Clasa a V-a A, Liceul Tehnologic *Ion Nistor*, Vicovu de Sus

Oraș Vicovu de Sus, jud. Suceava- secțiunea proză scurtă

Prof. coord. Negru Maria

Eu am crescut într-un sătuc mic de la marginea Londrei. Până la vârsta de 11 ani nu am vizitat marele oraș, însă îmi era foarte bine în sătucul meu. Am crescut acolo cu mai mulți copii, care, cu timpul, au plecat urmându-și visurile. Majoritatea vizitase Londra de multe ori, însă eu nu simțeam nevoia, eram fericită și împlinită acolo cu prietena mea, Esmeralda.

Eram prietene din copilărie, probabil pentru că aveam aceeași vârstă și eram vecine, însă eu bănuiesc ca a fost ceva mai mult, o legătură specială, una care nu se poate explica în cuvinte.

Îmi amintesc verile în care stăteam cu ea de dimineața până noaptea târziu, exploram câmpuri, cărări întortocheate și foișoare ascunse. Citeam împreună povești cu prinți curajoși și prințese delicate și visam la rochii elegante și pantofiori cu tocuri roz....da, neapărat tocuri roz... Totul mergea perfect. Eram prietene de când lumea și toți din sat ne cunoșteau pentru asta. Unii spuneau ca suntem menite să fim împreună, alții ca așa a vrut Domnul, dar noi credeam ca pur și simplu am avea o legătură strânsă. Eram copii, zilele treceau, la fel și anotimpurile, iar în suflet se întipăreau serile în care râdeam la lumina focului.

După cum spuneam la început, am ajuns la Londra de-abia la vârsta de 11 ani, deoarece am fost înscrisă la un concurs mai important. Totul a început în clasa I, când învățătoarea mea, domnișoara Molly, mi-a spus că sunt foarte talentată și creativă la limba engleză. Tot atunci am fost înscrisă la multe concursuri, dar toate s-au desfășurat în școala din satul nostru. Când am mai crescut, profesoara de limba engleză a spus că am un adevărat dar și că ar trebui să mă înscriu la concursuri mai importante care se desfășoară la Londra. Plină de curaj și de speranță, eu am acceptat, eram și un pic curioasă să văd cum e marele oraș.

Era o zi de vineri. A trebuit să ne pornim de dimineață fiindcă mergeam cu bătrânul autobuz al școlii. Drumul a durat în jur de două ore, dar, fiind și prima oară când călătoream cu un autotorism, mi s-a făcut rău și a trebuit să oprim de trei ori.

Într-un final am ajuns la școala unde se desfășura concursul, însă eu nu simțeam nici emoții, nici entuziasm și nu puteam fi atentă decât la peisajele de aici. Oamenii circulau în trăsură și în mașini, pe străduțele înguste se grăbeau domni serioși în costume elegante și doamne în rochii diafane, împodobite cu panglici și dantelă. Era o agitație plăcută, un soi de hărmălaie pe care o fac doar rândunelele de sub streșina casei cu câteva zile înainte de plecarea în țările mai călduroase. Clădiri mari, uriașe chiar, se înălțau somptuase, mândre de istoria pe care o duceau în spate. Furată și vrăjită de tot ce am văzut, nici nu am realizat când s-au terminat probele.

Când am ajuns acasă, mi-am dat seama de un singur lucru, îmi doream să mă întorc. Părinții mei au observat și au început să dezbătă din ce în ce mai des acest subiect. În următoarea săptămână, o veste uriașă avea să grăbească luarea unei decizii: am câștigat premiul cel mare, dar și o invitație de a studia în continuare la Londra. Ne vom muta acolo! Vestea a căzut totuși ca un trăsnet...voiam să mă întorc acolo, dar nu să mă mut. Mă gândeam la prietenii mei, la locurile

dragii ale copilăriei, la vecinii prietenoși, la toate amintirile mele, dar, în special, la Esmeralda. Am încercat să negociez cu părinții mei, dar erau convinși că acolo pot primi o educație mai bună. Era prea târziu, decizia fusese luată.

A mai urmat o lună de fericire în care puteam să mă bucur de ultimele zile petrecute în locul meu natal. Mi-am petrecut majoritatea timpului alături de prietena mea pe care urma să nu o mai revăd timp de cine știe cât. Pot spune că a fost o lună în care m-am bucurat de fiecare clipă și nu a fost zi în care să nu ne întrebăm cum putem ține legătura. Unele idei nu erau chiar așa de bune, cum ar fi să plătim un porumbel să ne fie mesager sau să o strecurăm pe Esmeralda într-una din valizele mele. Ce? Cum credeați că gândește un copil de 11 ani? Bine, recunosc, eram cam „creative”...

Acea lună a trecut și în prima zi de toamnă, cu ceață deasă și nori gri care plâneau neîntrerupt, am ajuns în Londra. Toamnă grea purtam și în suflet, îmi era dor de viața mea modestă, dar mult mai colorată de dinainte. Casa noastră era, de fapt, un „apartament” așa cum spunea tata. Nu știusem la ce să mă aștept, dar acum camerele mici mi se păreau aproape ridicole, parcă era o cușcă pentru iepurași nevinovați. Avea doar trei ferestruici mici, una în dormitorul părinților, una în bucătărie și una la mine în cameră. Părinții mei au vrut să mă înveselească și mi-au colorat camera într-un roz aprins, au cumpărat o lustră la fel de colorată și un pat de o singură persoană. Pe lângă toate acestea, mai aveam și o masă lungă căreia părinții mei îi ziceau „birou” și un dulap alb, uriaș, pictat cu diverse flori. Viața la Londra începuse trist, dar continuase destul de bine și, încet, încet, începuse să-mi placă, de ce să vă mint?

Anii au trecut destul de rapid, amintirile au început să se estompeze sau să fie înlocuite cu altele noi...toamna acesta se împlinesc șapte ani de când viața noastră s-a schimbat total. Eu mi-am urmat studiile încrezătoare și mereu ambițioasă. Notele mele au fost întotdeauna foarte bune și, din fata modestă de la sat care își petrecea zilele cutreierând câmpurile în pantaloni scurți, am ajuns o domnișoara elegantă, cochetă, foarte manierată, dar și modestă, după cum se poate bine observa, care își petrece ziua studiind, scriindu-și teme și citind. Părul meu cârlionțat și cândva rebel și încălțat a devenit unul pieptănat și mereu îngrijit, mirosul meu de odinioară, care împrumuta din verdele crud al ierbii sau din esențele scoarței de copac, era acum unul fin, inspirat de ultima modă de la Paris, papucii mei, odată murdari de noroi, erau acum niște pantofiori eleganți.... cu tocuri roz. Îmi aminteam cu greu de viața mea de odinioară, peste toate se așezară praful uitării.

Mama lucra ca asistentă medicală și tata a ajuns un renumit politician, datorită studiilor pe care și le-a continuat aici, la Londra. Viața își continua cursul firesc, familia mea se schimbase enorm, iar eu uitasem de primii ani, închiseseam totul, cu bună știință, într-un cufăr pe care îl păstram ascuns într-un colțișor de suflet...la ce bun să te gândești la ceva ce îți aduce suferință?

În curând voi împlini 20 de ani...o vârstă care aproape că mă înspăimântă. Încotro mă va mai purta drumul vieții de data asta? Ce alte ființe dragi trebuie să las în urmă?... Ai mei s-au dat peste cap să-mi pregătească cea mai tare petrecere. Am fost foarte încântată să invit toate prietenele mele care se prezentau mereu ca și mine, aranjate, cochete și mereu în pas cu moda. Mama și-a luat zi liberă de la serviciu ca să se asigure că totul va fi perfect. I-am dat o listă cu prietenii care trebuiau invitați și ea a spus ca vrea să mai adauge un invitat surpriză de care mă voi bucura. Mă gândeam că se referă la vreun verișor sau la vreo rudă mai îndepărtată, mai ales că, de când intrase tata în politică, apăreau ca ciupercile după ploaie. Sunt răutăcioasă, nu-i așa?

Ziua petrecerii a sosit și eu stăteam în tocul ușii, îmbrăcată într-o rochie ca de bal, cu părul coafat și cu tocuri roz sclipitoare. Primele invitate au venit și le-am întâmpinat cu drag. Când au ajuns toți de pe listă, mama m-a rugat să mai rămân puțin pentru invitatul surpriză deoarece locuia mai departe și, probabil, va ajunge un pic mai greu. Am așteptat încă un sfert de oră și, când eram gata să dau startul petrecerii, observ intrând o fată cu părul auriu, slăbuță, îmbrăcată într-o rochie simplă.

-Bună ziua! La multi ani, Kitty!(Catherine e numele meu, toată lumea mă strigă așa, nimeni nu-mi mai spune Kitty de când...) Vai, cât timp a trecut!...continuă fata misterioasă. Mi-ai lipsit așa de tare!

-Mă scuzi, cine ești? întreb eu sfioasă.

Dintr-o dată, fata s-a roșit și a început să se fâstâcească.

-Oi fi greșit eu adresa? Aici este casa Catherinei Brown?

-Da, dar tu cine ești? repet eu.

-Esmeralda Hallow, îmi răspunde ea.

-Scuză-mă o clipă, te rog!

Simțeam că pământul îmi fuge de sub picioare, totul în jurul meu începuse să se învârtă, din toate ungherele sufletului au început să țâșnească amintiri, o avalanșă de emoții puternice îmi învăluia tot corpul...Cufărul s-a deschis pe nepusă masă...mi-am recuperat toată copilăria, amintiri ascunse au ieșit la iveală luminoase ca diminețile de vară.

Am zbughit-o la mama în bucătărie și am întrebat:

-Mamă, Esmeralda Hallow? De ce nu mi-ai spus?

- Am vrut să fie o surpriză!

Am alergat fericită spre Esmeralda și am îmbrățișat-o puternic. Mi-am strâns în brațe toată viața anterioară, căsuța modestă și primatele din satul natal, toate visurile, speranțele, clipele dragi alături de cea mai bună prietenă, toată copilăria cu tocuri roz.

-Esmi! Ce mă bucur să te vad! Ce mai faci? Ce mai face mama ta? Cred că ai bătut mult drum până aici! Haide, vino la masă!

-Kitty a mea! Ce mult te-ai schimbat!

M-au podidit lacrimile...cum am putut uita? Esmeralda a fost, este și va fi mereu adevărata mea prietenă.

-Nu plânge, Kitty! Totul e bine! mă consola Esmeralda. O vom lua de la capăt!

Am continuat ziua discutând despre ce am pierdut, despre ce mai fac restul oamenilor din sat și despre cum a fost una fără cealaltă. Ceilalți prieteni, de asemenea, au fost curioși să afle despre viața modestă de la sat și am putut găsi subiecte comune ca să ne distrăm toți.

De abia în acea zi mi-am dat seama cât de valoroasă este prietenia adevărată. Prietenul adevărat nu uită niciodată de tine și mereu va fi acolo să te sprijine, indiferent de situație, așa cum și Esmi a fost acolo să îmi reamintească cine sunt, chiar și atunci când eu am uitat de ea și de mine. Ea nu a uitat niciodată și a așteptat mereu să ne reîntâlnim, să ne petrecem verile ca înainte și să ne simțim bine împreună.

Într-un final, Esmeralda s-a mutat și ea la Londra și acum ne întâlnim des, suntem de nedespărțit. Esmeralda mi-a demonstrat că prietenia adevărată nu înseamnă să te asemeni cu celălalt, să locuiești unul lângă altul sau să ieșiți mereu împreună...prietenia înseamnă acceptare, comunicare, prietenia adevărată nu poate fi învinsă de timp sau de distanță. Prietenia înseamnă o legătura strânsă cu celălalt, dar și dorința de a face sacrificii unul pentru altul. Prietenia este mai presus de aparențe și de înfățișare, de clase sociale și aspect fizic, se clădește pe încredere și loialitate și se perfecționează cu timpul.

Acum voi încheia deoarece trebuie să mă întâlnesc cu Esmeralda, am o surpriză pentru ea, i-am cumpărat o pereche de pantofi la care visează de mult...cu tocuri roz.

POEZIE V-VI

Tudosie Ștefania, clasa a V-a

Școala Gimnazială Alexandru Ștefulescu Tg-Jiu, jud. Gorj

Profesor îndrumător: Moianu Delia Georgiana

Secțiunea II, poezie

Stele de piatră

Sub înstelatul cer al lui Tezeu

Un sculptor trudea mereu,

Constantin Brâncuși se numea

Și sculpta, și sculpta,

De zori și până-n seara muncea.

A plecat și la Paris

Și avea un singur vis:

Sculpturile sale apreciate să fie

Lăudate de ani o mie

El era geniu din fire.

A lăsat în orașul Jiului

Și-o parte din inima lui:

Coloana Infinitului, ce răsărea din ceruri,

Se înălța semeț, sub aripile unor visuri.

Era într-adevăr o infinitate de ritmuri.

Apoi vine și Poarta Sărutului

Unde iubirea-i adăpostită,

Două coloane se îmbrățișează,

Amândouă se întruchipează

Drept dragostea măreață.

Ultima zestre rămasă

Este nu o oarecare masă,
Se numește Masa Tăcerii
Făcută din piatra mierii,
Are 12 scaune, înconjurată de cercul lianei.

Trăiesc în brâncușianul oraș

Jiul mă îmbrățișează

Un râu trainic curge iar,
Strălucește pe timp de vară,
Râul Jiu ne zâmbește feeric
Pe suprafața sa un strop cade un pic, pic ...

Tg-Jieni nu-l bagă de seamă
Când el tremură de teamă,
Când el plânge de supărare,
Noi toți îl ignorăm nevoie mare.

Râul are culoarea cerului urban
Și lumina aidoma galbenului ban,

Și mă mândresc cu un artist uriaș,
Ne-a lăsat o parte din genialitatea sa,
Operele lui Brâncuși sunt ca frumusețea,
Ce n-aș da sa îl vad sculptând adesea!

Spice de grâu se reflectă pe lacrimi
Ca niște măiestre asprimi.

Lebedele-s umbra Jiului,
Albele-s fața Jiului,
Rațele zboară deasupra,
Păsările mângâie vatra.

Acesta-i Jiul cel măreț
Cu vocea-i de cântăreț,
Stau pe malul diafan
Admirând argintul viu ca un mare fan.

Pe când scriu o simplă poezie

Despre un râu c-o fantezie

Sufletu-mi e pustiu de amintiri

De peisaje, de scrieri, de trăiri.

Totul începe pe strada mea

Un Tg-Jiu panoramic

Mi se ivește în ochiul ceramic

Doldora de străzi, alei sculptate

Cu drumuri întretăiate.

Strada mea este cioplită din lemnul Soarelui

Și din iubirea mândrului izvor

Ce păcat că n-are nici o viață

Decât din imaginația legată de o ață!

Blocuri vechi se-nalță

Ca o povață.

Un parc vesel de granit

Și-o grădină de reunit.

Pe lângă un anticariat

Un loc variat

De cărți antice încolo încep florile atlantice

Acolo începe centrul

Cu lume fără reguli,

De magazine este populat

Și de un zid lat, de blat.

Teatrul nostim se deschide

Acolo stau de ani o mie.

Terasele nopților sunt obosite

De atâta lucru, printre ferestrele fără site.

Sunt un ghid efemer

Ce vă ofer

Acum un ansamblu al cartierelor istorice

Să începem cu strada Mihail Sadoveanu ce vă
zice:

„Sunt un cartier de mult timp uitat

Nu vă mai sunt pe plac:

Am înflorit în anii '70

Și au apus amintirile cu mine, zeci.

Blocurile mă îmbrățișează

Luna cu mine rimează,

Poate așa voi înflori iar

Ca un fragil „dar”

Posacă am parcurs un glob întreg

Și de o hartă a inimii mă leg,

Am parcurs un oraș fără meridiane,

Fără suferințe, fără exotice liane,

Un oraș neînsemnat,

În ochii multora un oraș doar condamnat,

Dar eu nu-l vad așa de plictisit,

Pentru mine este ca un real mit.

Aici am răsuflet pentru întâia oară

Și m-am scufundat în prima mea vară.

Este locul meu natal, prieten imaginar,

Un lac pictat cu var!

Elev: Olaru Daria Elena, clasa a V-a

Școala Gimnazială „N. I. Jilinski” Vernești

Secțiunea I poezie

Coordonator: prof. Oprea Valentin

Școala-mi părea infinită

Școala-mi părea infinită

Când dimineața se-ncepea pe întuneric

Când lung priveam pe geamul himeric

Și ne întreceam la șotii cu cei din paralelă.

Școala-mi părea infinită

Când venea ziua dinaintea vacanței

Când nu făceam tema de acasă

Când scriam teste, eseuri, restanțe

Și așteptam nerăbdători pauza de masă.

Școala-mi părea infinită

Când prindeam răsărituri în drum

Când profesorii ziceau c-am greșit

Când libertatea se simțea precum

O privire pe geam la un copac înflorit.

Școala-mi părea infinită
Când știam că după vară
Noi ne vom întoarce iară.
Iunie, iulie, august, școală,
Dar nu uita că anii zboară.

Octombrie

Tu - a mea liniște,
Al meu Octombrie,
A mea dorință
Și-o ultimă roză-n grădină!
Tu - speranță
Când sec de credință
Și pluta mea-n vasta mea mare!
A mea liniște,
Al meu Octombrie
A mea dorință,
Și-o ultimă floră-n grădină,
Fără tine mi-e viața candoare
Fără de tine mi-e viața străină!

Numele ei - Toamna

O numeam simplu și gingaș - toamna,
Cu roiul de frunze și Octombrie al ei
De ce numire-aș astfel doamna?
De ce? Căci sunt atâtea nume de femei!
Toamna e sumbră,
Toamna-i lugubră,
Toamna e pierdere,
E plină de jale.
Oare iubirea de june e-n umbră
De și-ar numi iubirea cu tristețile sale?!
Și spună ce-or spune, de-ar fi, să se amuze
Dar eu tot convins, aceeași voi zice
Tu-toamna mea, nărăvașă muză,
De valsul cu tine eu nu m-aș dezice.
Tu-vânt de vest, ramură de mersină

Aromă de ploaie, de ceață și fum,

Însă mâinile tale mai reci sunt acum.

Privirea ta, prea caldă și fină,

Copilărie

Mamă, întoarce-mă-n copilărie,

Când lumea era basm și mit,

Când nu știam ce-i aia aprigă „furie”,

Când timpul parcă s-a oprit.

Întoarce-mă unde domnea iubirea,

Unde-am învățat să număr stelele pe cer,

Unde credeam că fericirea

se simte pe pistrui, pe piele și... etern.

Castanii

Simți cum miroso în august castanii?!

Parcă în ei, acum e mai mult dor,

Și parcă simți cum le trec anii

Când ruginii devin ușor.

Alei de castani,

Arome trecute,

Noi doi să vorbim,

Castanii s-asculte...

Motto: „A avea un prieten este mai vital decât a avea un înger”
Anonim

Vâlcan Daria, cls. a VI-a
Șc. Gimnazială Conțești, Tr
Prof. îndr. Nădrag Ondina

PRIETENIA

Într-o lume plina de graba și zgomot,
Este de nepretuit ,
Unii cu pene, alții cu blănițe moi,
Împărtășesc bucuria și tristetea cu noi .
Un caine credincios e mereu langa tine,
Cu codița în vânt și ochi plini de iubire,
Un cal cu drag te poartă peste văi și câmpii,
Prietenii nu ne sunt numai oamenii.

UN PRIETEN

Prietenul meu cel mai bun,
E un cățel drăgălaș și bun.
Împreună ne jucăm și ne distrăm,

Alergăm, ne hârjonim și ne mângâiem.
Prietenia noastră nu se va sfârși nicicând.
Într-o lume plina de rele și de zor ,
Un prieten adevărat e un dar de la Cer-
O pasăre cântătoare sau un pisoi jucăuș
Devine un sprijin cu un chip drăguț.

SUFLETE PERECHE

În lumea asta agitata,
Prietenia noastră strălucește cu adevărat,
Ca un far în noapte ne calauzește mereu,
Vom fi împreună la bine și la greu.
Ca două flori ce înfloresc în aceeași grădină,
Prietenia noastră e o poveste divină,
În zile senine sau nopți întunecate,
Împreună vom merge umăr la umăr în toate.

Motto: "Cel mai bun prieten are, adesea, patru picioare. " Colette

Urucu Ami David, cls. a V-a
Șc. Gimnazială Conțești, Tr
Prof. îndr. Mărunțelu Elena

MINACK

Într-o vară călduroasă,

Când mama aerisea prin casă,

Un șoricel a intrat sub draperie s-a pitulat

Și mama rău s-a speriat.

Atunci pe loc s-a hotărât

Că "dușmanul" trebuie doborât.

Soluția repede a venit, în ...pisoii, de mine,
mult dorit.

La vecini am apelat,

Un pisoi am tot strigat,

Ghiță Yarina- Andreea
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Nr.1, Orașul Mizil, Jud. Prahova
Prof. Pastramă Ecaterina
Secțiunea a II-a, poezie

CASA DIN VIS

Tălpi fierbinți pe pământ rece

Capcane am căutat,

Dar ele n-au funcționat.

A doua zi, o vecină mi-a șoptit,

C-are un pisoi de dăruit.

Am fost tare fericit!

Dorința mea, în sfârșit, s-a împlinit!

Era o pisică portocalie,

Ce prindea toți șoarecii din gospodărie..

Pe pisoiiul căpătat,

Noi, Minack, l-am botezat.

Calc pe aleea pe care nimeni nu trece.

Aleea inimii colorată cu cerneala cerului,
Unde îngerul meu e dirijorul corului.

Înger de veghe e mama acolo,
În strana vămii unde-ajung succesele mele.
O strigă fapta, ea vede o fiică
Ce cade adesea și mereu se ridică
Și-aleargă, aleargă pe-aleea albastră
Dorind să atingă casa măiastră,
Să-mpodobească cele patru camere
Cu mir și cu flori, cu mii de culori...

Ghiță Yarina- Andreea
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Nr.1, Orașul Mizil, Jud. Prahova
Prof. Pastramă Ecaterina
Secțiunea a II-a, poezie

LEAGĂNUL COPILĂRIEI

Nu plec de-aici, chiar dacă măgoniți,
Clepsidra vieții mele a-nceput aici!
Fir de nisip strălucitor e fiecare zi
Și viața-mi cântă-n fire de nisip în fiecare an.

Nu mă goniți din locul meu natal!
Copil rebel sau reflexiv-meditativ- vă cer:
Lasați-mă să gust succesul efemer
Sedimentat pe raftul din salon, într-un pocal.

Povestea mea! O știu pereții, grinda...
Căsuța asta mică în care m-am născut
Și-nchide pentru trecători de-odată tinda,

S-arate că viața înseamnă culoare,
Sens și iubire, chiar dacă inima pică,
Împodobește camerele și viața o ridică!

Mama veghează de-acolo, din cer,
Parcursul fetei cu inima frântă... de multee
ori.

Și strânge la pieptu-i luminat de stele
Locul cel drag, casa copilăriei mele!

Da, eu sunt fetița cu inima frântă,
Am o mamă ce-n corul din cer cântă!

Păstrând cu grijă pasul meu tăcut.

Izvorul vieții, leagănul și cântul,
Locul natal- casă, cuvânt, pământ, iubire, zbor și gând!

DRĂGOESCU SILVANA GEORGIANA
CLASA A VI-A
LICEUL TEORETIC TRAIAN VUIA,
FĂGET, TIMIȘ
PROFESOR ÎNDRUMĂTOR: DRAGOMIR LAURA SIMONA
SECȚIUNEA A II-A, POEZIE

Confesiune

Am multe lucruri de spus, de scris
Pe plante și pe ape line;
Prin toate-nchid câte un vis
Plin de superbe amintiri cu tine.

Te văd lucind în razele de Soare,
Te simt în briza primăverii.
Prietenia, cea mai mândră floare,
Ce crește în lumina serii.

Te port în suflet și în gând mereu,
Tu, mă porți în văzduh printre stele,

Apoi mă urci spre apogeu,
Pictându-ți sufletul cu gene.

Prietenia adevărată e-o poezie,
Privită dincolo de rânduri,
Iar de-aș avea-a compune una
Tu mi-ai fi singura în gânduri!

Cu inima plâpândă, fragilă,
Ți-am scris această confesiune.
Dorința de-a o ascunde... e inutilă...
Așa c-am compus-o cu pasiune!

Butnariu Sara Alessia, Cl. a VI-a C,
Școala Gimnazială Nr. 2 „Diaconu Coresi” - Brașov,
Coordonator Prof. Nedelcu Violeta Daniela
Secțiunea II
Motto: „Lumina ce-o simt” (Lucian Blaga)

Locul meu natal: Oceanul învolburat

O, ocean albastru, vast și adânc,
Cu apele tale care dansează în vânt!
În valurile tale, se ascund taine,
Și legende vechi în inimile marine.
O, ocean, izvor nesfârșit de inspirație,
Cu adâncimi ce ascund întreaga creație!

În inima ta îmi regăsesc oglinda sufletului,
Ești templu al calmului și al furtunii.
Te privesc și simt eterna chemare,
În valurile tale găsesc o adevărată comoară;
În valurile tale mă scald cu gândul,
Cu povești adânci ce le duce vântul.

Baniță Teodora Mihaela
Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Nr.1, loc Mizil
Jud. Prahova
Prof. coordonator: Vasile Daniela - Georgiana
Secțiunea a II-a

Prietenie firavă

Gândacul stă ascuns, ferindu-se de vorbe
Ceilalți roiesc pe lângă el, nepăsători,
Niciunul nu dorește să-l întrebe.
Arată asemenea unor simplii trecători.
Greierele-și vars-amarul, trist și-nsingurat.

E consumat până la capăt de ce i s-a-
ntâmpat
Șiroaie de lacrimi limpezi cad pe pământ,
dar a uitat
Că-n viață nu poate să fie neajutorat.

O gărgăriță plâpândă pornește-ncetul cu
încetul

Spre greierele îngrozit că l-a părăsit norocul

Din ce în ce mai puternic răsună bocetul,

Dar, deodată, liniștea acoperi potopul.

Tăcerea-i ca o mantie de catifea

Se așeză mândră deasupra celor doi.

Apoi se ridică, așa ca pasărea,

Iar buburuza vorbe pe-un ton vioi.

Îi dezvălui greierului cât de mult îl admira

Spuse că de la distanță la el privea, atentă

La prietenia lui, cât de mult aspira!

Și așa se formă o amiciție rezistentă.

Din acea zi, oriunde ai privi

Greierele nu mai era însingurat.

Fiindcă gărgărița, lui i se potrivi,

Prietenia lor peste măsură l-a bucurat!

PROZĂ VII- VIII

Povestea nimănu

Motto „Atât timp cât cineva îți spune povestea, vei trăi veșnic”

Autor: Suciu Daria Andreea Clasa a VII-a Colegiul Național „Iosif Vulcan” Oradea – Bihor Profesor îndrumător: Urs Lidia Secțiunea a III-a

Prin câte întâmplări a trecut mama, parcă au fost din basme, nu aș fi crezut-o dacă nu era mama... și mama nu minte. Mama a cunoscut ce-i ura și minciuna, dar în inimă nu le-a avut niciodată, era exemplul meu în viață, după care am încercat să mă ghidez. Ea avea multe vorbe, dar în suflet mi-au rămas niște cuvinte pe care mi le-a spus când mă adormea la șase ani ”Să treci prin viață și să nu iubești, să treci prin viață și să nu-ți plângi aproapele, e doar o viață irosită, dacă sufletul ți-e murdar viața nu are sens”. Aș putea scrie o carte, despre viața mamei, dar nu e povestea mea să o public, e a frumoasei fături care mi-a dat viață. Această faptură s-a născut ca orice copil, din pântecul mamei ei, deși era un bebeluș frumos, avea un defect, nu plângea. Toți erau umiți că un copil de doar câteva zile avea față senină, fără strop de tristețe, era o bucurie, îi însenina pe toți. La un an învățase să meargă iar după încă câteva luni alegra prin curte după cățeaua lor, Rita.

Am văzut, de curând, printre niște lucruri vechi, o poză de-a mamei, de la șapte ani, din prima zi de școală. Părul ei auriu, era frumos împletit în două codițe legate cu fundițe roz, era de o frumusețe rară, năsul și buzele ei îți furau inima. Fotografie era alb-negru, dar știu că ochii ei albaștri străluceau în lumina soarelui din dimineață aceea senină. Era îmbrăcată cu o rochiță în carouri, legată la brâu cu o curelușă subțire, în picioare avea niște pantofiori negri, lucioși iar în mână ținea un buchet mare de flori și greu, pentru corpulețul ei mărunț. Clasa întâi trecu bine, era premiantă în clasă și iubită de toți. În 1992, când mama avea opt ani și era clasa a II a, a primit prima veste cu adevărat rea din viața ei. În timp ce se afla la școală, directoarea o chemă la ea în birou și o anunță că părinții ei suferiră un accident în acea dimineață, tatăl decedând iar mama ei aflându-se în stare gravă la spital. Pentru prima oară în viața simți că i se rupe inima, însă nu lăsa nici o lacrimă să-i cadă pe obrazii roșii. Nu voia să cerșească mila nimănu așa că nu plânse nici pe drumul de la școală la spital, nici când asistenta o conduse în camera de reanimare, unde se afla mama ei. Când asistenta le lăsa singure, mama începu să plângă la picioarele bunicii, cum nu o mai făcuse în viața ei iar aceasta cu ultimele puteri ridică mâna să o mângâie pe buclele blonde și îi zise greoi cu lacrimi în ochi: -Ana, deja ești o fată mare și ști că lumea e crudă și nedreaptă, însă niciodată să nu te răzuni pe lume, pentru că ea îți aduce și bucurii. Te rog ca o ultimă dorință a mamei tale, ai grijă de viața ta, bucură-te de orice lucru mic iar pe lucrurile rele nu le lăsa să te

doboare. Promite-mi că orice ar fi, vei încerca să zâmbești și să iubești, pentru că niciodată nu vei primi mai mult rău decât poți îndura. -Promit! În acea seară bunica a și decedat iar biata copilă nu-și dădea seama cum ar putea fi fericită din nou, însă îi promise ceva bunicii și mama se ținea mereu de promisiuni. O fetiță de opt ani și jumătate a stat în plasament până la nouă ani, când a fost luată în grija unei familii numeroase, care mai adoptase alți cinci copii. Se înțelegea cu frații ei vitregi, dar nu voia o legătură strânsă cu ei așa se face că în timp ce aceștia se jucau, ea stătea deseori pe pătuțul ei ansamblat lângă fereastra care avea vederea spre curte citind dintr-o carte cu basme. Iubea literatura, iubea să scrie, iubea să facă diverse povești cu păpușile ei. Visa să devină actriță. Zilele i se păreau la fel, ca o buclă continuă de timp, care nu se mai termină. Gimnaziala a fost cu adevărat un început nou pentru mama, a reușit să-și facă prietene și a început să zâmbească din nou. Studiul nu îl lăsase, nu-și putea da seama cum o va ajuta pe viitor să știe Teorema lui Pitagora, însă nici că n-o va ajuta nu era sigură, și în plus, ce-i rămase moștenire de la tatăl său? Doar mintea ascuțită. În clasa a VI a, un profesor de muzică i-a remarcat vocea minunată și a invitat-o în trupa scolii. La început a vrut să refuze, dar ce avea de pierdut? Așa a ajuns mama mea să cânte la doar doisprezece ani în fața unei mulțimi de oameni. Emoțiile i s-au simțit în glas, dar asta nu a oprit sala să nu amuțească la auzul glasului de privighetoare al fetei. Până în clasa a VII a a participat la mai multe concursuri, fiind premiată la majoritatea. Simțea că poate face orice, așa că s-a înscris la multe olimpiade, concursuri, voluntariate și făcea tot felul de proiecte pentru "extra puncte". La început totul era bine, dar apoi a devenit mai greu, munca era mai multă și timpul mai puțin. Din cauza stresului și noapților nedormite notele îi scădeau încet iar fizicul îi arata mai rău ca niciodată. Erau zile când trebuia să aleagă dacă să învețe pentru testul la matematică, olimpiada de fizică sau să repete pentru spectacolul din weekend, iar pentru una dintre cele trei mergea nepregătită. Nu putea niciodată să iasă cu prietenii ei, deoarece avea prea multe de făcut, iar asta i-a îndepărtat pe aceștia. Era mereu tristă, singură și obosită, dar nu voia să renunțe, deoarece simțea pentru prima dată în viață că are un scop. Ce o supăra cel mai tare, era faptul că nu mai avea timp să citească de plăcere, acum cărțile pe care le citea erau grele și solicitante. Ar fi dat mult să aibă timp pentru o carte de aventură, cu pagini groase și miros de lemn. Tanti Florica, așa o chema pe mama ei adoptivă, a observat cât de obosită e și a discutat cu diriginta și s-au pus de acord să-i anuleze câteva activități, să o scoată de la câteva concursuri și olimpiade și să o șteargă de Motto „Atât timp cât cineva îți spune povestea, vei trăi veșnic” pe niște liste de voluntariat. Tanti Florica a ținut-o pe mama acasă cu o săptămână înainte de vacanță să se refacă și nu i-a dat voie să atingă nici o carte iar apoi spre sfârșitul vacanței au stat împreună în cameră și a ajutat-o să recupereze acolo unde rămăsese în urmă. Aceasta era o femeie în vârstă, înaltă și solidă, însă mama mi-a spus odată: - Când am văzut-o cu sufletul pe Tanti Florica, nu cu ochii, am înțeles în sfârșit proverbul "Nu judeca o carte după copertă".

Acea femeie nu-mi datora nimic și totuși nu numai că mi-a oferit un acoperiș deasupra capului și m-a hrănit, dar mi-a oferit ajutorul, sprijinul și căldura unei mame iar pentru asta nu o voi uita niciodată. După cum vi-am spus, mama era deșteaptă și a reușit să-și îndrepte notele, cu prietenii a fost mai greu, dar în cele din urmă, pe timpul vacanței de vară a reușit să reintre în grupul ei de amici. La sfârșitul clasei a VIII a, a reușit să intre la liceul dorit, după ce la examene a luat nota 9.95 la română și 9.80 la matematică. În clasa a X a s-au dat probe pentru trupa de teatru a liceului, mama a fost foarte entuziasmată și era convinsă că va fi selectată. Audițiile au avut loc într-o zi de joi, după orele de curs, concurenții erau buni, însă și ea era bună. Și-a spus rolul din toată inima, chiar a scăpat o lacrimă, ceea

ce nu făcea de față cu cineva. Rezultatele trebuiau să apară pe avizierul scolii, săptămâna următoare, lunea. Zilele de așteptare au fost un chin, dar momentul venise, era luni dimineața iar mama de cum intră pe poarta scolii fugise la panoul cu rezultatele, era obosită, după o noapte nedormită din cauza emoțiilor. Când ajunse la avizier văzu că au fost acceptați douăzeci de participanți, iar la audiții au fost doar trezeci de persoane, așa că era imposibil să nu fi fost selectată. Își căută numele cu inima strânsă, însă numele ei nu se află acolo. O luă la fugă acasă și se puse să plângă în pernă iar suferința era atât de mare încât nu a putut fi liniștită nici când tanti Florica a intrat în cameră și a luat-o în brațe. După ce a ascultat-o pe mama și necazul ei, tanti Florica s-a înfuriat, deoarece îi cunoștea talentul și i-a promis că va vorbi cu un profesor de teatru care să o pregătească, dar mama refuzase categoric. Atunci tanti Florica îi spuse: "- Știu că nu te cunosc de când te-ai născut, dar știu sigur despre tine că visezi să fi actriță și chiar ești talentată. Poți renunța la multe în viața asta, dar la vise să nu renunți niciodată, acestea sunt farmecul vieții." În cele din urmă a studiat teatru cu un profesor cunoscut la acea vreme în comunitate și a fost selectată într-o trupă de teatru, chiar pentru rolul principal iar în cursul anului a realizat mai multe turnee prin țară. În clasa a XII a și-a dat seama că visul i s-a împlinit, era timpul să meargă mai departe, acum avea alt vis, acela de a salva oameni. După bacalaureat a luat un an pauză și s-a pregătit la chimie și anatomie iar în anul următor a dat examen la Facultatea de Medicină din București și cea din Oradea. După o grea așteptare a primit și vestea cea mare, a fost admisă la facultatea din București pe un loc cu bursă, unde a și studiat până la sfârșitul rezidențiatului. La finalul rezidențiatului a revenit în Oradea mai aproape de familia ei adoptivă și s-a angajat la un spital privat, unde a fost cunoscută ca un medic foarte bun. A avut ocazia să se revenșeze față de tanti Florica, când aceasta a suferit o afecțiune foarte gravă, care necesita pe lângă un personal medical calificat și un tratament costisitor, pe care mama l-a suportat din bani ei. În anul 2010 mama s-a măritat cu tata, un fost coleg de liceu, care pe atunci era polițist, iar la scurt timp m-au avut pe mine, aici începe un alt capitol. Cum am mai spus, aceasta nu e povestea mea s-o public, dar de doi ani nu mai e povestea nimănui, deoarece mama e acum cu bunica.

RUCSACUL UNUI EXPLORATOR

RĂDULESCU ALEXANDRU-IONUȚ

VÂRSTA 13 ANI, 25 august 2010

CLASA a VII-a

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GEORGE EMIL PALADE, BUZĂU

PROFESOR: PANAIT ALINA

PĂRINTE: profesor RĂDULESCU ALINA0742087400

MOTTO:

Cel mai impresionant lucru pe care l-am spus a fost ... o poveste, unitatea de măsură a timpului.

Am un rucsac foarte mic, pe care îl port cu mine mereu, peste tot și, de obicei, scot din el orice am nevoie, uneori lucruri foarte mari, iar oamenii rămân surprinși. Câteodată scot din el o glumă, un catren, un cvintet, dar cel mai impresionant lucru pe care l-am scos a fost ... o poveste, pe care o denumesc unitatea de măsură a timpului. Locurile în care călătorim reprezintă dintr-odată o cascadă plină de amintiri ce ne inundă mintea și sufletul, iar o lacrimă cade ușor pe obrazul finuț, brăzdat de urmele încântării. Îți intră o amintire în ochi? O amintire care te emoționează și ai vrea să o retrăiești, dar clepsidra timpului nu te mai întoarce în trecut, de aceea orice poveste este o unitate de timp.

Orice călătorie îți oferă prilejul de a descoperi locuri și oameni noi. Acesta este motivul pentru care am ales să devin un EXPLORATOR, dragul meu jurnal!

Se spune că pentru a nu îmbătrâni niciodată trebuie să fii acompaniat pretutindeni pe drumul vieții de copilărie, acel tărâm magic, singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în același timp, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Călătoria de explorator a început din dorința de a descoperi noi tărâmuri, altele decât cele mereu atât de *pitorești, telurice și feerice* cum sunt pe la noi, cum sunt descrise prin cărți. Aș fi dorit să fiu primul om pe acest pământ, primul care să lase urma piciorului său la piemontul celui mai neînfricat vârf de munte.

Șoapte de cerneală: AZI .... ACUM .... PREZENT!

Plec, dragă jurnalule, într-o expediție de neuitat! Zis și făcut!

Echipat corespunzător: un rucsac montan în spinare, ghete impermeabile, dozator permanent de apă. PS: Mi-am înfrânt latura mămoasă și am plecat spre Xland, țara tuturor posibilităților și a tuturor imposibilităților. Am zăbovit o noapte magnifică admirând cerul înstelat care săruta marea. Marea, ca o frumoasă prințesă, îmbrăcată în toiul zilei într-o rochie albastră cu o trenă de nesfârșit, iar seara cu o rochie de culoare închisă, are grijă ca peștii, scoicile, balenele, delfinii, sirenele ... să aibă tot ce își doresc și să ducă o viață cât mai normală. Ea îi crește și îi îngrijește ca pe proprii ei copii. Țărnul, pironit în același loc, găzduiește turiștii pe nisipul alunecos, din care se construiesc și se dărâmă, rând pe rând, castelele cu file de

povești. Între prințesa Marea și prințul Țărm s-a înfiripat dintotdeauna o relație veche de dragoste. Marea încearcă cu trena ei să-l cuprindă îndeajuns de bine pe prințul Țărm, dar niciodată nu reușește, ci doar îl mângâie și îl face să se simtă prins de vraja sa. Prințul Țărm și prințesa Mare trăiesc fericiți milenii întregi sub razele blânde și protectoare ale Soarelui! Barierele de corali, asemenea unor păduri de argint, nisipul rece de pe fundul mării ascundea în inima sa numeroase vise ce așteptau să fie împărtășite tuturor, dar m-a fascinat ... era mirific cum brizele adunau gândurile marionetelor de pe scena instalată pe fundul mării și le transforma în povești uluitoare. În spatele cortinei, sirenele își pregăteau cu grijă numărul, peștii viu colorați încercau să distreze publicul. Era de vis cum în acele locuri uitate de lumea contemporană, regizorul, un bătrân coral de peste 100 de ani, crea un scenariu în care includea întreaga comunitate acvatică. Steluțele de mare erau asemenea unor flori de cireș care dădeau viață piesei de teatru.

În ochii mei puteai citi cu ușurință fericirea, nostalgia, siguranța, tristețea, grija, toate aceste stări și sentimente mi se desprindeau de suflet și se lăsau duse de valuri în nu-știu-ce tărâmurii, lăsând loc liber pentru alte trăiri în adâncuri. Regina din povești se minuna de mine, era atât de fericită văzându-mă captivat întrutotul de lumea sa.

Un zâmbet, o floare de mai, un buchet de busuioc, menuetul solemn al mării, regina din povești, glasul răgușit adus de brizele mării din adâncuri, liniștea deplină care se așternuse peste valuri, minunatele ființe acvatice, miile de întrebări ce îmi răscoleau sufletul, firele aurii de nisip ce îmi ștergeau rând pe rând pașii, aceste clipe mi-au inundat gândul că sunt un explorator și tot aceste gânduri vor fi păstrate în adâncul sufletului meu pentru o eternitate !

Pe valurile mării scria : IUBIȚI MAREA! Nu încetați niciodată să credeți în misterele ei deoarece sunt adevărate și pot prinde viață doar dacă ochii sufletului vor vedea dincolo de necunoscut. Mi-am imaginat că pot fi, chiar eu, o secundă ce ar putea călători în timp!

Azi am descoperit că printre stele pot și eu supraviețui. Fiecare are nume: MebStar, TecStar, DarStar, WamStar... Ele sunt doar cele ce mi-au rămas în minte după cele 100 de secunde petrecute azi în Calea Lactee. Observ cu surprindere că multe dintre clădirile de pe pământ se oglindesc în lună... văd casa părintească.. și UPS! ... o lacrimă, dar mama mă veghează, știe că sunt un explorator! UPS!... altă lacrimă, ... tata..., dar el m-a învățat! El mi-a

deschis calea spre cunoaștere! Nu-mi priește locul, mă răscolește! PLEEEEC!!!! Revin la dorința de a fi explorator! Trebuie să îmi urmez visul!

O voce dinspre o lumină puternică, galbenă a început să îmi șoptească: *Dacă vei uni toate punctele albe de pe hartă și se va arăta un nou tărâm, nedescoperit încă de nimeni!...* iar dacă spun cuvintele magice: *Deschide-te, deschide-te!* poarta către tărâmul întunecat mi se va deschide portalul! M-am gândit puțin, mi-am făcut curaj, am luat rucsacul și pe tine, dragă prietene, am unit punctele albe și am mers unde era X. Între timp, cât eu mergeam, X se făcea și mai mare până când un val de aer puternic m-a împins din față, am căzut pe spate și pe cer am văzut X. Am spus cuvintele magice, mi-am făcut o cruce dumnezeiască și m-am dus în portal.

În portal m-a întâmpinat o zeiță frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de catifea de smarald, mi-a întins un papirus și a dispărut. Nu înțelegem, o fi pentru mine... acum? ... într-o altă zi? Curiozitatea m-a determinat să citesc:

Dragi cititori și tineri exploratori,

Citiți cu atenție cele ce urmează înainte de a prepara această tainică rețetă: Rețeta Succesului! Succesul este un fel de mâncare foarte căutat în lumea de azi de cei ambițioși ce își doresc un viitor strălucit. O veche legendă amintește că, o dată ce ați gustat un strop din acest preparat magic, destinul vă va fi presărat cu diverse condimente precum: piperul tinereții veșnice, busuiocul scăldat în mireasma norocului și cimbrul înveșmântat în podoabele bogăției. Mai întâi, trebuie să adăugați o linguriță de perseverență și trei picături din esența talentului. Apoi, combinați câțiva stropi din licoarea faimei cu puțin praf fermecat de înțelepciune. Nu uitați să puneți suflet în tot ceea ce faceți, altfel rețeta nu vă va ieși. Ultimul ingredient, dar nu cel din urmă, îl reprezintă trifoiul cu patru foi, pentru armonie în familie și mult noroc în viață.

Toate acestea se amestecă într-un vas făurit din aurul Olimpic, astfel încât drumul vieții să vă fie încărcat de bogății, asemenea zeilor din mitologia grecească. După aceea, vasul se lasă timp de jumătate de oră pe focul eternității. Aceștia sunt toți pașii necesari pentru a afla calea succesului.

Sfatul bucătarului: Această rețetă se servește cu sosul dulce al ambiției, glazură de talent în fiecare domeniu și ingredientul cel mai important: sarea îmbrăcată în prosmeșimea seriozității. Poftă bună!

Aceasta este rețeta succesului celor ce au pășit în acest portal, pesemne, a fost păstrată cu sfințenie, moștenită de la bunici și străbunici? Tot soiul de gânduri îmi răscoleau sufletul. Să fiu eu cel ales? E doar un vis! Mă ciupesc, îmi dau palme, și ... totuși...Casa bunicilor mi-a rămas și acum în suflet. Pridvorașul, pe care obișnuiam să mă joc împreună cu bunica, a rămas acolo, dar fără ființa sprintenă și gingașă cu părul bălan, cu ochii mici și verzi în spatele cărora se ascundeau izvoare de veselie și energie, ci cu o ființă pe care nu o mai recunosc, iar când o privesc, ochii îmi sunt inundați de lacrimi. Acum mă doare să-i văd ochii triști care mă privesc melancolic. Până și ulicioara de la țară s-a schimbat. Acum este asfaltată. Mi-este dor de praful care-mi îmbrăca picioarele când alergam ...iar sunt nostalgic! Fuuuuuug!

Aici, dincolo de Pământ, dincolo de Galaxie... nu știu unde mă aflu... văd centauri, văd creaturi ciudate, dar prietenoase, dornice să se apropie de mine. Pe spatele fiecăruia scrie clar: *Fă orice e posibil! Fă orice e imposibil!* Sună cunoscut devizei mele *Xland, țara tuturor posibilităților și a tuturor imposibilităților!* Sunt în locul potrivit, dragul meu jurnal! Încep să trăiesc!

Acest tărâm nu este ca al nostru, aici e mereu întuneric. Fauna e una neobișnuită deoarece câinii aveau mâini și picioare, dar erau prietenoși, aveau căciuli cu moț, parcă ar fi spiridușii lui Moș Crăciun. Am mai zărit pisici dalmațiene, cu unghii vopsite în roz, verde sau galben, cu blană violacee, dar harnice, niciodată nu dorm. În ceea ce privește flora, pot spune că am rămas înmărmurit de spinii care creșteau parcă din ciment cu flori multicolore, însă totul era pe fond negru. Copaci înalți, cu trunchiuri ca vrejul, cu frunze ca de toamnă de la galben-palid spre roșu-arămiu, ce se înălțau spre înalt, foarte înalt! Iarba era maaaaaaare și dansa, prefera valsul ... un-doi-trei-un-doi-trei ... ușor și sensibil tremuram pe ritm, parcă să nu deranjez. Mie nu îmi place să cânt, eu doar citesc. La fel cum doar privind natura îți poți da seama dacă doarme ... și atunci trebuie să treci liniștit pe lângă ea, fără să o trezești sau dacă natura este trează și vrea să dansezi în jurul ei, însă oamenii nu își dau seama și distrug.

Experiență, ce mai! Revin cu alte amănunte, e ora de culcare!

Azi mă aflu tot pe tărâmul nou descoperit. Am primit o sarcină de îndeplinit de la TeReZe, marele centaur. Am primit un bilet pe care mi-a scris: *Bine ai venit în tărâmul celor 303 țipete!* La început mi-a fost frică, dar mi-am luat inima în dinți și am început să merg prin tărâm. La un moment dat, am primit o hartă, gen papirus, pe care era desenat itinerariul. Traseul era astfel:

1. Groapa spinilor
2. Tunelul țipetelor
3. Camera ghicitorilor
4. Spânzurătoarea

Am fost curios, am vrut să mă duc să descopăr tot, tot. Ajuns la portal, acesta parcă a zdruncinat totul și s-a deschis. Am alergat spre el minute în șir, deși părea lângă mine, chiar în fața mea. L-am prins! Am intrat în el și eu mă așteptam să mă pot și întoarce, însă fără a fi cu puțință, portalul s-a închis instantaneu în urma mea.

Prima săgeată m-a condus spre Groapa spinilor.. nu atât de terifiant precum sună denumirea. M-am strecurat, mă pișcau, se lipeau de mine, însă singurul lucru pe care l-am făcut a fost să fiu calm, să le vorbesc cu blândețe. Unele flori de spini chiar mă aplaudau.

Suprinzător de plăcută experiență! Revin! Te voi ține la curent cu noile mele experiențe, dragul meu tovarăș de explorare!

O nouă zi, o nouă explorare, o nouă experiență! Următorul obiectiv de urmat este Tunelul țipetelor. Îmi amintesc că mama îmi spunea țipând: *Hai, odată, la teme!* Oare să fie un țipăt mai supărător? Eu, cufundat în lectură, în zilele de weekend, nici nu realizam că se făcea seara și temele nu erau finalizate, iar mama, îngrijorată țipa la mine.

Un tunel? O provocare. Străbat la pas aproape o oră ... nimic în calea mea. Întuneric, necunoscut, însă vocea mă asigura să merg. O lumină puternică ... când am ajuns aproape, am văzut tunelul pe care l-am străbătut de-a bușilea. Niciun țipăt momentan. Când să mă minunez ... încep: țipete de bebeluși, erau bebelușii de centauri. Mici și drăgălași, însă sâcâietori, prea țipau. Am fugit așa ... pe coate. Am rezistat! Deci, țipătul mamei era ... mai puțin țipăt!

Presimt că voi reuși! Azi am pătruns în mult așteptata cameră a ghicitorilor! Simplu! Rând pe rând, am răspuns prompt la toate ghicitorile, nimic complicat. Aici am întâlnit o vietate, părea furnică, însă avea cap, gură și păr lung ca Ileana Cosânzeana ... Furnicuța, atunci, s-a simțit cu mult mai mică decât era, însă căpăta niște puteri supranaturale, mă gândisem la Zâna de smarald, tot mâna ei trebuie să fie ... Mi-a propus o serie de ipoteze precum: *Ce-ar fi fost dacă...* atunci mi-am amintit de un citat dintr-o compunere scrisă la școală. Ea mi-a spus că e ultima provocare: *Acum, gândește-te și tu: ce ai face dacă ai fi magician ?*

Dacă aș fi fost magician mi-ar fi plăcut să ajut lumea! În primul rând, i-aș ajuta pe cei din jurul meu. Nimeni din cei pe care îi cunosc nu ar mai fi bolnav, supărat sau nefericit pentru că sănătatea o consider a fi cea mai importantă. Dacă mi-ar cere bani le-aș oferi atâția bani cât au nevoie, chiar dacă se zice că banii nu aduc fericirea.

Apoi mi-aș îndrepta atenția asupra celorlalți semeni și aș încerca să schimb lumea în bine. Aș opri toate războaiele din lume pentru a fi pace deplină pe pământ, aș încerca să semăn iubire și speranță în sufletul oamenilor astfel încât viața pe pământ să fie armonioasă și fără conflicte. Aș scoate din mințile oamenilor dușmănia, invidia și agresivitatea, aș face ca hrana să fie suficientă pentru toată lumea, să nu mai fim obligați să vânam animale, pentru că anumite specii sunt pe cale de dispariție, mi-aș îndrepta puterile și către cei afectați de cutremure, inundații, incendii, căci într-o lume cu adevărat fericită aceste dezastre nu au de căuta.

Referitor la mine, aș face o vrajă să am mereu părinții alături, să opresc timpul în loc, să trăiesc mereu în povestea familiei mele, să nu ne îmbolnăvim niciodată, aș face ca magia cărților să îi cuprindă pe toți prietenii mei. Dacă aș deține această magie ar fi un miracol care m-ar face cu adevărat fericit.

Ultima experiență pe acest tărâm a fost descoperirea Spânzurătorii, mă și gândeam la un rug, precum al vrăjitoarelor, însă a fost un joc. Finalul consta în modul în care voi relata celorlalți experiența trăită pe acest tărâm. Și voi începe să relatez: “Când eram copil ...” și vei termina cu: “am fost odată ... acum nu mai sunt” și o lacrimă îmi va face să lucească ochiul și cutremurându-mă se va scurge pe obrazul meu bătrân, cu ridurile vieții, chinuit de bătrânețe.

Aceste lucruri fac parte din muzeul sufletului meu, muzeul virtual al copilăriei, pe care îl voi purta cu mine oriunde și oricând până când voi avea ocazia unei noi descoperiri!

Ajuns acasă, după mult timp, în care nu ne-am mai văzut, mama deschise ceva prin camera ei. Am îmbrățișat-o cu dor, lăsându-i primăvara să i se așeze-n privire, dar m-am convins, privirea mamei face cât nouă primăveri. După revederea îmbucurătoare cu tatăl meu, m-am reîntors în locul în care zilele trec mai rapid decât timpul în sine. Am teme, am școală online, dar citesc, citesc, citesc ....

Dacă povestea mea place, am reușit, dacă nu, voi încerca din nou!

Amintiri ale Timpului

Nume: Popescu Ana Victoria
Clasa: a VII-a
Școala: Colegiul Național Ecaterina Teodoroiu
Localitate: Tg-Jiu
Județul: Gorj
Profesor îndrumător: Stănciulescu Florentina
Secțiunea: a III-a

Timpul îți amintește în permanență cât de insignifiantă este trecerea noastră prin viață, îți demonstrează frumusețea trăirii doar o clipă, iar apoi ți-o spintecă fără milă. Este rece și de nepătruns, trece peste secole fără a se uita înapoi de parcă ar fi urmărit și este indiferent față de suferința oamenilor care încearcă să-l oprească. Este scump, crud și capricios, neîngăduitor, de multe ori înșelător, fals, ca și cum ar avea două fețe, rănește, dar tot el vindecă, doare, dar și întărește sufletul, iubește și, bineînțeles, uită. Surprinzător este cum niciuna dintre acele caracteristici nu îl face pe om temător al timpului, deoarece există ceva mult mai îngrozitor decât trecerea lui și aceea este incertitudinea, de aceea oamenii încearcă să-l oprească, trag de el de parcă ar fi ultimul lor suflu și ignoră suferința timpului, care aleargă din ce în ce mai repede pentru a lăsa trecutul în spate, deoarece acei ochi verzui nu-l lăsă să se odihnească, regretul și frustrarea de a nu-l putea salva îl urmăresc fără încetare, de aceea timpul își dorește să treacă repede, să se termine...

Timpul se lasă cuprins de sentimentele sale și mirosul cărților vechi îi amintesc de părul ondulat și dezordonat a aceluși tânăr visător care frecventa acea bibliotecă, dar diferența era că trecuseră 100 de ani de când Timpul petrecuse ore întregi alături de acei ochi verzui în Biblioteca Poloneză din Parisul aglomerat al secolului XX-lea. Se simte vinovat, nu ar trebui să fie în acel loc, trebuie să-l uite, dar amintirile nu îi permit acest lucru așa că învins de propriile emoții închide ochii obosit și, dorind să îl vadă din nou, adoarme rezemat de rafturile pline cu cărți prăfuite.

Murmurul suav și suspinele atât de cunoscute reușesc să-l trezească, iar un zâmbet involuntar se instalează pe buzele Timpului care este urmat de o lacrimă trădătoare rapid ștearsă. În fața lui se afla acel tânăr pe care l-a iubit mereu, citind aceeași carte cu pagini îngălbenite și copertă obosită, cu ochii sclipitori și plini de vise ca a unui copil, cu acei ochelari sofisticați așezați cu delicatețe pe nasul fin,

purtând geanta lui de piele plină cu schițe și modele de rochii nemaivăzute, ce se combinau cu pantalonii negri „Oxford Bags” care îi înălțau figura zveltă și cămașa de satin decorată cu volane la finalul mânecilor ce cădeau cu rafinement pe umerii lui, iar primii nasturi deschiși lăsau la vedere pieptul bine definit al acestuia, înconjurat de cărți, cu razele soarelui la apus iluminându-i fața și din când în când răzlețul vânt, care se strecura pe geam pentru a-i admira frumusețea, îi răscolea părul cafeniu ușor ondulat care nu îl lăsa să citească liniștit, iradia eleganță.

Timpul îl privea cu dor, știa că nu se afla în acea bibliotecă lângă tânăr deoarece era conștient că nu se poate întoarce în trecut, iar din prezent până în 1924 era multă distanță, așa că decide să se bucure de acest vis fără a se gândi la momentul în care se va termina.

Captivat de înflăcăratul apus lasă cartea pe care o citea alături și oprindu-se câteva secunde pentru a admira frumusețea acestuia, acel sentiment ciudat căruia încă nu i-a găsit o explicație îl cuprinde și fără a ști motivul, lacrimi fine încep a se arăta pe chipul lui. Tânărul Clement își șterge lacrimile și ridicându-se brusc îl deconcentrează pe Timpul gânditor care îl privea uimit pe tânărul care își strângea lucrurile în mare viteză și într-o clipă deja ieșise din pustiita bibliotecă.

Ocolind grăbit persoanele și ignorând frumusețea străzilor pariziene acoperite cu petalele primăverii, reușește să străbată aglomerata piață Les Halles aflată la periferia orașului și se oprește, doar când ajunge în fața unei case uriașe cu uși impunătoare sculptate în lemn roșiatic care erau evidențiate de culoarea ca de fildeș a pereților, geamurile imense cu balustrade întortocheate și mușcate atârând cu eleganță de acestea. Timpul cunoștea prea bine acea locuință și din păcate și locuitorii acesteia. Vocea pițigăiată a unei femei îi cutremură pe cei doi. Timpul o privea cu resentiment, nu dorea să o vadă, nu după comportamentul ostil pe care îl avea cu propriul ei fiu, iar tânărul Clement tremura neputând scoate niciun sunet. Timpul observând cu milă reacția tânărului își pune mâna pe umărul lui, iar Clement e cutremurat din nou de acel sentiment ciudat, dar de această dată era puțin diferit deoarece îi transmitea siguranță și chiar dacă părea ciudat se simțea consolată. Mulțumită acelui sentiment a putut ignora țipetele jignitoare și amenințările acelei femei cu cărlionți blonzi, pielea ca laptele și ochii verzi plini de mister pe care o considera mamă și deschizând cu rapiditate ușa intră în imaculata casă urcând spiralele scări de lemn scârțâitor și oprindu-se, doar o clipă pentru a se năpusti în interiorul camerei sale. Aceasta era copleșitoare, grămezile de cărți îi limitau mișcările, sutele de schițe și desene cu înflorate rochii erau împrăștiate prin toată încăperea, biroul era ascuns prin mulțimea romanelor, iar patul înalt cu cearceafuri de culoarea pervenche era singurul care se putea ivea, perdelele mișcătoare ale geamului deschi păreau că dansează pe ritmul jazzului aproape inaudibil reprodus de vinilul gramofonului. Timpul privea cu nostalgie încăperea, era exact așa cu și-o amintea, și făcându-și loc, ajunge în fața geamului unde se așază pe tocul acestuia și privește cu interes mișcările grațioase ale tânărului Clement care începuse a se lăsa cuprins de magia muzicii. Dar momentul este întrerupt atunci când Clement începe a tuși și este nevoit să se sprijine de căpătâiul patului pentru a se ține în picioare. Îngrozit fiind Timpul încremenește, nu se putea repeta aceeași istorie, nu voia să vadă din noi cum, în fața lui, tânărul își pierde suflul, dar ce ar putea face, oamenii nu îl văd, nu-l aud, nu îl simt, cum l-ar putea ajuta? Lacrimile produse de frustrarea de a fi inutil se arată pe chipul Timpului, iar tânărul se așază la marginea patului scoțând din geanta lui un caietel și un creion începând a schița cu zâmbetul pe bune o nouă rochie. Timpul îl privea cu admirație, dar lacrimile nu încetaseră deoarece știa că în această situație curajul cu care tânărul înfrunta problemele nu va fi salvatorul. Clement știa că nu va fi o problemă pe care o va putea rezolva, deoarece niciun doctor nu

îi dăduse un diagnostic și boala se agrava pe zi ce trecea, dar aceasta nu era un impediment pentru a alerga în pas cu Timpul fragil și a se bucura de frumusețile vieții restrânse.

Cerul nopții înstelate era loialul camarad al Timpului. Acesta îi permitea a se scufunda în profunzimile sufletului său și a scoate la iveală cele mai frumoase și dureroase amintiri ale sale, iar în acea seară, hipnotizat de frumusețea stelelor o amintire fulgerătoare se instalează în mintea Timpului: Privind cu uimire frumusețea lacului din parcul Belleville alături de tânărul Clement care desena fascinat peisajul, își întoarce privirea către desenul acestuia fiind surprins în momentul în care a descoperit că undele apei desenate aveau forma unui ceas în mișcare, nu înțelegea mesajul desenului, iar Clement parcă auzindu-l explică în șoaptă: „Timpul este relativ, total și complet imaginar în ochii celor mândri și fragili, ca undele apei. O dulce iluzie a omului, e continuitatea vieții și cele câteva momente în care suntem conștienți de anii care au trecut. De aceea prefer să trăiesc prezentul, nu contează ce îți amintești, imaginezi sau crezi că vei avea, deoarece dacă nu o faci acum, regretul va fi umbra ta. Nu trebuie să te căiești dacă nu puteai face nimic pentru a salva pe cineva, deoarece cea persoana nu ar dori să te vadă suferind pentru ceva ce nu puteai remedia. Prefer să alerg în compas cu Timpul decât să rămân blocat în trecutul cenușiu...”. Amintirea Timpului se eclipsează la fel de repede cum a venit și, privind în direcția patului, lasă în urmă fereastra acum închisă și se apropie de tânărul Clement pentru a lăsa un ultim sărut pe fruntea acestuia pentru ca mai apoi să iasă din camera acestuia și, coborând spiralatele scări, ajunge în fața acelor impunătoare uși pe care le deschide lăsând în spate trecutul gri și mergând în singurătatea nopții rece întâlnește acel magazin plin cu rochii care i-a atras atenția tânărului cu ochi verzui, și a promis că modelele lui voi fi expuse în toate magazinele din lume, dar promisiunea nu s-a îndeplinit și parcurgând acele străzi mi de amintiri fulgerătoare îl cutremură și ajungând în fața acelei biblioteci unde a început totul o lacrimă se scurge pe obrazul Timpului. Acesta intră în bibliotecă cu un aer vetust și pășind cu eleganță trece pe lângă rafturile încărcate cu cărți prăfuite și se așază în același loc unde adormise, dând o ultimă privire în jurul său găsește cartea pe tânărul Clement o uitase cu câteva ore în urmă și strângând-o la piept adoarme cu zâmbetul pe buze și urmele lacrimilor pe obraji.

Razele soarelui la răsărit îl trezesc pe Timpul obosit. Privind către fereastra luminată admiră frumusețea pomilor înfloriți și ridicându-se ținând cartea în mână iasă din prăfuita bibliotecă gândindu-se la cât de ușor este să te îndrăgostești primăvara cu florile împodobind câmpiile și răzlețul vânt mișcându-ți părul, iar ochii verzi ca frageda iarbă a primăverii a tânărului Clement îl face să zâmbească pe tristul Timp.

Timpul, îndreptându-se spre cimitirul Passy, nu-și putea lua gândul de la tânărul pe care l-a iubit mereu și ajungând în fața mormântului îi lasă cartea cu pagini îngălbenite și copertă obosită, iar vântul îi flutură părul Timpului cu ochi înlăcrimați și promițându-i lui Clement că se va întoarce, Timpul începe a alerga, dar de această dată se simte liber deoarece trecutul cenușiu nu îl mai apasă.

Amintirile Timpului nu vor dispărea, iar acei ochi verzui îl acompaniază și în nopțile cu cer înstelat. Timpul se lasă cuprins de sentimentele sale și evadează, doar câteva clipe pentru a-l zări.

Timpul

Petre Adelina Mihaela, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Mihail Drumeș”
Loc. Balș, Jud. Olt
Prof. Guran Daniel
Secțiunea a III-a; cls. VII-VIII; Proză scurtă

Timpul, singura himeră care conduce banalele vieți ale oamenilor spre irosire, singura plăsmuire care, în irealismul său, manipulează cu mâini de fum realitatea.

Ne calculăm acțiunile, visurile, prietenii, iubirile, chiar și suferințele și bucuriile în funcție de ceasul de pe perete. Degeaba cerem îndurare, indulgență, degeaba Timpul se arată înțelegător, acest cumplit judecător nu are milă și umanitate.

Deși noi toți credem că ne ghidăm singuri sinele pe drumul de spini și flori al vieții, deși credem că timpul este umilul nostru slujitor, nu suntem decât niște sclavi înrobiți.

Noi n-avem timp. N-avem timp să existăm, n-avem timp să respirăm. N-avem timp să iubim, n-avem timp să trăim, n-avem timp să vorbim, n-avem timp să ascultăm, n-avem timp să dăruim, n-avem timp să iertăm, n-avem timp să uităm, n-avem timp să ne bucurăm, n-avem timp să zâmbim. În schimb, avem timp să urâm, avem timp să umilim, avem timp să distrugem, să dezbinăm, să denigrăm, să manipulăm, să mințim, să înșelăm, să omorâm speranțe și să anihilăm suflete. De toate astea mereu rămâne puțin timp.

Deținem himera supremă care învârte neconținut acele ceasului sau ne deține ea pe noi?

Mă aflu la o răscruce, sunt într-un impas. Nu știu unde să mă duc, ce să fac, ce voi fi, cum voi ajunge, dar trebuie să fac alegerea corectă acum.

În urmă cu patru ani priveam momentul de final al gimnaziului cu groaza și fascinația cu care oamenii de acum se gândeau la teribilele execuții ale Evului Mediu. Iată că tot la timp ajungem. Timpul gimnaziului mi-a oferit multe suferințe, dezamăgiri, trădări, luni de zile în care zâmbeam, dar pe dinăuntru urlam de durere: flori uscate, superbe prin morbiditatea lor. Perioade de tristețe, o tristețe fadă, surdă, dar care se resimțea, mi s-au perindat prin fața ochilor ca vagoanele unui tren lung și lent. Dar am și momente de fericire, majoritatea scurte, dar intense și importante pentru parcursul meu, pentru întregirea sinelui meu.

În clipele mele de singurătate realizez cât de mult m-am schimbat. Închid ochii și îmi imaginez o fetiță zâmbitoare cu un căluț de pluș în brațe, fosta mea jucărie preferată. Mă întrebă cum sunt, dacă sunt cea mai bună la școală, dacă am prieteni, dacă sunt admirată, dacă voi urma cariera pe care mi-am dorit-o mereu. Dacă mi-am făcut părinții mândri, așa cu mi-am dorit mereu. Stau de vorbă cu această fetiță mică și singură și îmi curg lacrimile în albia obrazilor, fără să am puterea să construiesc un baraj rezistent: prin câte o va forța timpul să treacă, câte dureri îi vor păta sufletul! Mi-e dor de fetița aceasta, de inima ei. Mi-e dor să fiu ea. Timpul mi-a răpit-o. Nu mai sunt ea. De ce? Îmi doresc să fiu ca înainte, îmi doresc să nu știu ce e răutatea, îmi doresc... Dar timpul nu-mi îngăduie.

Îngenunchez lângă acea fetiță dezorientată și surprinsă de reacția mea și îi spun: „Nu te lăsa doborâtă de nimic! Nu lăsa pe nimeni să ia ce e al tău! Nu uita niciodată cine ești și ce poți! Nu uita că ai alături o familie superbă! Nu uita că ai un drum și nu plânge după oamenii care nu te ajută să îl parcurgi!”.

Tac. Privind într-un punct îndepărtat, parcă dintr-o altă dimensiune, îmi opresc lacrimile. Sprâncenele mi se încruntă, iar buzele mi se strâng într-o grimasă de ură. De ce i-au făcut asta micuței din fața mea? De ce mi-au făcut asta mie? Ura mă sugrumă, mă îneacă. Măinile îmi tremură nervos și îmi vine să urlu. Se spune că toate au un scop. Da, sigur, toate au un scop! Mai ales când nu e nicio miză la mijloc și în locul ei se află un copil, ființa pe care societatea o formează doar ca s-o dărâme și pe care o lasă să plutească în neștire pe un râu de vid. Ce scop are cineva când sfâșie suflete și înăbușă speranțe, când se asigură că din visuri mărețe rămâne doar moloz de vise de noapte? Ce scop mai are când din copil rămâne un corp fără miez, odată plin de fericire și inocență, când din persoană rămâne obiectul? Și da, eu sunt copilul.

Apoi realizez că, dincolo de aceste lupte fără sens pentru mine, am devenit tot ce mi-am dori: o fată puternică.

Încep din nou să plâng, de astă dată, de mândrie, de bucurie... îmi vine să țip, să strig ca ultimul cavaler rămas în viață după războiul ce i-a răpit confracții, dar care i-a adus victoria. E greu să te bucuri în astfel de situații, dar simți o măreție amară și îți bocești inocența pierdută în lupta cu timpul prin cântece mai dulci. Privesc în trecut cu pâna de lacrimi așternută pe ochi și prin ea mă văd suferind și bucurându-mă, apoi privesc în viitor și văd că nu voi mai plânge din nimic: nu mai există nimic de care să-mi fie frică, nimic care se mă rănească, nimic care să mă doboare. Am suferit, dar sunt invincibilă. Nu-mi mai e frică de nimeni și de nimic.

Îmi amintesc ce fericită eram în momentele de glorie personală. Oare o așa-numită „gașcă” m-ar fi făcut atât de fericită? Oare prietenii m-ar fi ajutat să ajung aici? Oare cei care nu doar că mi-au întors spatele, dar s-au asigurat că toți ceilalți fac la fel, oare ei mi-ar fi adus măcar o miime din satisfacția pe care eu singură, prin muncă și dedicare, prin durere și ambiție, am obținut-o? Dar nu am obținut-o singură. Am obținut-o cu persoane de valoare, pe care tot timpul mi le-a adus în cale.

Timpul m-a învățat că eu sunt singura persoană cu care voi trăi veșnic, că eu trebuie să mă plac pe mine. Timpul m-a învățat să nu rup din sufletul meu ca să le ofer oamenilor din el, pentru că vor uita. Timpul m-a învățat să am răbdare, să aștept persoana potrivită, locul și momentul potrivit. Timpul m-a învățat să sper, dar să nu-mi pun întreaga ființă în speranță. Timpul m-a învățat că cea mai mare suferință o voi găsi în lucrurile care îmi plac și la care nu voi putea să renunț. Chiar acesta este farmecul lor: unde există suferință, pământul e sfânt.

Timpul e maestrul crud cu discipolii săi, dar care îi învață bine. Este nobilul aspru cu sclavii săi, dar care îi hrănește cu semințele înțelepciunii și răbdării. El este greșeala care chinuie adevărul. Dar fără greșeală, adevărul nu ar fi ridicat pe pedestalul său de diamant. Timpul e natura, e soarele, e luna, e pământul, e apa, e focul, e gheața, e muntele, e marea, pe lângă care poetul se simte mic, neînsemnat, care îi minimalizează forțele, dar în același timp îl înalță spre cer.

Și am ales să fiu poet, să rătăcesc fără limită, pe cărări de pădure sau pe aripi de cuvinte, fără-nceput, fără sfârșit, doar cu mine și cu Divinitatea pe drumul cu spini și flori al vieții, fugind de timp. Fugind de el... între gratiile coliviei lui...

INSULA MISTERIOASĂ

Micu Alessia
Liceul „Vasile Conta”, Tg.Neamț
Clasa a VIII-a
Profesor coordonator Oana Filip
Secțiunea PROZĂ SCURTĂ - A

Când soarele începe să lumineze pământul adormit, vine momentul de a mă pregăti de școală. Cât timp încercam să mă trezesc, am simțit sub cap ceva ud și moale. Deschid ochii rapid și

privesc împrejur. Eram într-un câmp cu iarbă albastră, cu cer roz, înafara de acestea nu se mai vedea nimic. Dintr-o dată aud de deasupra mea: „Te-ai trezit!”.

Clipesc de câteva ori și văd în fața mea un om îmbrăcat în negru, cu o pălărie mare. Aș fi dorit să îi pun câteva întrebări despre unde mă aflam doar că situația mă lăsă fără cuvinte. Astfel, persoana misterioasă a spart gheața.

- Probabil te întrebi unde ești sau de ce te afli aici. Te afli în Wercorse, lumea în care vei întâlni toate personajele din copilărie. Va trebui să treci peste mai multe probe ca să ajungi acolo. În final te vei putea întoarce acasă sau nu! Spuse el cu un zâmbet malefic. Nu totul este ceea ce pare!

Mesajul lui m-a cam speriat, dacă nu mă voi mai întoarce acasă, sper ca aceste probe se vor termina repede și că mă voi întoarce cu bine acasă. Odată ce persoana misterioasă a dispărut, eu am fost teleportată pe insula, înconjurată de apă, urmată de un pod lung pe care l-am trecut cu mare grijă. La finalul podului mă așteptau patru prințese ce îmi aminteau de copilărie. Acestea mi-au spus că dacă le voi zice numele corect voi putea trece la următorul nivel. Deoarece eram fascinată de aceste desene, în trecut, am reușit să le spun pe toate.

În spatele peretelui ce s-a ridicat, după ce răspunsurile au fost validate, erau înșirate mai multe roci, aparent trebuie să sar pe ele pentru a ajunge pe celălalt mal. Trebuie să recunosc faptul că aceste obstacole au fost mai dificile dar într-un final am ajuns la următorul personaj, Mickey Mouse. Acest desen animat nu a fost chiar pe placul meu când eram mică, astfel nu prea știam numele tuturor personajelor. Dar, aici a trebuit doar să recunosc vocea lui Mickey dintre ale celorlalți prieteni ai lui. A fost chiar ușor.

Odată ce răspunsul a fost verificat, eu am și plecat. Următoarea probă mi-a adus în față un zid uriaș pe care eu trebuie să îl escaladez. Tot ce am la dispoziție este o sfoară foarte lungă cu o ancoră la capăt. Cu toată forța mea am ridicat-o și am încercat să o arunc în vârful zidului. Nu am reușit așa că am mai încercat o dată, dar și de data aceasta a fost un eșec. A treia oară este cu noroc... și chiar așa a fost, am reușit să arunc sfoara în vârf. Dar acum urmează partea grea, trebuie să urc pe sfoara aceasta. A fost mai ușor decât mă așteptam, în sfârșit am ajuns pe platforma de la capătul peretelui. Epuizată, mă așteptam să întâlnesc următorul personaj, dar în fața mea se afla un alt zid, mai înalt, alături de o altă sfoară, și mai lungă. Deja mă pricepeam, astfel am aruncat frânghia din prima încercare. Peretele este mai înalt și fix acum a început să bată vântul, dar cu toate acestea eu trebuia să urc. Pe la mijloc, a început să se miște funia în bătaia vântului, iar în acel moment am înghețat de frică. Am continuat deoarece știam că oprirea va duce la o cădere rapidă. Cu greu, am reușit să ajung pe cea de a doua platformă, ultima, din fericire. Dar pentru a ajunge la următorul personaj, trebuia să cobor pe un tobogan. La final mă așteptau personaje din „Cartea Junglei”; am văzut filmul de multe ori până acum. Baloo, ursul cel leneș, a început să rostească niște cuvinte pe care eu nu le înțelegeam. Pe măsură ce mă uitam

pieziș la ursul gri din fața mea, mi-am amintit că, înainte de a mă cățăra pe cele două ziduri, pe o plăcuță, scria: „Pe drum vei găsi indiciile necesare”. Asta înseamnă că.. trebuie să mă întorc.

-Trebuie să mă întorc pe traseu pentru a descifra ce spui?

Baloo a dat rapid din cap aprobator, cu un zâmbet larg. Frica începea să mă încetinească, iar aceasta venea odată cu gândurile negative provocate de vorbele omului misterios. Am urcat invers pe tobogan pentru a putea ajunge pe platformă; acolo am găsit o bucățică de hârtie cu niște sunete ciudate. Partea lipsă, cel mai probabil se află pe primul suport. Dacă mi s-a părut greu să urc pe acea sfoară, acum trebuie să o cobor. De altfel a fost cel mai cumplit lucru de până acum, vântul s-a oprit dar a fost la fel de groaznic. Am luat și cea de a doua bucată, le-am lipit și am descoperit că ursul vorbea în limba „Bjung”, iar fiecare sunet îi corespundea unei litere. Cu grabă, am ajuns la urs și am urmărit cu atenție toate sunetele pe care le rostea pentru a le găsi în tabel. Le-am recunoscut ușor, rezultând întrebarea.

-Care este personajul principal din Cartea Junglei?! Am rostit eu încet. Aha, Mowgli.

Baloo se uită la mine fără nicio expresie facială, nu știu de ce, răspunsul este corect. Atunci mi-am dat seama că trebuie să spun numele personajului în limba respectivă. Am înlocuit fiecare literă cu câte un sunet și am obținut răspunsul corect pentru a trece la următoarea probă. În fața mea erau înșirate foarte multe lasere roșii strălucitoare, păreau periculoase și din acest motiv nu aș dori să le ating. Am început cu pași mărunți strecurarea printre laserele luminoase, încercând să nu le ating, până într-un punct. Razele au început să se miște rapid, fiind luată prin surprindere, unul dintre ele mi-a trecut fix prin mijlocul stomacului. În fața ochilor mi-a apărut ceva negru și am fost teleportată la începutul nivelului.

Am stat nemișcată câteva secunde pentru a realiza ce se întâmplă, tocmai am aflat faptul că în acest joc nu puteam muri. Apoi, cu încredere am reînceput proba cu lasere. De data aceasta m-am descurcat mai bine, dar spre finalul podului, am atins ușor cu piciorul raza roșie. Am luat-o de la început, însă acum cu mai multă atenție. Spre surprinderea mea, a treia încercare a fost cu noroc iar astfel, am ajuns la următorul personaj. În fața mea era un copil din lemn, desigur că Pinocchio, acesta mă aștepta cu un chip senin, zâmbitor, iar în secunda în care am ajuns drept în fața lui a început să rostească următoarele cuvinte:

-Cine m-a ajutat să scap din trăsura celor răi?

Mintea mea era goală, nu îmi aduceam aminte acest amănunt din poveste. Probabil era zâna cea bună, mereu este aceasta. Cele două cuvinte au ieșit rapid din gura mea dar Pinocchio a dat dezaprobat din cap. După câteva minute de gândire îmi reamintisem ceva, era ceva mic... CONȘTIINȚA, acesta este răspunsul. Personajul cu un zâmbet drăguț, îmi arăta drumul pe care trebuie să îl urmez. După o draperie, se afla un câmp lung, foarte frumos, cu cerul roz de la început, cu copaci înfloriți, flori multicolore și cu o cascadă ce completează peisajul magic.

Cât timp priveam minunatul peisaj, în cap au început să îmi răsunе vorbele aceluі om misterios cu palărie „te vei întoarce acasă sau nu”, „nu totul este ceea ce pare”. Odată cu acestea a început să apară și panica, oare sunt în pericol? M-am oprit brusc din mers pentru a privi în spate, toate personajele pe care le-am întâlnit astăzi erau în spatele meu, cu ochii roșii precum laserele și cu un mers devenind din ce în ce mai alert pe măsură ce eu mă îndepărtam. Când au observat faptul că eu i-am văzut, ei mă urmăreau, iar eu nu aveam nici o scăpare, pe lângă faptul că nu știam nici măcar unde mă aflam. Am început să alerg spre cascadă, nu știu de ce dar pare cel mai sigur loc. M-am ascuns în spatele unei stânci, pare că nu se mai aude nici un sunet așa ca mi-am permis să răsuflu puternic. Dintr-o dată un pumn de urs străpunge roca dură iar fix în acel moment am luat-o la fugă pe sub cascadă. Văd o ușă pe care, fără să mă gândesc, intru. Se deschide și ajung în camera mea, am început să mă calmez, dar în spatele meu se aud pași puternici. Închid ușa și o țin cu toată forța mea dar creaturile de pe partea cealaltă o împingeau puternic. După ce am pus un scaun în ușă pentru a îi ține departe, în final, am reușit. Mama a strigat din camera de lângă „Pregătește-te pentru școală”. Sunt acasă, nu îmi vine să cred. Am scăpat...Elev Alessia Micu.

Printr-o baghetă de dirijor

Jipa Magdalena-Ana
Clasa a VIII-a G
Liceul Teoretic „Ioan Petruș”
Otopeni, județul Ilfov
Profesor îndrumător: Păun Ana
Secțiunea a III-a, clasele VII-VIII, proză scurtă

În duminica aceea, spitalul era aproape pustiu. Coridoarele lungi, mereu aglomerate, se bucurau de o binemeritată pauză de la miile de pași care le străbăteau zilnic. Tot ce se putea zări mișcând era câte o asistentă, în drum spre puținii pacienți internați.

Printre pacienți se număra și domnul Sergiu Grigore, domnitor peste salonul șapte. Cu puținul păr care-i mai rămăsese, cu ochii săi obosiți, acesta zăcea de ani buni în patul singuratic din salon. În afară de vizitele săptămânale ale fiului său, bătrânul își petrecea zilele privind către fereastra din cealaltă parte a camerei, visând că aceasta s-ar deschide prin magie și că sentința sa în micul salon ar putea lua sfârșit.

Dar mai mult decât orice, domnul Grigore tânjea după melodiile care îi inundau mintea, după sălile mari de concerte, pline-ochi cu un public entuziasmat, care aștepta cu sufletul la gură o singură mișcare din bagheta sa de dirijor, declanșând mii de sunete într-o armonie perfectă. Cu toate acestea, zilele sale de dirijor erau trecute de ani buni.

Precum în fiecare duminică, fiul bătrânului veni în vizită, purtând în mâini o carte și un pachet cu mâncare. Bucuros să-și vadă tatăl, bărbatul păși spre patul său, așezând pachetul și cartea pe noptieră. Cei doi începură să discute, animând atmosfera mohorâtă care părea să învăluie camera în mod obișnuit. După puțină vreme, fiul, cu o figură serioasă, își întrebă tatăl dacă îi lipsește ceva – ceva care i-ar putea face ultimele sale zile mai ușoare, mai frumoase. Domnul Grigore tăcu. Știa că ce-și dorește el cu adevărat nu îi poate fi oferit nici măcar de dragul său fiu.

Într-un moment de sinceritate, bătrânul își privi copilul în ochi și-i mărturisi încet că muzica nu l-a părăsit niciodată. Ea a domnit mereu peste mintea lui. Că până și privind în ochii lui, putea zări întregi concerte, o spirală simfonică de amintiri. În patul acesta rece, în luminile albe ale spitalului și în ferestrele închise era mult prea liniște. Lăcrimând, domnul luă o pauză. Fiul său părea mai mic ca niciodată, stând cu mâinile pe genunchi, ținându-se strâns de fiecare vorbă. Aproape șoptit, bătrânul continuă, rostind încet, dar clar, că nu este pregătit să dispară într-o liniște completă - că trebuie să mai audă o dată muzica. O ultimă dată.

Reduși la tăcere, cei doi încercară să schimbe subiectul, dar fără succes. Cuvintele domnului Grigore încă păreau să răsună încă în încăperea, lăsate să ricoșeze din fiecare suprafață până când întreaga cameră ar fi devenit un haos de litere. Tânărul se ridică de pe scaun și își luă la revedere de la tatăl său, nesigur și stingherit. Ochii amândurora sclipiră cu tristețe, și tot ce se mai putea auzi era sunetul pașilor fiului, părăsind salonul șapte.

Domnul Grigore rămăsese singur din nou. Privind prin camera goală, zări cu surprindere cartea lăsată de fiu pe noptieră. Coperta uzată, cu pielea de pe colțuri tocită, contrasta cu suprafața netedă, lucioasă pe care se afla. Cu un mic geamăt, domnul se întinse după familiara carte și o luă în mâini – era albumul foto. Pagini peste pagini îndesate cu poze colorate, unele neclare, de-a lungul unei vieți întregi. Zâmbind, o deschise cu mare atenție, pentru a nu îndoi filele subțiri pe care se odihneau atât de multe amintiri. Fiecare moment capturat era ca un portal către o lume îndepărtată, o lume pe care o puteai simți, dar n-o puteai atinge. Răsfoind cartea, colegii săi de conservator, pe care nu-i mai văzuse de atâția ani, soția sa, purtând rochia de mireasă, și micul său fiu, suflând de ziua sa în cele trei lumânări de pe tort îi zâmbiră prin hârtie, parcă fericiti să-l vadă și să fie văzuți de el, la rândul lor.

Privirea domnului Grigore se opri asupra unei poze: o scenă luminată bine, plină de scaune și pupitre așezate în semicerc, oglindind parcă sala de concert ca un amfiteatru antic. În marginile sale, perdelele lungi de catifea roșie mângâiau podeaua, ascunzând de public haosul din culisele ticsite cu

muzicienii emoționați, care alergau pe coridoarele înguste în căutarea unor partituri rătăcite sau a unui arcuș nou. Ar fi putut recunoaște scena aceea dintr-o mie – pe ea a avut loc primul său concert ca dirijor. Cu ani în urmă, poza aceea fusese făcută chiar de el, înainte de venirea publicului, pentru a reține pentru totdeauna seara pentru care muncise și luptase atât de mult. Surzând, se întrebă cum de nu ieșise mișcată poza, la cum îi tremurau mâinile de emoții în seara aceea.

Dar dintr-o dată, mâinile începură să-i tremure din nou. O durere spintecătoare îl fulgeră făcându-l să scape cartea, nemaiputând să-și țină ochii deschiși. Cuprins de spaimă, domnul Grigore încercă să strige o asistentă, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Timp de câteva momente, mintea îi fu cuprinsă de o deasă ceață.

La fel de brusc cum a început, durerea dispăru, iar mâinile sale încleștate de marginea patului își găsiră locul sprijinite de brațele unui fotoliu moale, îngust. Confuz, bătrânul își deschise ochii, uimit de priveliștea care i se arătă.

Salonul șapte era departe, departe de încăperea grandioasă în care se afla acum: tavanul înalt, decorat cu un candelabru din care răsăreau mii de luminițe, care se revărsau cu căldură peste numeroasele fotolii, așezate în rânduri, cu fața spre scenă. Pereții ornați cu sculpturi de marmură ascundeau câte o lojă, fiecare având câte o balustradă de lemn închis, mimat de lemnul scenei acoperite de pupitre. Oamenii îmbrăcați frumos începură să-și croiască drumul prin labirintul de scaune, privind fermecați superba sală de concert, aducând cu ei un nor de șoapte și râsete care umplea întreaga încăpere. Pașii și vorbele lor făceau ca întreaga sală să învie într-un dans fără ritm sau sens. Parcă la comandă, muzicienii ieșiră pe rând din culise, însoțiți de fel de fel de instrumente, și își luară locurile pe scena care-i aștepta cu nerăbdare să se încălzească. Forfota oamenilor se mai potoli la auzul instrumentelor, care întocmeau un adevărat colaj sonor de pasaje străine unele de celalalte, inundând sala cu muzică.

Bătrânul era copleșit. Cum ajunsese din nou aici? Cum putea să stea în sala la care a visat toți anii săi din spital? Cum era posibil? Pe scenă era orchestra sa, orchestra cu care lucrase atât de mult, muzicienii pe care îi cunoscuse atât de bine. Încă îi putea recunoaște pe toți – arătau exact ca în noaptea aceea.

Cu o mișcare bruscă, domnul Grigore își întoarse capul către una dintre loje. Dacă miracolul acesta era real, dacă exista măcar o fărâmə de posibilitate ca seara aceea să fie cea care îi schimbase viața cu atâția ani în urmă - atunci în loja aceea ar fi trebuit să fie...

Și chiar erau. O femeie într-o rochie verde, ținând în brațe un băiețel îmbrăcat într-un costum puțin ridicol pentru corpul său micuț. Un zâmbet crescua pe fața bătrânului la vederea tinerei sale soții și a copilului, așteptând nerăbdători să-și vadă iubitul dirijor în concertul pentru care avea mai multe emoții decât putea exprima.

Gândurile domnului Grigore fură întrerupte de stingerea treptată a luminilor și de un ropot de aplauze, care-l făcură să-și îndrepte ochii către scenă. Orchestra tăcu la rândul ei, bucurându-se de

aplauzele publicului. Mai aruncă o privire fugară către loja din dreapta lui, și-și simți stomacul cum se strânge la vederea soției sale care-i arăta cu duioșie fiului lor silueta familiară care tocmai pășise pe scenă. Bărbatul care acum saluta publicul nu era nimeni altul decât un tânăr domn Grigore, cu părul șaten, cu ochii energici și vii. Acesta își luă locul în fața orchestrei, lăsând sala într-o liniște plină de anticipare, atât de diferită de cea din spital. Bătrânul, copleșit încă de situația imposibilă în care se afla, nu se putu hotărî care dintre cei doi domni Grigore din acea sală avea mai multe emoții: cel de pe scenă sau cel pe cale să-l asculte.

Cu prima mișcare din bagheta tânărului, orchestra prinse viață, alungând orice liniște învăluisă vreodată sala, făcându-l pe bătrânul domn să rămână țintuit pe marginea scaunului său, străpuns de sunet. Agățându-se de fiecare notă, absorbind nesătul întreaga simfonie, era hipnotizat de mișcările baghetei, pe care le știa atât de bine.

În sala aceea de concert, prima și ultima dorință a domnului Grigore au devenit una singură și, prin unduirile baghetei sale de dirijor, s-au îndeplinit.

TAINA

Elevă: Ilie Alexandra, cls. a VIII-a B, Școala Gimnazială Nr.1 Loc. Bolintin-Vale, jud. Giurgiu. Prof.

îndrumător: Enache Ana Maria

Motto: Ars longa, vita brevis.

Ciobul de oglindă reflecta chipul încruntat al unui copil așezat lângă un morman de cărți învelite cu o mantie diafană de praf ce strălucea cufundată în valuri de lumina. Își privea indignat trăsăturile considerate de el disproporționate, trecându-și degetele lunguiețe printre onduleurile arămii care acopereau două urechi crescute spre spatele capului. Hainele soioase înveleau trupul sfrijit al băiatului ce-și făcea veacul într-un ungher al odăii, singura sa alinare venind din partea cărților ce-l așteptau zi de zi pentru a-și trece palmele străbătute de bătători stacojii peste ilustrațiile șterse de trecerea timpului, peste literele îngroșate pe care nu le putea înțelege. Mirosul greoi și unic desprins dintre filele înțesate de praf plutea în aer ca un nor invizibil, dominând fiecare colț al camerei. Filip, tânărul fascinat de tărâmul cărților neînțelese, adora acea aromă atât de tare încât îi era greu să lase aerul curat să pătrundă, deschizând ferestrele șubrede la ordinele unchiului său alături de care trăia în căsuța dărăpănată. Unchiul își petrecea majoritatea timpului prin birturi, venind târziu în noapte învins de alcoolul ce punea stăpânire pe trupul și raținea sa, pe când Filip își făcea prieteni invizibili care se descompuneau în pulbere, preferând să se mistuie printre "cuferele" de povești încuiate cu cheia neștiinței. Într-o seara toridă de vară, răpus de oboseală, băiatul a adormit ținând în mână o carte ce epata printr-o copertă solidă din piele, pipăind cu degetele sale osoase figura gravată pe aceasta care

înfățișa un bărbat pirpiriu cu frunte largă și barbă aspră. Nu știa cine este sau care este motivul apariției sale pe învelișul cărții, însă era convins de faptul că ar fi prima scriere citită dacă ar cunoaște slova. Orele au trecut cu încetinitorul, dar, în cele din urmă, primele gene de soare au fost zugrăvite pe peretele decojit aflat în fața lui Filip. Măinile sale amortite atârnavă cu nonșalanță pe lângă corpul încovoiat când, dintr-o dată, degetele au tresărit nemaisimțind textura aspră a cărții. Ochii săi mari cufundați în orbite s-au deschis vlăguiți, observând un trup încețoșat ce se contura în semiîntunericul odăii, stând pe o lădiță, cu mâinile noduroase împreunate peste genunchii apropiați, continuați cu picioare zvelte. Gâtul său prelung susținea un cap care nu respecta proporțiile normale, având fruntea mult mai mare față de bărbie și de gură. Cei doi au rămas nemișcați, privindu-se timp de câteva minute până ce Filip a îndrăznit să întrebe cu cine are "onoarea" la o oră așa matinală. Musafirul s-a frichinit stânjenit pe lădița din lemn, și-a dres glasul, oferindu-i băiatului un răspuns concis: "Eu sunt cheia". Nedumerit, Filip îl întreabă cu toleranță: "Cheia către ce?". Musafirul a izbucnit într-un râs nestăpânit, dezvelind o dantură ciobită și totodată trezind în sufletul băiatului un sentiment puternic de dezgust. "Eu, dragul meu, sunt cheia către tărâmul nemărginit al cărților. Ai dorit să-mi cunoști povestea și iată! Sunt aici pentru a-ți dezvălui fiecare taină a vieții mele".

Gândul lui Filip a zburat de îndată la cartea pe a cărei copertă era gravat întocmai chipul persoanei din fața ochilor săi. Era cel mai semnificativ moment din viața tânărului ce a avut neșansa de a se naște într-o familie lipsită de posibilitatea de a-i oferi educația pe care orice om o merită. Fiecare zi, începând din acel moment, și-a petrecut-o alături de personajul misterios atașat în permanență de o pipă stinsă ce se descria pe sine ca fiind ultimul romantic. Alexander, bărbatul cu frunte largă și barbă aspră îi povestea în fiecare zi noului său prieten câte un capitol din viața sa, respectând toate detaliile regăsite în carte cu ajutorul cărora reușea să-i prezinte gazdei o imagine cât mai amplă legată de viața întesată de peripeții a acestuia. Era fascinant cum un personaj desprins dintre filele unei cărți apare dintr-o dată, începând să reliefeze orice scenă trăită în "cufărul" din odaia prăfuită unde Filip obișnuia să-și plimbe ochii peste ilustrațiile lipsite de înțeles. Se cerneau primele zile ale toamnei. Cei doi stăteau întinși pe spate privind tavanul cârpit al odăii fără a-și spune vreun cuvânt când musafirul s-a ridicat brusc în picioare, adunând toate cărțile pentru a le aranja pe podea, apoi a început să scrie pe suprafața prăfuită a fiecărei coperti toate literele alfabetului ce, treptat, au devenit simboluri cu care Filip s-a familiarizat, reușind astfel să descifreze pasaje întregi de fraze ticsite. În acea zi au citit împreună în penumbra încăperii până ce un val de somnolență i-a acaparat întrutotul, închizându-le ochii în care se citea osteneala dobândită în urma unei perioade încărcată de lectură. Timpul a trecut, iar razele astrului de chihlimbar și-au făcut apariția, scaldând odaia cu lumina dulce a răsăritului. Cărțile erau tot înșirate, lădița neclintită, lampa cu gaz peste aceasta, iar Filip dormea ca un prunc, afișând pe chipul liniștit un zâmbet angelic. Când s-a deșteptat, dominat de un spirit optimist toate speranțele au pălit, transformând surâsul jovial într-o pulbere dezamăgitoare. Alexander dispăruse. Dar unde putea fi persoana ce a făcut posibile toate dorințele tănuite? Exista o singură cale de a afla adevărul. Filip s-a repezit cu vehemență spre cartea pe coperta căreia era ilustrat chipul omului ce, cu toate că nu aparținea realității, a reușit să preschimbe banalul în fabulos. Ochii îngropați în orbite urmăreau literele îngroșate odată cu degetul pătat în creștet de cerneală fumurie până când ultimul paragraf se înfățișa precum un vifor tumultos de cele mai profunde sentimente ale sufletului omenesc.

Finalul marcant al cărții prezenta sfârșitul cutremurător al bărbatului cu frunte largă și barbă aspră ce a pierit întocmai unui veritabil erou. Șiroaie de lacrimi fierbinți urmăreau conturul bărbiei lui Filip ale cărui mâini tremurânde țineau aproape de suflet prima și cea mai importantă scriere din întreaga sa existență.

Mașina timpului

Geampalia Yasmina
Clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu”
Slatina, jud. Olt
Prof. Cristescu Mihaela
Secțiunea III

Sunt un copil a cărui minte înregistrează totul, în amănunt. Când și cum, e greu de precizat. Nu știu și nu-mi pasă, fiindcă străzile și blocurile sunt un labirint în care mă ascund și apar; desenez castele pe trotuar și ploaia le șterge; sunt aici și acolo; nu am vreme de pierdut cu oamenii mari care se împiedică în dorința lor de a-și explica logic totul...Cum ar spune profa de română – un elev cu prea multă imaginație!

În realitate sunt o fată plinuță, absolut normală, pe alocuri chiar banală, care are două metode de a scăpa din orice situație neplăcută. Cea dintâi este să mă prefac că tot ce se întâmplă într-un anumit moment nu există, este doar un fel de vis, iar realitatea e alta și anume așa cum vreau eu să fie. Cam complicat, nu? Poate, însă de multe ori reușești, măcar pentru o secundă, să ieși din încurcătură. Altă metodă ar fi se evadezi din prezent cu ajutorul „mașinii timpului”, un aparat extraordinar, de forma unei biciclete. Ei bine, un exemplar al acestei minunate invenții poate fi admirat oricând, fiind fixat chiar în camera mea! Cine-l vede zice că este o modestă bicicletă- fitness (și chiar asta este), numai eu singură știu ce forțe secrete există în componentele ei. Nu este chiar ultimul tip și nici atât de perfecționată cum am văzut eu într-un film, dar îmi fac treaba cu ea, pentru că nu m-am dus niciodată cu imaginația în ere prea îndepărtate. Pe mine mă interesează, în primul rând, toate faptele și întâmplările legate de istoria românilor și a strămoșilor acestora.

Prezentul îl trăiesc în fiecare zi și nu am nevoie de niciun obiect miraculos ca să-l străbat, fiindcă el curge nestăvilat ca un râu involburat. Viitorul... nu mă tentează să- l descifrez prea

repede, dar trecutul...Cu ajutorul acestui vehicul ciudat pot să cunosc și să înțeleg cele mai importante evenimente ale trecutului. Numai din cărți și de pe internet nu poți să ți le explici pe toate, căci multe lucruri au rămas mistere.

Cum spuneam, eu am găsit sistemul de a completa datele și informațiile care-mi lipsesc. Și nu numai în domeniul istoriei, ci și în alte domenii...Mă sui pe „mașina timpului” și dau din pedale.

Acum trei luni m-am trezit pe o pajiște cu buruieni încremenite– n nemișcare; se auzea doar murmurul unei ape, liniștit ca o respirație a pământului. Am început să alerg. Nu mai știu cât am ținut-o tot într-o fugă, când am dat peste o potecă ce ducea în inima unei păduri. Înaintam și copacii , în urma mea, dispăreau în întuneric de parcă s-ar fi surpat în adâncuri. După câțva timp, peisajul s-a schimbat: pomii s-au rărit, tufișurile erau mici și întunecate, iar poteca șerpuia printre stânci golașe și ascuțite. Intrasem în regiunea peșterilor. Curând, cărarea a fost înconjurată de munți de piatră, măcinați de vreme și de ploi. După ce am trecut de un grup de stânci abrupte și înalte, m-am pomenit față în față cu un om despre care n-ai fi putut spune că era un model de frumusețe! Avea o frunte îngustă, maxilarul de jos foarte dezvoltat, iar barba, părul și mustățile îi creșteau în dezordine. Corpul îi era acoperit, în parte, de o blană de urs, iar la brâu îi atârna un fel de toporișcă cu lamă de piatră. M-am lămurit repede care era situația cu omul din Neandertal (căci el era) și am găsit de cuviință să mă retrag cât mai neobservată. Dar piciorul mi-a alunecat pe o piatră care s-a rostogolit, și omul primitiv, întorcând capul, m-a zărit numaidecât.

Ca să fug înapoi pe unde venisem era imposibil: omul cavernelor m-ar fi ajuns din câțiva pași! M-am apropiat de el cu inima cât un purice...Spre surprinderea mea, acesta începu să vorbească în dulcele grai românesc despre firea lui blândă (nu ar fi făcut rău nici unei muște), despre cum își petrece timpul zgâriind pe zidurile peșterilor figuri de mamuți și multe alte animale preistorice, bineînțeles atunci când nu vânează. Chiar mi-a părut rău când m-am întors în camera mea...

Dar, alaltăieri, mărturisesc, am folosit bicicleta în scopuri mai puțin istorice...Nu știu cum s-a întâmplat, dar i-am spart stiloul Claudiei, colegei mele de bancă. Pur și simplu ne zbenguiam prin clasă (deși diriga tocmai ne ținuse morală la dirigenție despre cum să NU ne comportăm) și i-am trântit penarul. O floare de cerneală a apărut pe materialul roz- prăfuit al acestuia...Am regretat din suflet, și atunci, și acum, nenorocirea întâmplată, dar nu mai era nimic

de făcut ! Când s-a sunat, ne-am risipit pe la băncile noastre, ca vrăbiile când arunci în mijlocul lor cu o piatră. Claudia privea tristă, cu lacrimi arestate la coada ochilor, la penarul plin de cerneală, iar eu...tăceam. Mai mult, ca s-o scurtez, am încercat să scap de consecințe evadând din prezent! Am încălecat pe bicicleta din camera mea și i-am dat bătaie. A fost minunat...Din păcate, călătoria asta prin timp nu ține prea mult. În cele din urmă ești nevoit să aterizezi din nou în prezent și atunci o iei de la capăt cu toate necazurile.

După câteva călătorii prin Grecia antică, unde am dat mâna cu Hercule, după ce am avut norocul să-l întâlnesc chiar pe marele Decebal, îngrijorat că Imperiul Roman devenea din ce în ce mai amenințător, mi-am dat seama că „mașina timpului” nu poate fi o soluție salvatoare în orice situație! Cel mai dureros lucru este că persoanele pe care le întâlnești în trecut trec pe lângă tine de parcă nici nu te-ar vedea. Sau dacă îi întrebi ceva – cum l-am întrebat eu pe Vlad Țepeș-te privesc cu un aer absent, surâd jenați ca și cum tu ai fi făcut o indiscreție și caută să plece cât mai repede. Am realizat că, pentru ei, pentru oamenii altor epoci, noi, cei veniți din prezent, călare pe mașini ale timpului sau prin orice alt mijloc oferit de imaginația fiecăruia, nu existăm!

Am ajuns la concluzia că, în loc să caut tot felul de porțițe de scăpare, mai bine mă duc singură la Claudia și-mi mărturisesc păcatul. Ce-o să se întâmple? O să- mi taie capul? O să înțeleagă că nu sunt o fire prea spontană și că am avut nevoie de un timp de gândire pentru a găsi soluția cea mai bună! Dar mai trebuia să-l înfrunt pe tata!!!

Când a fost pus la curent cu această întâmplare, tata a tăcut suspect. A fost cel mai greu moment din viața mea de până acum...Nu m-a certat, doar s-a uitat lung la mine, apoi a început să se scotocească în portofel. Aș fi preferat să strige la mine sau să mă pedepsească, dar să zică ceva!

Pe tata însă îl frământa altă problemă. De acord, se-ntâmplă să se mai spargă câte ceva. Așa este viața! Dar de ce trebuia să fiu tocmai eu acolo?!? Potrivit tatei, deștept nu este doar cel care are memoria cea mai bună, cel care are doar note de zece sau cel care găsește răspunsul cel mai potrivit la o întrebare, ci acela care este capabil să se ferească de încurcături. E un fel de al șaselea simț. Eu, probabil, nu m-am născut cu el, dar tata speră să-l capăt cât mai curând posibil.

Chiar dacă simțul meu de răspundere a funcționat cu întârziere, Claudia m-a iertat. Nici măcar nu a avut pretenția să- i plătesc stiloul. I-ar fi plăcut să fiu mai grăbită în privința asta, dar mai bine mai târziu decât niciodată! De banii tatei am mâncat câte o prăjitură și am băut un suc la cofetăria din colț.

Acum am intrat în rolul de „fată cuminte”. Mașina timpului stă nemișcată lângă patul meu. I-am pus în mișcare, cu mâna, una dintre pedale și roțile au început să se învârtască lent, ca după o muzică pe care doar eu o aud...Apoi, m-am suit în șa și am început să pedalez. La început mai încet, apoi din ce în ce mai repede...Pe nesimțite am început să mă mișc în timp. După- amiaza de adineauri a început să curgă ca un film rulat de- a- ndoaselea...Iată discuția cu tata...iată joaca cu colegii...iată sala de clasă...Retrăiesc toate aceste momente și le schimb după placul meu...Stau cuminte în bancă și repet lecția la fizică, Claudia îmi împrumută stiloul ei să scriu la lucrare, tata se declară mândru de mine!

Nu știi niciodată dacă visez sau dacă într-adevăr călătoresc pe mașina timpului. Si nici n-am să încerc să aflu, deocamdată...E mai bine așa!

DIN DRAG DE COPILĂRIE PRIN TIMP

ELEV: COSTE TEODORA

CLASA A VII-A

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PIETROASA, JUD. BIHOR

PROF. COORD. COSTE ESTERA-MARIA

SECȚIUNEA A II-A – PROZĂ SCURTĂ

Timpul ne învață că istoria este un mare învățător, așa că și eu, o elevă de clasa a VII-a, îi acord credit pentru a afla cine sunt, cine au fost înaintașii mei și ce rost am pe această lume, reîntorcându-mă în trecut prin intermediul celor ce au mai rămas de odinioară în „lumea cu dor” a satului Cociuba Mică, „unde m-am trezit și eu”, în comuna de la poalele Apusenilor, Pietroasa, din binecuvântata Depresiune a Beiușului, sat scăldat de apele răcoroase și cristaline ale Crișului Pietros.

Istoria poate fi reprezentată ca o poveste despre prezentul oamenilor care au trăit în trecut, însă nu una cu zmei, zâne, păduri fermecate sau obiecte magice, adică nu se bazează pe imaginație, ci este o relatare a aventurii umanității făcută după criteriul adevărului.

Îmi iubesc copilăria, deoarece ea mi-a lăsat doar amintiri frumoase, cele pe care odinioară le consideram rele, acum sunt frumoase. Mă văd nevoită acum să mă opresc din zburdălnicia clipei, a vârstei jocului și să îmi pun, poate pentru prima dată în viață, niște întrebări serioase cu privire la ce reprezintă pentru mine această etapă ireversibilă din viața mea.

Am înțeles că fiecare aniversare este sărbătoare înainte de toate și apoi o oprire în loc pentru a cântări drumul pe care l-ai parcurs de la precedenta aniversare. Am trecut prin treisprezece veri și, pot să afirm că, la fel cum o pădure nu se cântărește prin uscăturile ei, ci prin ceea ce are verde și plin de speranță, așa și copilăria mea nu se cântărește numai prin cele rele, ci și, sau mai ales, prin cele bune și frumoase. Toată copilăria unui om este ca o minireprezentare a raiului, pe toate le vezi bune când ești copil și toți oamenii sunt buni. Nu degeaba se spune și în Sf. Scriptură „să fiți la răutate ca pruncii”, adică să nu ții mânie, să ierți repede, acel „nu mai vorbesc cu tine niciodată” trece în secunda următoare sau, în cel mai rău caz, într-o zi.

Copilăria mea a fost una minunată, m-am schimbat destul de mult în acești ani; de când eram mică-mică, 2 ani, am mers la grădiniță, mă comportam foarte bine și frumos, de cele mai multe ori, îi iubeam pe toți și aveam un vocabular ales, atent cultivat de mama mea. Acum înțeleg deslușit multe lucruri, nu mă mai supără poznele mele azi, căci am învățat o lecție importantă din ele și anume: să fii eu însămi în orice situație, să țin capul sus, să nu îmi fie rușine de mine și cu mine, să am grijă de onoarea mea și să am suficientă stimă de sine să nu fac ceva ce ar contraveni valorilor mele „de dragul” cuiva.

Faptul că am crescut la țară și că am avut un spațiu nelimitat de mișcare și petrecere a timpului, este o binecuvântare, chiar mă duce cu gândul la cuvintele poetului Lucian Blaga că veșnicia s-a născut la sat. Este impresia pe care o ai în zilele nesfârșite de vară, în care posibilitățile sunt mai mult decât ofertante, soarele îți surâde mai mult decât generos, parfumurile infinite și sunetele care îți gâdilă auzul atât ziua, cât și noaptea, tovărășiile bune și munca în familie îți dau aripi să ajungi în Rai și te lasă apoi cu dor în inimă să ajungi iar acolo. Iernile cochete fabricate special pentru copii încununează aceste trăiri și sentimente, iar apoteoza unui an în viața copilului este reprezentată de praznicul Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și de toate celelalte sărbători ale Babei Iarna. Ce amintiri la colindat, an de an, în familie, prin sat... mirosuri, frânturi, imagini, chipuri, gusturi, jocuri, pozne, biserica, toate au contribuit la această imagine complexă a copilăriei mele. Aș mai adăuga aici educația primită acasă și responsabilitățile avute în gospodărie de fiecare dintre noi, care indubitabil te formează. Consider

că munca fizică, ajutorul oferit familiei, aportul meu m-au ajutat să văd altfel lucrurile, să apreciez ce am, să am satisfacția muncii depuse și rezultatelor muncii, mult mai bine și mai devreme decât alți copii lăsați hai-hui sau în mirajul device-urilor și lumii amețitoare propuse de acestea. Ispita aceasta s-a încuibat și în mine, dar, cu ajutor, am canalizat-o în direcția formării mele, prin cântarea în biserică, lecții de pian, contribuind astfel, alături de nenumăratele cărți citite la o cultură generală generoasă și, nădăjduiesc, la o formare armonioasă care să mă ajute să răzbat prin lumea celor mari.

Așadar, nostalgia este parte din mine acum, păstrând pe retină satul de la poalele muntelui unde m-am ivit, pădurile – locul preferat de explorat, muntele – pentru drumeții, căci iubeam flora și fauna montană, crișul – cu locurile de pescuit și scăldat, spațiile întinse – pentru hoinărit cu bicicletele, nu aveam niciodată zile de irosit. Casa cu ograda, livada, stupina și familia îmi fac sufletul să vibreze, „să tresalte” ca pentru Nică și mă fac „să nu mă dau dusă” nici eu de aici, cel puțin nu încă, căci am planuri mărețe de viitor...

Copilăria este cel mai frumos și mai senin parcurs al vieții unui om și nu voi putea renunța vreodată la a mea, cu bune și rele este a mea și trebuie să o depozitez bine, căci nu e deloc un moment caduc, fără ea nu aș mai ști drumul spre Rai.

Am citit undeva că oamenii care uită trecutul sunt condamnați să îl repete. Copilăria reprezintă de fapt prezentul țesut cu fir de aur pe ghergheful istoriei lumii, pânză ce așteaptă să fie continuată de noi, precum pânza Penelopei; să țesem binele, frumusețea, bunătatea, credința, încredințarea într-un viitor luminos al nostru trăit pe oceanul înviforat al lumii de azi, de mâine.

Copilăria mea m-a transformat în cine sunt azi și mă va modela în decursul vieții, pot să conchid că datorită ei iubesc cine am fost, cine sunt și sper cine voi fi.

Să fim mereu copii

Constantin Mioara Alexandra
Scoala Gimnazială Vitănești
Clasa a VIII a
Jud. Teleorman
Prof. Gongone Aura
Secțiunea a III A

Copilăria este cel mai frumos lucru care se poate petrece în viața unui copil, în momentul în care ai făcut primii pași, ai pășit în lumea copilăriei. O lume în care totul este roz, magia jocurilor și a distracției plutește în aer, dând farmec clipelelor frumoase și făcând copiii fericiți.

Fiind copil am avut parte de o copilărie la fel de frumoasă, și încă am în continuare. Îmi amintesc de clipele frumoase de pe vremuri când tehnologia nu avansase atât de mult, eram cu toții fericiți, nu că n-am fi și acum, doar că înainte era mai frumos, aveam timpul necesar pentru a ne juca, a face activități și alte lucruri interesante care ne satisfăceau. Îmi aduc aminte că în copilăria mea, eu îmi petreceam timpul mai mult la bunica, părinții mei mereu mă lăsau la dumneaei în vacanța de vară, sau uneori erau momente în care ei se duceau la serviciu, și eu aveam această dorință, de a merge întodeauna la bunica.

Acolo mă întâlneam cu verișorul meu mai mare, îmi plăcea să mă joc cu el, întodeauna mă făcea să râd și să mă simt bine, era cel mai bun prieten al meu, era și complicele cu care făceam pozne. Îmi aduc aminte că în zilele de vară, bunica puneă făină într-o copaie de lemn, încălzea apă pe plita de la sobă și pregătea aluatul pentru a face o pâine de casă, bună și rumenită în cuptorul de pământ. O frământa cu atâta dragoste și iubire de parcă atunci când o mâncai, simțeați afecțiune și gustul din ograda bunicii de la țară. După ce ne ospătam, mergeam în grădină pentru a uda legumele și a face curat în livada cu pruni, vișini și caiși. Țin minte că odată cu verișorul meu aveam poftă să mâncăm niște zmeură, noi nu aveam zmeură în grădina bunicii, dar vecina noastră avea, chiar foarte multă, de obicei dânsa făcea dulceață și compot din acea zmeură, era preferata ei, și noi în acel moment ne-am gândit să luăm puțină zmeura de la ea, pentru a ne potoli pofta; în sinea noastră noi am crezut că nu se poate supăra, asta până când am sărit gardul și ne-a

prins furând zmeură, și totodată după ce am făcut acest lucru, în momentul în care am sărit, i-am rupt și florile.

Dânsa s-a înfuriat foarte tare și a început să alerge cu mătura după noi, vreau să spun că atunci când am ajuns la bunica eram învineții din cap până în picioare, dar noi nu ne supărasem, dimpotrivă eram fericiți și râdeam de pozna pe care am făcut-o.

Ehee...și din acel moment mi-am dat seama cum acest simț de spirit și de joacă n-o să-l uit niciodată, deoarece copilăria făcea parte din mine, avansase foarte mult și spun asta pentru că modelase copilul din mine. În fiecare seară ieșeam cu copiii de la mine din sat, ne plimbam cu bicicleta, jucam șotronul, leapșa și alte jocuri foarte frumoase. Mâncam semințe de dovleac, porumb copt și negrese făcute de bunica. Eram foarte fericiți, nu ne trebuia nimic și nici nu duceam lipsă de nimic. Așa am crescut cu toții. Când eram mai mică copilăria avea un alt farmec, avea ceva mult mai special, ceva valoros, care m-a făcut să-i dobândesc roadele, învațăturile și libertatea de orice ocupație, de îngrijorări sau chiar de gălăgia dezastruoasă care se ascundea după liniștea oglinzii, reflectând în fiecare zi semne de alertă, îngrijorătoare, precum că „copilăria nu mai are mult timp la dispoziție, și că trebuie trăită cât mai repede, știam că la un moment dat o să treacă puțin cu puțin, și atunci mi-am dat seama că semnele de alertă sunt pentru mine, pentru că încetul cu încetul mă lăsasem de aceste „copilării” deoarece m-am maturizat, am devenit o adolescentă grijulie și preocupată ce începuse să facă pe zi ce trece parte din programul meu și din mine.

Mi-am dat seama de asta foarte tarziu, așa că am început să cercetez, să caut cât mai multe informații, să fac experimente și să ajung până la urma la sursă, adică adevărul pur despre copilărie.

Eram ca un cercetător de știință nebun, nu știam ce să mai fac, gândurile și insomniile m-au dat peste cap. Asta până când într-o zi am ieșit afară să mă plimb prin parc, am văzut niște copii care se dădeau în leagăn și pe topogan, alți jucau fotbal, iar cei mai mici făceau castele de nisip. Pe loc am căzut într-o transă, totul în jurul meu ânghețase și era întuneric. Auzeam voci și plânsete care-mi tulburau mintea, era o fată pe nume „Copilăria”. În suspine începuse să-mi spună că am părăsit-o, că am aruncat toate amintirile frumoase la gunoi, chiar și pe acelea din curtea bunicii pe care am spus că nu le voi uita niciodată. Atunci mi-am dat seama că cercetările

mele au luat sfârșit. Copilăria nu era doar un portal în care intri și pășești în lumea copiilor, ea este chiar și o prietenă a noastră interioară care a fost lângă noi din momentul în care ne-am născut. Mi-am spus că am făcut cea mai mare greșeală pe care aș putea să o fac, am lăsat viața să mă controleze și din cauza aceasta mi-am lăsat prietena fără să-mi dau seama că cel puțin există. Ea este cea mai bună

prietena a mea, și spun asta, pentru că împreună cu ea am învățat să fac castele de nisip, să mă joc de-a gătitul cu frunze din copaci și multe alte lucruri care m-a pregătit pentru viața de adult, prin diverse jocuri copilărești.

Am fost milionară, lucram la bancă, am fost bucătar, îmi plăcea foarte mult să gătesc, am fost vânzătoare, omenilor le plăcea să vină la mine la magazin și să cumpere ce le poftea inima și asta chiar îi făcea fericiți, am fost polițistă, îmi plăcea să-mi apăr prietenii și să țin cu dreptatea.

Poate că sună aiurea, deoarece într-o viață plină de oameni nu poți să faci aceste meserii dintr-o dată, dar dacă ești copil și crezi în puterile și în imaginația ta poți face orice este posibil indiferent cât ar fi de greu, datorită imaginației. Ea m-a învățat toate aceste lucruri, „Copilăria” m-a împins de la spate dându-mi aripi să zbor cât mai sus. Mi-aș fi dorit să o văd ca pe o ființă omenească și s-o rog să mă ierte, să-i văd chipul frumos și fermecător care strălucește în apus de soare, ochii ca două stele pierdute printre galaxie și zâmbetul ei dulce și drăgăstos, așa mi-o imaginez. Să o am lângă mine, să o privesc cum îmbătrânește alături de mine îndrumându-mă ce este bine și ce este rău, m-ar face fericită la infinit. Cu toate că știu că asta nu se poate dar eu tot o simt ca pe o adiere de vânt care se joacă în părul meu de fiecare dată când bate vântul. Mângâindu-mă pe față atunci când am momente grele și ridicându-mi capul, briza vântului ei îmi șoptește la ureche îndemnul și motivațiile pe care mi-le împărtășește să nu mai fiu supărată. Ea este liniștea mea, muzica care-mi cântă noaptea la geam cântece de adormit copii, adormindu-mă ca pe un prunc nou-născut.

Copilăria a început să facă din nou parte din viața mea, ea m-a iertat, iar eu i-am jurat să n-o mai părăsesc niciodată indiferent de ce s-ar întâmpla. Orice ar interveni în viața noastră nu trebuie să uităm că suntem copii chiar dacă devenim adolescenți sau chiar și adulți, copilăria va fi mereu în interiorul nostru pentru că ea ne-a format amintirile și tot ce înseamnă să fi copil. Ea

este prietena de care avem nevoie să fie lângă noi și sunt sigură că fiecare a avut o astfel de prietenă de nădejde.

Magia din inima naturii

Nume: Ban Andreea-Ioana

Clasa: a VIII-a

Școala de proveniență: Școala Gimnazială „DACIA”

Județ: Bihor

Localitate: Oradea

Profesor îndrumător: Sala Loredana

Secțiunea: a III-a

Vizitele la bunici erau mereu interesante și se terminau cu noi cicatrici adăugate la colecția vastă pe care o dețineam.

Unul dintre lucrurile care îmi ghidează pașii întotdeauna spre micuța casă rurală construită pe fundație de piatră cu grinzi de lemn și pereți din cărămidă scorogită de trecerea timpului -ascunsă în inima munților- este slujba bunicii Harriet. Mulți ar spune că slujba ei nu are nimic aparte sau atrăgător, căci era o vindecătoare de la țară, izolată de restul comunității. Dar bunica mea nu era doar o vindecătoare, ci și o vrăjitoare tenace, care își folosea magia pentru a-i vindeca pe muribunzi și bolnavi. Sau cel puțin asta crezusem o perioadă lungă de timp pe când mă luase sub aripa sa pentru a mă învăța tot ce era de știut despre ierburi și leacuri. Dar dacă m-ai întreba -chiar și acum - despre bunica Harriet, ți-aș spune -fără tragere de inimă- că este una dintre vrăjitoarele născute în veșnica Pădure a Frasinilor, trăgându-și magia din pământurile ei sacre și înșesate de creaturi ale pădurii, jurând să le apere până când va veni ziua în care pădurea -împreună cu locuitorii ei- îi vor revendica sufletul, cinstindu-l pentru truda depusă de-a lungul vieții.

Despre bunicul nu erau atât de multe de spus. Nu semăna nici cu un Goblin, nici cu un Trol și nici pe departe cu un faun, deși când fusesem mică îmi mijisem atât de des ochii la picioarele lui pentru a încerca să zăresc copitele ascunse sub un fel de vrajă de camuflare, încât bunica a crezut că aveam conjunctivită. Dar dacă ar fi să ghicesc, aș spune că este un Kobold ce s-a îndrăgostit de femeia care a pășit pentru prima dată dincolo de pragul ușii casei sale -abandonată în adâncul munților- și care i-a arătat milă -mai exact bunica Harriet.

Pășeam cu atenție pe dalele de piatră frumos înșiruite pentru a forma o potecă ce era mărginită -de ambele părți- de răsadurile bunicii cu plante medicinale, legume, fructe și flori, fiecare având locul ei în

acea încurcătură de frunze și boboci, lujeri și plante viu colorate. Vechea ușă de lemn m-a întâmpinat, iar odată ce am deschis-o, mii de miresme mi-au atacat simțurile, parcă luptându-se pentru a decide care va fi prima ce îmi va încânta simțul olfactiv și va rămâne în memoria mea, amintindu-mi de vizită și de cicatricea pe care aveam să o capăt în mod inevitabil.

Scorțișoara a câștigat căci bunica prepara plăcinta ei delicioasă cu mere și scorțișoară de care eram îndrăgostită, așa că bucătăria a fost locul spre care am țâșnit într-un suflet.

-Bună și ție, domnișoară neobrăzată! mi-a reproșat ea când am atacat micul platou pe care feliile fuseseră aranjate sub formă de piramidă.

-Bună și ție bunico! i-am răspuns cu gura plină de mere aburinde și blat crocant.

-Să nu îndrăznești să și vorbești cu gura plină după ce că ai dat iama în plăcinta mea!

Am început să râd când un prosop dantelat mi-a oprit încercarea de a mai lua o felie. Mi-am strâns bunica în brațe, iar după ce am vorbit verzi și uscate, m-a rugat să o ajut la culesul plantelor medicinale ce își aveau lăcașul într-o mică vale ce prinsese viață imediat după secarea râului care săpase în munte, erodând piatra și formând un loc de-a dreptul fascinant și plin de viață în care -după poveștile bunicii, spuse târziu în noapte sub cerul înstelat- își avuseseră sălaș câteva Nixe de râu ce atrăseseră toți drumeții curioși în adâncurile apelor întunecate de unde nu mai ieșiseră decât cei norocoși.

De fiecare dată când mă plânseam în copilărie de călătoria lungă până în vale și îi reproșasem bunicii că acele plante amărâte nu meritau toată osteneala, ea îmi muștra îndrăzneala de a numi unicele leacuri ale naturii amărâte și cea de a considera că drumul era de pomană. Când îi sugerasem să mutăm plantele sau să cultivăm unele noi în grădina de acasă doar plesăise din limbă, numindu-mă copilă depravată și bolborosind întreg drumul despre cum plantele nu trebuie mutate din locul de odihnă pe care îl aleseseră deja și despre cum doar ele aleg unde vor crește, nu o copilă lipsită de răbdarea cu care se cuvine să tratezi flora ce își oferă proprietățile medicinale.

Parcurgând și acum același drum cu bunica de-a dreapta mea, priveam felul în care brazii uriași și verzi străjuiau tainele gigantilor adormiți ce le permisese să își întindă rădăcinile și să îi acopere precum o pătură țepoasă. Parcă întreaga natură făcuse pact cu munții solitari, acompaniindu-le Adormirea eternă într-un mod solemn. Cărăruia mică și întortocheată pe care o urmam întotdeauna ne-a călăuzit pașii pe lângă mici pâraie ce șerpuiau printre copaci și bolovani, mereu în paralel cu cărarea. Tufele de afine și zmeură mărgineau și ele poteca, îmbiindu-te cu fructele lor dulci și zemoase, dar care în această perioadă de primăvară timpurie îți ofereau doar promisiunea deșartă a belșugului ce va să vină odată cu luna lui Gustar. Nici trunchiurile ce pierduseră lupta cu rafalele puternice ale vântului nu lipseau, mușchiul verde acoperindu-i cu grijă și jelind pierderea unui frate.

Și când te gândești că toate aceste secrete ale naturii ne înconjoară mereu, dar noi, în graba noastră și în lipsa de respect uităm să mulțumim legumelor și fructelor că ne sunt hrană, plantelor medicinale că ne sunt leac, sălciilor că ne sunt loc de tihnă și pomilor cu rod că ne oferă ale lor podoabe.

Am zâmbit în sinea mea la gândul că toate călătoriile făcute în inima naturii alături de bunica Harriet mă făcuseră să înțeleg că magia adevărată nu provenea din păduri misterioase, păzite de creaturi mitologice și ascunse celor ce nu își doreau să creadă, ci din frumusețea întregii naturi ce ne înconjura, iar pentru această „magie” întreaga floră și faună merita întreg respectul și osteneala mea.

Valea era singura în care nu creșteau brazii, ci flori cu petale delicate și ierburi ce în ochii unui necunosător ar fi părut simple buruieni, dar nu și în cei ai unui vindecător ce le folosea zilnic pentru alifii și tincturi. Bunica spusese cândva că vracii și vindecătorii nu sunt nimic altceva decât simpli slujitori ai naturii ce doar prelucrează proprietățile pe care ierburile le conservă atât de bine.

Am luat unul dintre coșurile de nuiele împletite pe care le aduseserăm cu noi și m-am aventurat spre liziera copacilor, unde brazii începeau să vegheze din nou, cu prudență, asupra pruncilor de zână despre care îmi povestise bunica, cei ce apăreau pe lume odată cu deschiderea bobocilor de primăvară.

Un chicot fantomatic m-a făcut să îmi ciulesc urechile, dacă nu s-ar fi repeta aș fi putut să îl confund cu șuieratul lin al vântului ce mângâia cu blândețe crestele înalte. Mi-am ațintit privirea înainte, spre trunchiurile înghesuite, parcă formând o cortină ce ascundea punerea în scenă a unui spectacol și pe actorii ei ce așteptau cu sufletul la gură să își joace rolul, de privirile curioase ale spectatorilor entuziaști. Chicotul s-a auzit din nou, de dată aceasta fiind mai mult o chemare șoptită spre necunoscut. M-am uitat la bunica Harriet care admira o superbă floare de colț, cu petalele ei ascuțite ce aminteau de diamantele bolții cerești. Cum nu eram supravegheată mi-am încălțat pantofii și am depășit marginea estică a văii, lăsându-mi pașii ghidați de sunetul vocii misterioase, în inima faunei montane.

Trecând printre crengi și ocolind bolovani am dat cu privirea de un mic sanctuar. Un ochi de apă își lăsa întinderea atinsă de razele firave de soare ce reușeau să se strecoare printre coroanele de rășinoase, precum niște linii tremurânde pictate de o mână nesigură.

O groază paralizantă m-a cuprins la vederea unor siluete înveșmântate în mătăsurii albe ce se scaldau în apele limpezi mângâiate de soare, dar acele siluete nu erau nicidecum umane.

De la distanța potrivită ar fi părut simple femei, doar o privire cunoscătoare reușind să observe și să pună la îndoială frumusețea lor inumană, cu trăsăturile ascuțite și pielea palidă ce contrasta cu pletele lor întunecate precum pana corbului prin care aveau prinse cununi de flori și buruieni.

Ielele își făcuseră apariția în miezul zilei, spirite întrupate ale naturii ce cutreierau Pământul doar pe timp de lună plină odată cu ora vrăjitoarelor erau acum în fața ochilor mei nedemni de o asemenea prezență.

Fiițele pădurii și-au ațintit privirile în direcția mea ca la un semn, un al șaptelea simț parcă anunțându-le de apariția nedorită a unui suflet rătăcit. Am înghețat de spaimă în momentul în care una dintre ele s-a apropiat de trunchiul chiparosului ce mă ascundea privirilor. Mi-am închis ochii strâns, de parcă aș fi putut, cu o simplă clipire, să schimb căile sorții. I-am simțit atingerea fantomatică, iar o voce melodioasă, aceeași cu cea ce mă ghidase până în acest loc, mi-a șoptit, ca prin ceață, un secret ce ar fi făcut cerul să se cutremure și stelele să cadă precum picăturile de ploaie, un secret pe care trebuia să îl apăr cu prețul propriului suflet.

Odată ce mi-am deschis ochii, în fața mea nu s-a mai aflat balta strălucitoare și nici femeile cu aspect nelumesc. Mă întorsesem la marginea vestică a văii, cu tălpile goale mângâiate de iarba înaltă, de parcă nici nu părăsisem sanctuarul bunicii. Asta aș fi crezut dacă nu aș fi simțit la gât greutatea unui mic lănișor de argint al cărui pandantiv întruchipa o floare de colț cu aspectul ei de astru ceresc, și greutatea cu care atârnav vorbele fiicei în adâncul sufletului meu.

Am căutat-o cu privirea pe bunica Harriet, liniștindu-mi bătăile haotice ale inimii și umerii încordați în momentul în care am zărit-o printre ierburi.

Se pare că în urma acestei călătorii mă alesesem cu ceva mai mult decât cu o cicatrice, aceasta mă ajutase să descopăr atât magia metaforică din inima naturii, cât și pe cea reală.

Acest ultim gând mi-a făcut atenția să se îndrepte din nou asupra bunicii, iar o idee pe care, cândva, o considerasem copilărească și născută dintr-o imaginație bogată, mi-a umplut mintea: „Oare bunica Harriet chiar era o vrăjitoare?”.

SATUL NATAL – IZVOR NESECAT DE TRADIȚII ȘI OBICEIURI

BĂLEANU VALENTINA, CLASA A VII-A,
ȘCOALA GIMNZIALĂ MALOVĂȚ, COMUNA MALOVĂȚ,
SATUL MALOVĂȚ, JUDEȚUL MEHEDINȚI,
PROFESOR ÎNDRUMĂTOR – COLIBĂȘANU MONICA,
SECȚIUNEA A II-A

Satul meu natal e locul unde am crescut, de unde mi se trag rădăcinile. Este unul plin de viață, oamenii sunt gospodari, prietenoși, veseli, se ajută unul pe altul la nevoie. Este cel mai frumos sat, zici ca trăiești într-o poveste. Nu aș pleca niciodată de aici, datorită faptului că toată

lumea e veselă și plină de energie. Pe ulița unde stau eu, toți copiii vin și se plimbă cu bicicletele sau cu trotinetele, fac întreceri și se distrează cu mare vacarm.

Este un sat de poveste cu cele mai frumoase câmpii mănoase, dealuri înSORITE și livezi roditoare. Toți copiii se strâng în grupuri de câte zece sau cincisprezece, ca să meargă să privească apusul pe câmp. Fie iarnă, fie vară, satul meu este unul de vis și va rămâne un colț de rai. Viața în satul meu este minunată, fiindcă în fiecare zi este ceva diferit, ulițele sunt pline de copii și de adulți, care freamătă de veselie și energie. Deși, nu are castele sau case de lux, pentru noi, oamenii e ceva autentic, este destul cât este, asta îl face special! Mulți oameni au venit în acest sat și au zis că este un sat oarecare, dar pentru oamenii locului este mai mult de atât. Satul natal e un loc plin de tradiții și obiceiuri, ce rămân amintiri adânc întipărite în memoria noastră. În fiecare an, este Ziua Satului meu, în luna mai, și, aștept întotdeauna cu nerăbdare să văd formațiile de muzică sau pe toți invitații domnului primar. Invită formații de dansuri populare și și interpreți de muzică populară, atât de vârste mici, cât și adulți talentați care ne încântă cu melodiile lor și ne poartă pe meleaguri felurite. În fiecare an, participăm și noi, un grup de elevi din școala mea, la activitățile de Ziua Satului. Noi am dansat, am cântat și ne-am jucat în scenete interesante, pe care nu le vom uita niciodată. Înainte, satul meu nu arăta așa cum este acum, ulițele nu erau asfaltate, dar asta s-a schimbat odată cu venirea noului primar al satului, al cărui tată a fost învățător, coleg cu bunicul meu și foarte apreciat în comunitatea noastră. Chiar dacă, în ziua de azi mai sunt unele ulițe neasfaltate, dar nouă copiilor ne convine, deoarece pe acolo putem să ne plimbăm cu bicicleta. Satul este unul magnific, dar este adevărat mai există conflicte, dar cum zic bătrânii azi se ceartă mâine se împacă. Satul natal este locul unde mulți copii se simt acasă, iar amintirile de acolo vor rămâne mereu o parte din inimile noastre, și unde mă reîntorc mereu cu drag. Peisajul satului parcă e scos dintr-o poveste, munți și păduricile din jur fac satul o parte din Rai. Este locul unde am crescut și unde am cele mai multe amintiri, locul unde o să îmi cresc copiii și locul unde vreau să îmbătrânesc. Mulți zic că nu o să stau aici, mereu, dar eu nu îi ascult, deoarece aici este viața mea. Adevăratul sat nu e acela cu case de lux sau unul de turism, ci unul care există din moși strămoși în care străbunii și bunicii noștri au muncit, au ajutat la evoluția lui, el este satul natal al tuturor. Când plec de acasă, mă apucă dorul și-mi vine tare greu. Și mie mi-e frică să nu-l pierd, că dacă-l pierd mă pierd și pe mine. Așa că mă bucur de sărbătorile din sat, cum ar fi ziua când se fac plăcintele, când în fiecare an bunicele noastre fac plăcinte cu bani în ele și seara sărbătorim cu focul din cauciucuri, sau în Ajunul

Crăciunului, când toți copiii se strâng în grupuri și plecăm la colindat prin tot satul nostru. Aceste sărbători fac satul special și ne fixează rădăcinile străvechi.

Satul meu natal are multe tradiții, cum ar fi Paștele, Învăruichitul, Sânzâienile, Colindatul din Ajun, Crăciunul, Ziua Satului, împodobitul bradului și altele. Copilăria perfectă se zice că nu există, dar eu cred că o am, deoarece ce amintiri o să îmi mai fac, eu zic că merită să locuiești în acest sat minunat și frumos. Comuna mea natală este formată din mai multe sătucuri mici din prin preajma lui este un sat minunat și bun, merită să îți cumperi un teren în acest sat. La școala, la care merg eu în acest sat, în fiecare an există o săptămână în care mergem echipați cu mănuși și saci de gunoi să facem ordine în apropierea școlii. De aceea, satul meu natal este un sat rupt dintr-o poveste, toată lumea ajută pe toată lumea și toți se ajută la greu. În fiecare an, o grupă de ajutoare sociale vin și ajută oamenii nevoiași, le oferă ajutorul necondiționat, chiar dacă uneori aruncă tot felul de lucruri într-un teren abandonat și asta face rău satului. O parte bună ar fi că oamenii au plantat odată peste două sute de pomi fructiferi, din care peste ani vom putea mânca mere, pere, prune sau gutui. Satul este situat în mijlocul naturii cu dealuri și câmpii împrejur. Îmi amintesc cu drag de casele făcute din piatră sau lut și acoperiș din paie, pe care mi le arătau bunicii în fotografii. Din punctul meu de vedere, satul meu natal este cel mai frumos sat pe care l-am văzut. Orice sat voi vizita, nu voi zice că există priveliști de o frumusețe aparte. Satul meu natal este un loc de unde mereu îți vei face mereu amintiri neuitat și vei vrea să te întorci mereu. Aceasta este locul meu natal, unde am copilărit și mă voi întoarce mereu când vreau să mă regăsesc și să îmi aduc aminte de copilăria și lucrurile pe care le-am trăit cu prietenii mei și cu familia mea. Satul meu natal va fi și va rămâne o parte din mine pe vecie. Aici nu are multe locuri de vizitat amenajate, dar, dacă te uiți mai atent, tot ce ai nevoie este puțin timp cu tine să îți dai seama ca locuri frumoase găsești ori de câte ori te uiți atent. Înainte de a fi introdusă conducta cu apă, oamenii din acest sat nu aveau de unde lua apă, deoarece era o fântână la un kilometru de sat. Așa că, au pus mână de la mână și au făcut fântâni în tot satul. Însă, oamenii se modernizează pe an ce trece și au apărut robinetele, deși mulți oameni, încă folosesc fântânile pentru că este apă sănătoasă și curată, mai ales că e diferență între apa de la fântână și cea de la robinet. Mie mi se pare că odată cu trecerea anilor, satul arată și mai diferit, pentru că totul se schimbă, oamenii se schimbă, casele devin mai frumoase, drumurile copilăriei devin tot mai zgomotoase din cauza înmulțirii mașinilor. Nu vreau să îmi închipui satul peste 10 sau 20 de ani, știu că asta e firesc, dar o să-mi fie dor de toate chestiile pe care le făceam în copilărie. Totul

trece prea repede, sărbătorile în sat nu mai sunt ce erau odată, din ce în ce se pierd tradițiile. Singurele lucruri care au mai rămas la fel din sat sunt peisajele și casa părintească. Ele nu se vor schimba niciodată, frumusețea satului și amintirile din el vor rămâne mereu acolo împreună cu satul meu natal pe care îl iubesc și îl voi iubi mereu. Dar ce rămâne și va rămâne mereu la fel este că satul meu natal în fiecare an prinde viață în timpul sărbătorilor tradiționale. Muzica, dansul și bucatele îți înalță simțurile și te fac să te simți într-o familie mare, când oamenii din satul nostru vin și împart cu tine bucatele și tradițiile lor. În satul nostru natal, există ceva fantastic, uimitor, deoarece există în apropierea satului nostru fluviul Dunărea. La câțiva kilometri de mine, există conservat piciorul podului din perioada daco-romană. Acest fluviu poartă cu el o istorie milenară, magică despre care învățăm la istorie. Satul meu natal are o moștenire culturală aparte și a dat societății oameni foarte importanți, cum ar fi pictorii, oamenii politici, actorii, profesorii sau medicii. Poți vizita biserica veche de aici, ruinele unei cetăți medievale, biblioteca plină cu arhive istorice, hectarele nesfârșite pline cu copacii fructiferi plantați de-a lungul anilor. Noi ne mândrim mereu cu toate aceste locuri și cu oamenii care au aparținut acestor locuri. Mereu este câte ceva nou de vizitat sau de aflat, dar noi trebuie să ne mulțumim că avem așa un sat frumos, unde vom îmbătrâni, unde ne vom crește copiii și poate și strănepoții, care și ei, la rândul lor, vor avea parte de ce bucurii și de amintiri, așa cum am avut noi de-a lungul anilor. Satul este ca dintr-o poveste de neuitat și toți ne iubim satul natal în orice anotimp, deoarece fiecare are farmecul său.

POEZIE VII-VIII

Țona Eva Maria

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

Teleorman

Profesor îndrumător Ciofalcă Tatiana

Secțiunea a III-a – poezie

Când soarele apune...

Când soarele apune, lumea cade-n nostalgie,
Obscuritatea cotopește, în întregime, cerul,
Lumina scânteietoare piere, ca prin magie
Și tăcerea chinuitoare stăpânește aerul.

Când soarele apune, o ascult mereu cum plânge,
O privesc, e solitară în întunericul aprig,
Încearcă, nu poate singurătatea a înfrânge,
Poposește, izolată, în al nopții imbatabil frig.

Când soarele apune, o invit la ușa casei
Să ne conversăm, să dezbatem tema nefericirii.
Într-o seară, mi-a mărturisit, la geamul ferestrei,
Că nu e decât greșeala fatală a omenirii.

Când soarele răsare, lumea parcă ar renaște,
Oamenii sunt entuziasmați, cuprinși de voie bună,
Aș fi și eu așa, dacă un răspuns aș cunoaște,
Mă frământă întrebarea „Unde umblă trista lună?”

Stochechi Vlad-Andrei

Clasa a VII-a

Colegiul Național Ion Maiorescu

Localitatea Giurgiu, județul Giurgiu

Profesor îndrumător: Dalia Decea

Secțiunea III, Poezie

Ploaie de vară

Pe geam prelinse către mine,

Din ploaia rece începută,

Trei picături ce par vecine,

Mă tot stropesc și mă încântă.

Și recele din apa lor

Căldură îmi arată mie,

Să pot să văd în viitor,

Cum rău spre bine o să fie.

Și de-aș putea să schimb ceva

Nume și prenume elev: Șerban Andreea-Alina

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Miron Radu Paraschivescu

Localitatea Zimnicea

Județul Teleorman

Prof. îndrumător Dorobăț Loredana

Secțiunea a III-a, poezie

Regret

Se scutură petale

Pe drumurile vieții.

Ar fi ca să deschid fereastra

Ca picăturile cumva

Să poată să-mi atingă fața.

Obrajii să se-nvioreze

Și cele trei făpturi de apă

Privirea să mi-o minuneze

Și din deșert... oază să facă.

Se fac mărgăritare

În drumul lor, poeții.

Sunt multe primăveri,
Ce ne zâmbesc în floare!
Să facem din dureri
Doar simfonii din soare.

Visăm la nemurire
Pe drumurile mici.

Șerban Carla Nicoleta, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Mihail Drumeș”
Loc. Balș, Jud. Olt
Prof. Guran Daniel
Secțiunea a III-a; cls. VII-VIII; Poezie

Iluzii

Alergăm orbi după iluzii
sau după fapte din trecut
și iubiri din viitor.
Am adormit, de ieri, copii
și ne-am trezit, acum, adulți
cu viață monotonă -
trupuri
osândite la tristețe.

Pierim ușor în drum spre ape

Numele și prenumele: Paloș Elena
Clasa a VII-a
Școala de proveniență: Școala Gimnazială “Alexandru Ștefulescu”
Localitatea Târgu-Jiu, județul Gorj
Profesor îndrumător: Manta Gianina
Secțiunea a III-a; cls. VII-VIII-poezie, tema *timpul*

Captivă în clepsidră

Suntem însă la fire
Ca niște licurici.

Lumină trecătoare,
Pe scena unei vieți...
Se sună de plecare...
Și am plecat pe veci.

cu poteci de pietre moarte
și ascultăm poeme în noapte,
căci înc-aud greoi pași,
ce duc spre rai și înapoi,
mereu aceiași oameni goi
dansând, râzând, apuși de timp.

Cum îndrăznești timpule
Să vii în viața mea și să-mi ordoni,
Să faci ce vrei din mine;
Cum îndrăznești, tu, hoțule,
Să-mi furi orice fărâmbă vie
Din ce am fost și eu odată,
Să te uiți în ochii mei și să-mi spui
Că ții la mine și nu o să-mi faci rău,
Iar după să mă-nconjori cu al tău vârtej de
dor
Și să mă rupi în bucăți de amintire.

Eram mică și naivă
Când te-am întâlnit prima oară,
Mi-ai spus că nu o să mă doară
Și să nu-mi fie frică de nici o întâmplare
Că tu cu a ta haină ocrotitoare,
Nume și prenume: Olariu Maria

Mă vei ajuta și-mi vei vindeca orice rană;
Te-ai uitat în ochii mei
Și mi-ai zis că tu o să-mi faci doar bine,
Ce copilă inocentă, te-am crezut.
Eram fericită că o să am o viață liniștită,
Alături de tine, așa zisul meu prieten.
Dar tu m-ai trădat,
Promisiunile tale, doar vorbe goale
Pe care a trebuit să le umplu
Cu lacrimi amare;
De ce-mi faci asta, timpule?

Rupi din viața mea în fiecare zi,
Nu poți să mă lași să trăiesc, măcar o dată?
Te implor, dă-mi drumu din cușca ta!
Lasă-mă să zbor în lumea largă,
Aș vrea să nu mă mai gândesc la tine,
Dar tu deja ai pus stăpânire pe mine!

Clasa: a VIII-a A.I
Liceul Tehnologic „Clisura Dunării”
Localitatea: Moldova Nouă
Județul: Caraș-Severin
Profesor îndrumător: Stoianovici Andreea
Secțiunea a III-a

Tărâmul fantastic

Îmi iau un bilet spre un tărâm fantastic

De către imaginația mea proiectat,

Unde să găsesc izvorul cu idei,

Care curge lin, neîncetat.

Mă îmbarc în nava viselor

Și misterul mă cuprinde,

Ceața serii mă-nspăimântă,

Dar m-atrage totodată,

Căci omul ce nu cunoaște își dorește

Și pentru ce își dorește e în stare

Să străbată lumea toată.

Plutesc cu pânzele lăsate,

Pe cursul vieții neașteptate,

Care mă surprinde constant prin complexitate

Și roade muncite

Cu greu dobândite.

Și ajung la țărâm, pe o insulă pustie.

Într-o lume nouă, moartă dar și vie,

Un fel de tărâm dedicat mie,

Unde lacrimile se transforma-n rouă.

Și mergând prin codrii fermecați cu zâne și pitici,

Ajung în locul în care ne visam când eram mici.

Ușile unui palat mi se deschid

Și un împărat mi se adresează fericit:

„Grație ție am devenit

Ceva ce nici nu mi-am închipuit!

Din gândurile tale eu trăiesc

Și am să te răsplătesc!

Iar, fără să ezit, drumul spre izvor o să ți-l prezint!”

Ghidată de praf de stele,

Ajung la izvorul mistic,

Unde în opoziție arde

Focul pasiunii nestins.

Analizez situația și constat

Că înălțimea existenței este dovedită,

Căci, în sfârșit, am aflat

Ce mă face cu adevărat fericită!

Din plăcere ne naștem,

În tăcere ne stingem –

De aceea eminența noi trebuie să o atingem!

Chemarea mă îndeamnă să creez mereu,

Să sculptez în cuvinte adevărul meu!

Timp neiertător

Jaba Iulia-Amalia, clasa a VII-a, Liceul Tehnologic „Iorgu Vârnav Liteanu” Liteni, Suceava, prof.coordonator Sburlea Cecilia, secțiunea III, poezie

În lumea noastră plină de taine,

Timpul curge ca un râu fără odihnă.

Ne poartă pe aripile-i de dirijor,

Prin clipe ce aproape se topesc în zbor.

Timpul ne strânge în brațele-i reci,

Îmbrățișându-ne cu tăcerea sa adâncă.

Ne învață să prețuim fiecare clipă,

Recunoscători pentru viața noastră scumpă.

Conștientizăm târziu momentele trăite,

Trezindu-ne apoi, cu ele risipite.

Ne aducem aminte, ne aducem aminte,
Păstrând în inimi doar locuri și cuvinte.

Ion Viviana - Ștefania, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Dobre Vlădescu Turcoaia, jud. Tulcea
Loc. Turcoaia, jud. Tulcea
Prof. Ion Mariana
Secțiunea a III-a, poezie

Timpul

M-am răzgândit,
Dar nu mai sunt compătimit.
Aștept totul să se-ntâmpie
Și aud doar râsete.

Am încercat să dau timpul înapoi,
Dar am dat tot peste-un război,
Cu luptă și cu sânge
Care mă înfrânge.

CORCHIȘ VANESSA ANTONIA

Clasa a VII-a

Liceul Teoretic „Aurel Lazăr”,

Oradea, jud. Bihor

Prof. îndrumător: Tabita Fărcaș,

Secțiunea a III-a, poezie

Dor

Câtă durere duci pe umeri,
Satul meu drag...

Am primit o nouă șansă
Și-acum stau și mă gândesc ...
De ce aleg odată
Să încerc să nu greșesc?

Privesc spre spaima cerului
Cum nori ușori dispar
Și-aud șoapta codrului,
Care-i pus pe jar.

Bunici ce mor și-și lasă dorul
Să-l ducă mai departe zborul.

Copiii v-au plecat departe,
Ființe dragi,
Nimic nu face casa primitoare
Nimeni nu se aude-n zare!

Ești mult prea goală,
Casă părintească,
Și tot aștepți în fiecare zi
Să-auzi din nou acele glasuri de copii.

Tu te-ai uscat atât de mult,
Nucul meu sfânt!
Și ramurile tale se-upleacă spre pământ...
Și frunzele îți cad cu fiecare vânt!

Cloșcaru Giorgia - Daiana, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Dobre Vlădescu Turcoaia, jud. Tulcea
Loc. Turcoaia, jud. Tulcea
Prof. Ion Mariana
Secțiunea a III-a, poezie

Timpul

Timpul este și rămâne
Un mister de nepătruns,
În a zilelor minune
Șade pașnic și ascuns.

Timpul trece fără milă

Te uiți mereu spre poartă...
Iubită mamă...
Tot așteptând să le-auzi glasul,
Tot încercând să amâni ceasul!

Dar TIMPUL crud nu mai așteaptă...
Zeiță blândă,
Suspini... inima-i încă trează,
Copiii lângă tine se așază!

Și dintr-o dată tu te-ai luminat,
Satul meu drag,
Și-n casa părintească e lumină...
A înverzit și nucul din grădină.

Provocând nemulțumire,
Parcă ieri eram mai tânăr
Zice un bătrân vecin.

Copilandrul care plânge
Peste scurt timp el va numi,

Jucăria cea din mână
Un stilou va deveni.

Cum îl fac să se oprească?
Zice tânăra mireasă.
Parcă ieri eram fetiță,

Motto: Anotimpuri sufletești
Elevă: Bota Sorina
Clasa: clasa a VIII-a
Județul;Bihor
Școala:C.N. „Avram Iancu”, Ștei
Prof.coordonator:Tulvan Codruța-Flavia

Iarna

Norii grei și cenușii
Se grăbesc să ne vestească
C-a plecat toamna bogată
Și vine iarna geroasă.

Ce frumoasă-i iarna albă
Când se-așterne peste sate.
Geamuri brodate în gheață
Mândre flori cu diamante.

Ulițe și ulicioare
Încărcate de copii.

Doar o simplă copiliță.

Lacrimile-n grămadite
Pe a omului obraz
Când își vede copilașul
Împlinit fără necaz.

Unii fac om de zăpadă,
Alții fac numai prostii.

Ca în fiecare iarnă
Ies și eu să văd cum norii,
Când ridic privirea-n ceruri
Îmi trimite fulgișorii

Să mă mângâie pe față,
Să-mi arate dragoste,
Și ca un fior de gheață,
Simt că nu-s o pacoste.

Iubesc fulgii de zăpadă
Și iubesc venirea lor,
Ei sunt plapuma de iarnă
Pe pământul roditor.

Dacă iarna nu mai are,
Plapuma mare, pufoasă,
Atunci anul ce-o să vină

Nu prea are grâu pe masă.

De aceea oameni buni,
Trebuie să ne rugăm
La al nostru Tată Sfânt,
Să trimită pe pământ
Iernile cu fulgișori.

EXISTĂ ÎN COPILĂRIE UȘI CARE SE DESCHID SPRE VIITOR

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.” – Francesco Orestan

ECHIPA DE REDACȚIE

Cuzmin Cătălina

Dumitriade Carmen

Vlad Carmen- Valentina

PARTENERI - CASA CORPULUI DIDACTIC BRĂILA

TIPOGRAFIA PAPER PRINT

ISSN 3061-3256 ISSN-L 3061-3256